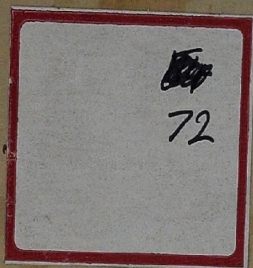

Symposium Papers On
TIRUKKURAL—1974

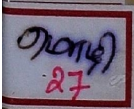

Editor :
Dr. N. Subbu Reddiar

Sri Venkateswara University

1974

Sri Venkateswara University

Tamil Department Publication No. 3.

General Editor :

Dr. N. Subbu Reddiar

Head of the Department of Tamil

Symposium Papers On

THIRUK-KURAL—1974

திருக்குறள் கருத்தரங்கு

மலர் — 1974

பதிப்பாசிரியர் :

டாக்டர் ந. சுப்புரெட்டியார், எம்.ஏ., பி. எஸ்சி.,
எல்.டி., பிஎச். டி.,
திருவேங்கடவன் பல்கலைக் கழகம், திருப்பதி.

திருவேங்கடவன் பல்கலைக் கழகம்

1974

First Edition - July, 1974

© Sri Venkateswara University

THIRUK-KURAL SYMPOSIUM PAPERS—1974

Edited by

Dr. N. SUBBU REDDIAR, M.A., B.Sc, L.T., Ph.D.,

Head of the Department of Tamil,

Sri Venkateswara University, Tirupati.

Price : Rs. 6—00

Printed at :

Shanmugam Press (P) Ltd.,

Madras-1.

DEDICATED TO

Our Andhra Brethren to whom goes
the credit of making
all the Tamils whose lot is cast with them
feel quite at home.

அன்புப் படையல்

செந்தமிழ்த்தாய் இதயத்தே முகிழ்தெழுந்த
சீர்சான்ற கோபுரங்கள் சமயச் சோலை
விந்தைமிகு சிற்பங்கள் யாவும் அன்று
வீசியவெம் புயலாலே அழிந்தி டாமல்
சந்தமுறும் இமயம்போல் நிமிர்ந்து நின்று
தகவுடனே காத்தபரம் பரையில் வந்து
சிந்தைவளர் ஆந்திரர்க்குக் கணிவி னோடு
திறஞ்சான்ற இந்நூலைச் சமர்ப்பிக் கின்றேன்.

FOREWORD

The compilation of the papers presented at the Symposium held in Sri Venkateswara University on Tirukkural as a monogram is a laudable effort of Dr. N. Subbu Reddiar. Ideas reinforcing the moral values stated in the cryptic couplets of Tiruvalluvar by eminent scholars who participated in the Symposium through this volume are made available to many.

Society is dynamic and attitudes, values and behaviour patterns of mankind change with the times. Language similarly undergoes great changes in tune with the changing trends of people. Language being the vehicle of communication of observations and thoughts of poets and philosophers for posterity constantly undergoes metamorphosis. Tamil an ancient and classical Dravidian language was enriched by scholars like Tiruvalluvar whose understanding of the human behaviour 1700 years ago was superb and unique. Kural even to-day has a place of pride and many of the couplets are adopted as guidelines by mankind all over the world.

The commentaries in English, Telugu, Sanskrit, Hindi and other languages presented by the participants at the symposium strengthen the belief that the sayings of Tiruvalluvar through Tirukkural have extended beyond the frontiers of India and continues to influence people to observe ethics in every walk of life. In this, this is a significant contribution to the reading public.

Dr. D. Jaganatha Reddy,
Vice-Chancellor,
Sri Venkateswara University

AN APPRECIATIVE NOTE

I was delighted to have the opportunity of inaugurating the Symposium on Tirukkural organised in February 1974 under the auspices of the Tamil Department of Sri Venkateswara University.

Tirukkural is literary masterpiece which deals in sublime language with topics which are of perennial interest to mankind. Its author, Tiruvalluvar, has embodied in his maxims lofty wisdom on various aspects of life. Tirukkural has several commentaries written by eminent writers of different ages. It has been translated into many languages and has evoked the admiration of great thinkers and savants from different parts of the world.

The Symposium on Tirukkural, in which eminent scholars participated, was a fruitful endeavour. The participants dwelt on Tiruvalluvar's ideas and ideals from different angles. I am sure that the Proceedings will be of great benefit both to scholars and laymen alike. I wish to express my sincere appreciation for the excellent manner in which the Symposium was conducted.

N. D. Sundaravadivelu,
*Vice-Chancellor,
University of Madras.*

EDITORIAL NOTE

Sri Venkateswara University's Department of Tamil conducted during 6-8 February 1974 a Symposium at Tirupati, which gave comprehensive coverage to all the aspects of the renowned classic in Tamil, Tiruvalluvar's **Tirukkural**. It was a successful event, made memorable by the enthusiastic participation in it of a large community of scholars and students drawn from Andhra Pradesh, Karnataka and Tamil Nadu. The papers presented at the Symposium have now achieved print, and I, as Editor, am very happy to offer this in Book form in which they will reach a wider public than the audience which originally heard them delivered. I place on record my thankfulness to the participants, those who attended the symposium, my colleagues and students including Research scholars to whom I owe a great deal, and, above all, to the University authorities whose enlightened generosity made possible the publication of this book as well as the conduct of the symposium. I am beholden to Dr. D. Jaganatha Reddy, Vice-Chancellor, Sri Venkateswara University, for his esteemed foreword to this volume and to Padma Sri N. D. Sundaravadivelu, Vice-Chancellor, University of Madras, for his kindly appreciative note on the Proceedings of the symposium.

Tirupati,
July 31, 1974,

N. SUBBU REDDIAR

CONTENTS

Inaugural Session

	<i>Page</i>
1. Address of Welcome	1
2. Tiruvalluvar and His Teachings	6
3. Inaugural Address	9
4. Presidential Address	18
5. Blessings	22

Session I : Tirukkural-Arts and Sciences

6. திருக்குறளும் வேளாண்மையும்	27
7. Tiruvalluvar's Philosophy of Education	37
8. Tirukkural and Political Science	47
9. Law and Justice in the Kural	55
10. வள்ளுவன் கண்ட பெண்மை	64

Session II : Tirukkural in Tamil Literature

11. சங்க இலக்கிய வழியே திருக்குறள்	1
12. கிலம்பில் திருக்குறள்	10
13. திருவள்ளுவர் வழியில் கம்பர்	24
14. மனோன்மனியத்தில் திருக்குறள்	38
15. வள்ளுவரும் பாரதியும்	46

Session III : Tirukkural and Religion

16. திருக்குறளில் சைவம்	55
17. திருக்குறளில் வைணவம்	60
18. திருக்குறளில் பௌத்தமும் சமணமும்	69
19. திருக்குறளில் இஸ்லாம்	77
20. திருக்குறளில் கிறித்துவம்	87

Session IV : Tirukkural and other Literatures

21. Valluvar and Vemana	.....	97
22. Tirukkural and Malayalam	.....	101
23. Tiruvalluvar and Hindi Literature	.....	105
24. Tirukkural and Sanskrit Literature	.....	114
25. Tirukkural and English Literature	.....	118
MESSAGES	.....	125

விவரம்: சுவாமிநாதர்

21.11.74

INAUGURAL SESSION

1. Address of Welcome : Dr. N. Subbu Reddiar
Head of the Department of Tamil
Sri Venkateswara University,
Tirupathi.
2. Unveiling of the Portrait of St. Tiruvalluvar : Thiru. P. Rangaswami Reddiar
Advocate
Tiruchirappalli.
3. Inaugural Address : Padmaswari N. D. Sundaravadivelu
Vice-chancellor
University of Madras.
4. Presidential Address : Dr. D. Jaganatha Reddy
M.D., F.A.M.S., M.R.C. (Path),
Vice-chancellor
Sri Venkateswara University,
Tirupathi.
5. Blessings : Thavathiru Kunrakkudi Adigalar
Head, Thiruvannamalai Atheenam,
Kunrakkudi.

Address of Welcome

Dr. N. Subbu Reddiar

I deem it a privilege and a pleasure to extend a hearty welcome to every one of you, our honoured guests and friends, to the Symposium on Tiruvalluvar's great classic in Tamil, **Tirukkural**, organized under the auspices of the Department of Tamil of the University. I am beholden to Padmasri N. D. Sundaravadivelu, Vice-Chancellor, University of Madras and to our beloved Vice-Chancellor alike for their ready and gracious consent to associate themselves with the symposium and to give it every encouragement and guidance. I express my gratitude to all the distinguished personages who have come all the way here to grace the occasion with their presence and to lend weight and momentum to the symposium by their participation in it. I am equally grateful to my colleagues in other departments and in mine and my students for their active co-operation.

To some here, **Tirukkural** may need an introduction. For their sake, may I say no more than a few words about it? By far the greatest work of didactic literature in Tamil if not in world-literature, this poem in 1,300-odd couplets divides into three sections - **Arathu-pal**, **Porut-pal** and **Kamathu-pal** (Dharma, Artha and Kama). Arranged in decads of couplets, the poem conveys and enforces a moral lesson in each decad. Whereas the great masterpieces of Sanskrit philosophical and moral literature like the **Gita** or **Manu Dharma Sastra** are either occasional or oriented towards a single particular purpose, **Tirukkural** has an unmatched generality of conception, outlook and attitude. Its moral, spiritual and religious ideas, its political and practical counsels are universal, for all time and

for all countries and places, situations and occasions. They are applicable to all races and creeds, to men everywhere in the world, today and tomorrow, as they have been to men through the ages and as they will be to men who may in future inhabit the moon and the other planets. Even in an age like ours in which morals are considered relative rather than absolute, the human personality multiple rather than single, the dateless **Kural's** lessons come home to men's business and to men's bosoms. Its literary value and influence are no less than its moral value.

We in the Tamil Department have planned and organized a symposium on **Tirukkural** rather than a seminar, for our aim is not to teach, train or instruct a group of seminarists or delegates. Our objective on the contrary is to learn from the participants and to bring them together to read papers and to discuss so that they may strike illuminating sparks off one another.

It is a matter for gratification that such a venture as this has been made possible at this University Centre under the shade of the Seven Hills and under the protection of their Lord. Though in a non-Tamil area we in the Tamil Department have never for a moment felt the slightest sense of alienation. Such has been the unstinted hospitality and friendliness of the University authorities and of the sister departments, especially the fellow language departments. No wonder that an inter-disciplinary approach to the study of the **Kural** has found a place in this symposium, as it will hereafter in research and study programme in Tamil here. In an old manner of speaking, without much of a basis in linguistics, Tamil is the mother of Dravidian languages, and Telugu and other Dravidian languages its daughters. Tamil here has come on a visit to her daughter's, but has been received and entertained without any of the customary 'in-law complexes', though it has come to stay.

I shall be failing in my duty to myself, my colleagues in the department, and all its well-wishers who have helped not a little to set it on its foot if I do not take this opportunity

to state that it needed a great deal of initiative, enterprise, relentless effort and struggle to see to it that the idea of a Tamil Post-Graduate and Research Department materialized here in this University. The greatest of our well-wishers is none else than our Vice-Chancellor whose far-seeing vision and dynamic force have been responsible for the starting of a number of branches of learning in the University, not the least among which is the Tamil Department. Though I will not call myself the only begetter of this department, my personal strivings have contributed their mite like the proverbial exertions of the squirrel in laying the bridge to Lanka in the Ramayana to its rise and growth. I understand that the Government of Tamil Nadu with its passion for Tirukkural has a proposal to endow a fund of Rs. 50,000/- to each of some chosen Universities outside Tamil Nadu for the conduct of annual seminars, symposia and other research programmes relating to the Kural. I have every hope that our University will be one of the lucky ones and that symposia like this will be a permanent annual feature hereafter. Under these circumstances it is with a sense of pride and achievement that I once again say welcome to you all.

Tiruvalluvar and His Teachings*

Thiru P. Rangaswamy Reddiar

Tiruvalluvar is not a legendary figure. Still his real name is not known. In Tamil Nadu, priestly class among Harijans, are known as Valluvans. Hence the term 'Valluvan' merely denotes the caste to which one belongs. Valluvar is the respectable form of Valluvan. Tiru is the honorific prefix such as Mr. Sri, etc. Perhaps, out of respect, even during his lifetime, Tiruvalluvar's name was not used by others whenever a reference was made to him, and he was always known as Tiruvalluvar. Even nowadays some distinguished persons are referred to Chettiers, Mudaliars, and Reddiars than by their proper names, out of reverence. Thus, in due course, Valluvar's proper name is forgotten, though his monumental work 'Tirukkural' lives forever. It is almost certain that he was a householder and lived with his wife Vasuki, in Mylapore, suburb of Madras, about 2,000 years back. He carried on the profession of a weaver. He keenly observed the world and found out, to his great distress, inequality, poverty, begging, and the five great evils, murder, theft, drink, gamble and lust, prevailing in society. He mentally conceived a perfect world, with peace, plenty and all round prosperity. Tirukkural is the result of such a conception.

In the very beginning, he invokes one Supreme Being or God, in 10 couplets common to all persons, professing several faiths and living in different parts of the World. That itself is an indication that the subsequent chapters contain universal truth applicable to all. It may be said that Tirukkural is a

---

* Speech delivered at the time of unveiling the Portrait of the Saint.

codification of human conduct in this world. It deals with spiritual life, domestic life, how the king should rule and how the Ministers should advise and act etc. The benefit derived from a treatise, must be Virtue, Wealth, Enjoyment and Moksham (deliverance from the cycle of birth). But unfortunately Tiruvalluvar treated only the first three. Then did he leave his work incomplete? No. According to him, the objects of life are only three and the fourth comes as a natural sequence. Ordinarily people think that, by gaining entry into Heaven, they can realise all their unfulfilled ambitions and longings in this world at no time. But Tiruvalluvar's conception of 'Moksham' and 'Heaven' is totally different. His view can be gathered from the following couplets.

“Give up your insatiable longings; you will be conferring on yourself, an Eternal life.” (370)

“He who lives a true life of a Householder on earth, will be placed among Gods who live in Heaven” (50)

‘Are the pleasures of the world of the Lotus-eyed (Vishnu), sweeter than reclining on the soft shoulder of one's beloved’?. (1103)

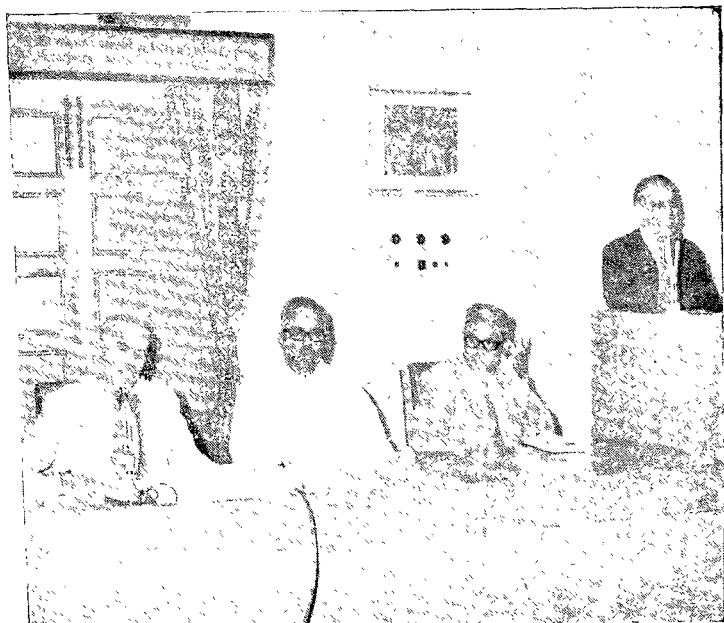
During the life time of Tiruvalluvar, begging had been in vogue and he condemns it and the Creator of the world also. ‘It is a heinous sin to beg for water, even for a cow crying of thirst’ (1066). ‘Even when one sees his mother starve, one should not do acts denounced by ancient seers.’ (656). ‘May the Creator of the world perish if he has ordained life, only through begging’ (1062).

His views on socialistic life, individual character, good society, prosperity, poverty, etc., can be known from the following few couplets: ‘Share your bread with the needy; love all that breathes on earth. All these are the greatest commandments of the prophets of the old’ (322). ‘The noble manliness which looks not at the wife of another, is to the wise, not mere virtue but the very law of their being’ (148). ‘Though one does not even speak of virtue and live in sin, it will be well

if it be said of him, 'he does not backbite.' (181). 'Be humble in prosperity. In decline uphold dignity (963). Like one who joyously witnesses an Elephant fight, from a Secure Hill Top, the wealthy man has his projects and ambitions, fulfilled' (758). 'That body where love dwells, is the seat of life; all others are skinclad bones' (80). 'Where cruel poverty comes on, it deprives one of both the present and future bliss' (1042). 'Love, modesty, impartiality, sympathy and truthfulness are the 5 pillars of nobility' (983).

It is gratifying to note that Tiruvalluvar does not speak specifically about corruption, both individual and political, and blackmarketing and black money. It may be sweepingly said that all that is earned by illegal means is black money; but the inference from the non-mention in Tirukkural is, it was absent at the time of Valluvar. Elections and malpractices in elections and floor crossings could not have escaped the notice of Tiruvalluvar if they were really in existent at his time. If he is to be alive now he would have written many volumes on them. In the Old Testament, Ecclesiastes, '...much study is weariness to flesh. Let us come to the conclusion. Trust in God obey His commandments and do thy duty': So says the preacher. The World would be certainly better if only the sayings of Tiruvalluvar are translated into practice at least by a section of the Public.

Inauguration of the Tirukkural Symposium

Padmashri. N.D Sundaravadivelu inaugurates
Sitting (L to R) : Dr. D. Jaganatha Reddy, Vice-Chancellor,
S. V University, Sri. P. Rangaswami Reddiar,
Dr. N. Subbu Reddiar, Head of the Dept. of
Tamil, S. V. University.

Inaugural Address

Padmashri, N. D. Sundaravadivelu

**Dr. Jaganatha Reddi, Dr. N. Subbu Reddiar,
Ladies and Gentlemen,**

I am deeply conscious of the honour done to me by inviting me to inaugurate the Symposium on Tirukkural. I am grateful to Sri Venkateswara University and its Tamil Department. My special thanks are due to my learned colleague Dr. Jaganatha Reddi, Vice-Chancellor, Sri Venkateswara University for prevailing upon me to accept this invitation.

In my foreword to the publication of a collection of papers, presented at the first All India Tirukkural Research Seminar conducted under the auspices of the Madras University in 1972, I expressed the hope that in the years to come that Seminar would pave the way for greater and more fruitful endeavours in creating a much deeper interest among the people of our land in the great literary masterpiece of Tirukkural and I am happy to find that my hope is in the process of being fulfilled as I find before me a number of scholars, who are gathered here to interpret Tiruvalluvar's message from different angles.

I congratulate the Department of Tamil, Sri Venkateswara University, particularly Dr. N. Subbu Reddiar in organising this Symposium on Tirukkural. That the place marked by the Venkatam hills has always been a great centre of learning from very early times and has had close links with the varied cultures of our Motherland is well known. That Tamil and Telugu which are now considered as two distinct languages were, to begin with, only two dialectal

variations of the one Dravidian parent speech is common knowledge. That the cultural contacts between the people of the Tamil and Telugu regions continued despite the ups and downs in the fortunes of the Royal dynasties like the Chola and Vijayanagara is a historical fact. It is no wonder therefore that works in one language were translated into another. We have the translation of **Tirukkural** into Telugu made by Venkatarama Sri Vidyananda Swami under the title "Trivarga dipika". Similarly we have other translations into Telugu of the same by Sakkam Narasimhalu Naidu, Puthalapattu Sriramulu Reddi and others.

Tirukkural has attracted the attention of scholars in other areas in our land and outside too. To mention only a few, it has been translated into Marathi by Sane Guruji, an accomplished writer in Marathi, through the English version by V. V. S. Iyer. Similarly we have translations into Malayalam by Gopala Kurup and Ramakrishna Pillai and into Kannada by L. Gundappa. Dr. S. Shankar Raju has rendered **Tirukkural** into Hindi and Nalini Mohan Sanyal into Bengali. We have several English translations of **Tirukkural** by G. U. Pope, V. V. S. Iyer, V. R. Ramachandra Dikshitar, K. M. Balasubramaniam and others. The excellence of **Tirukkural** has elicited the admiration of quite a few western savants.

That the pithy sayings of Tiruvalluvar "the seer of spotless soul" as Dr. G. U. Pope would call him, are pregnant expressions which are capable of yielding a fund of ideas is evident from the large number of commentaries in Tamil and other languages too, both ancient and modern, like those of Parimelazhagar, Manakkutavar, Paritiyar, Kalingar, G. U. Pope, Ellis etc. One need not be surprised if there are interpreters in the present as well as future generations both here and abroad who find in **Tirukkural**, new ideas which are relevant to their times. His work may well be called a perennial spring which in the words of Tiruvalluvar himself may be called "thottanaiththoorum Manarkeni"—"the well that yields fresh water every time it is dug up".¹

It may be interesting to recall what Alexander Pyatigorsky, the eminent Soviet Indologist who has translated **Kural** into Russian has to say on the relevancy of this work to contemporary society.

Tirukkural is an integral homogeneous work of art, the author of which addresses neither king, subject nor priest but **men**. And he does not address man either as law giver or prophet but as well-wisher, teacher and friend. He neither prophesied nor spoke in hints and riddles; his words contained no shade of doubt; he had full conviction of the truth of what he said, both as artist and thinker. The **Kural** of Tiruvalluvar is rightly considered as the *Chef D'Oeuvre* of both Indian and world literature. This is due not only to the great artistic merits of the work, but also, and this is most important, to the lofty human ideas permeating it, which are equally precious to the people all over the world, of all periods and countries.

A German savant, a Nobel prize winner, Dr. Albert Schewitzer in his '**Indian Thought and Its Development**' observes, 'With sure strokes the **Kural** draws the ideal of simple ethical humanity. On the most varied questions concerning the conduct of man to himself and to the world, its utterances are characterised by nobility and good sense. There hardly exists in the literature of the world a collection of maxims in which we find so much lofty wisdom'.

Gandhiji strove for social justice all his life taking care at the same time that violence is completely eschewed in the process. He believed in converting men's mind and thereby achieving desired result. When he found the extremes of wealth and poverty in our country he appealed to the rich to consider themselves as trustees of the wealth, which they came to possess and use it for the good of the community at large. Tiruvalluvar lays stress on this aspect. He says, "All the wealth acquired with perseverance by the worthy is for the exercise of benevolence"²

The wealth that one acquires with effort is to go to the succour of the needy. 'If on the other hand a man seeks to earn and live for himself in a spirit of narrow selfishness he should be counted among the dead' says the poet, the great humanist. It will be interesting to recall what Vemana, a poet of Andhradesa, a progressive thinker, has to say on this. He declares 'only that man is living who feels the sufferings of his fellowmen as being his own' implying thereby that all the rest are as good as dead.

Tiruvalluvar's conception of universal love or arul has its parallel in the teachings of Dr. Schweitzer and Gandhiji. Dr. Schweitzer's reverence for life is not confined to human life but extends to every species of living being. One gives out oneself for the other life and that is possible only when one is motivated by Universal love. One involved with that universal love reveres all life as his own and will not even entertain the least illwill to another. The chapters on 'Inna Ceyyamai' ('refraining from doing harm')³ and 'Kollamai' ('non-killing of any living organism')⁴ are not different from the doctrine of ahimsa which Gandhiji preached and practised.

'The greatest virtue is non-killing' says Tiruvalluvar. But in the same breath he says 'Coming next to it is non-falsehood. The close link between the twin concept of non-violence and truth is suggested by Tiruvalluvar in the couplet which means "not to destroy life is an incomparably (great) good; next to it in goodness ranks freedom from falsehood"⁵. Here he anticipates Gandhiji who preached the principles of non-violence and truth. If one is true to his inner conscience, the core of life, which is identical with universal love, there is no scope for violence. Tiruvalluvar then and Gandhiji in modern days wanted every man to strive in reaching the goal of perfection by love and non-violence.

It is refreshing to note how Tiruvalluvar defines truth. It is not mere conformity to fact as it is very often stated but it refers to speaking that which does not result in even the

---

3. Chap—32

4. Chap—33

5. Kural—323

slightest taint of evil. As a consequence even false statement can be counted as truth if it brings in its train unmixed good. In the words of the saint "even falsehood has the nature of truth, if it confers benefit that is free from fault".⁶ This is an instance to show Tiruvalluvar is not an arm chair philosopher sitting in an ivory tower and issuing moral edicts for the edification of laymen, but is eminently a practical social philosopher who lays down the guidelines for men to direct their action towards social good.

Kabir the great reformer and an apostle of unity of faiths attaches the greatest importance to Truth. He says: 'Truth resides within the heart and is revealed in love, in strength, in compassion. No act of devotion can equal truth, no crime is as heinous as falsehood; in the heart where truth resides, there is my abode'.

A study of Tiruvalluvar will reveal how he is more a fundamental thinker and less a traditionalist. The validity of **Tirukkural** arises from the fact that he was speaking to a free society whose conduct is governed by reason and wherein there is no room for dogmatism. Nowhere does he quote an injunction because his observations are based on a sense of value (aram) which are not circumscribed by rigid codes and conventions aram (virtue) porul (wealth) and inbam (love) deal with citizenry and governance represented by the two key words 'Cantranmai' (Perfectness)⁷ and 'Cenkonmai' (The Right sceptre)⁸. Tiruvalluvar's concept of a state though invested with the form of monarchy, is one in which people live in harmony among themselves and with their neighbours upholding the highest ideals of righteousness and everyone has the freedom to rise to the full stature of excellence he is capable of.

Tiruvalluvar visualises a welfare state where economic and human resources are utilised to the best advantage of social good. The citizens are not mere producers of wealth and tax-payers nor the ruler a mere tax-gatherer and administrator. Duty more than the right is emphasised by the author. Unlike

---

6. Kural—292.

7. Chap—99

8. Chap—55

certain other law-givers both in India and Europe who advocated divine origin of king or infallibility of king's conduct, Tiruvalluvar depicts the ruler as one who is to act under certain norms. Checks and balances are provided for to keep the ruler on the right tract. The conduct of the king is open to criticism if the circumstances warrant. He must be able to bear even bitter words. Then only the subjects will not like to leave his protecting umbrella. The kural reads: "The whole world will dwell under the umbrella of the king who can bear words that embitter the ear."⁹

Vernon Van Dyke in his book '**Political Science, Philosophical analysis**,' classified political theory from four different ways of approach—institutional, legal, power and value. Whatever may be the approach of Aristotle or Kautilya, it may be clear that the approach of Tiruvalluvar is one of 'value'. He did not bother very much about the form or mechanics of Government. He presents an integrated political phenomena comprising a social order, wherein every individual counts and an administrator who is to govern and at the same time to be guided by the norms of behaviour which conduce to social welfare resting on the foundation of moral values.

Another important element of polity is contained in the following couplet: 'The ruler shall know how to raise the resources of his State, how to enrich his treasury, how to preserve his wealth and how to distribute it fairly'¹⁰. This clearly enunciates the role of the state in husbanding the economy of State. 'Iyarral' refers to the production of wealth towards which the State is to bend all its energies as it is the basis for the health and well being of the people. The wealth that is produced has to be augmented by judicious taxation and preserved by following sound economic policy and distributed in a manner that it produces lasting benefit to the community at large.

Whether it is the individual or the State that is engaged in acquiring the wealth everyone should take meticulous care that

---

9. Kural—389. 10. Kural—385

at every stage the moral code is kept in view. Wealth is only a means and not an end in itself. 'Out of wealth built up by fair and correct means, flow the joy and virtuous deed'¹¹. According to the saint the wealth acquired with the knowledge of the proper means and without foul practices will yield virtue and happiness. The economics of society as conceived by Tiruvalluvar takes note of ever vigilant social consciousness and a code of basic moral values. If only the stress laid up by Valluvar on individual values is adopted by a Society, the task of the State in implementing its welfare activities becomes simple.

The chapter on Education is placed aptly by the author at the head of the second section viz., **Prout-pal**, which deals at length with Socio-economic matters, thereby suggesting the close link between Education and Society including its economic well being. It is common knowledge that prosperity of a Nation depends largely on the extent to which the people are educated. Education is not only productive of National wealth but constitutes by itself imperishable and flawless wealth; "Ketil Vizhuc-celvam"¹² in the words of Tiruvalluvar. That education is a distinguishing feature of mankind which lends grace and individuality to one who acquires it is forcefully brought home to us by a telling imagery he employs by comparing to a pair of eyes, the knowledge of power and the knowledge of wisdom that one gets by pursuing science and technology on the one hand and liberal arts on the other. If one fails to get the complete education he is no better than an animal. A man who is educated finds all barriers broken. The geographical divisions into Nations do not confine him to the country of his birth. He will not find himself a stranger anywhere; "Yaatha anum naataamal, uuraamaal"¹³ in Tiruvalluvar's parlance.

Valluvar sees in education a potent force for good in every sphere and the lack of it a sure means for disaster. This proves beyond doubt how valuable and potent an instrument education is for the successful running of democratic form of Government.

---

11. Kural—754

12. Kural—400

13. Kural—408

'Wealth in the hands of the ignorant is capable of doing grater harm than poverty associated with the learned'¹⁴ says Tiruvalluvar.

The social philosophy of Valluvar gives the palm to the man of low descent who is learned than to one who is high born but ignorant. The unlearned, according to him, though born in high caste are not equal in dignity to the learned though they may have been born in a low caste.¹⁵

It is a maxim that people will get the Government they deserve. The interaction between the people and the Government is organic. There is an old saying 'As the king, so his subjects'. It may be true in a system of monarchical Government where autocracy is the prevailing rule. Tiruvalluvar however seems to visualise a system of Government ruled by a well informed, benevolent and efficient ruler assisted by a council of ministers who represent equally well informed public opinion. It is no wonder therefore that Tiruvalluvar devotes a large section of **Porutpal** to the qualities of individual citizen as well as to the head of State and the links of Government.

The health of the body politic depends upon this interaction. Tiruvalluvar wills that the ruler and the people must be governed by the same set of moral values. True democracy can flourish only in such a dynamic society where everyone is conscious more of his responsibilities than rights.

Tiruvalluvar has given us a life affirming philosophy based on sound principles of morality which is destined to bring happiness and peace to any society that opts for it. There is no hint of defeatism or escapism anywhere in his work. True, we are proud to own this priceless possession, this gem of wisdom and care went to proclaim with poet Bharathi 'The Tamil Nadu had achieved high renown by presenting Valluvan to the world.'¹⁶ But we find there is abundant need in our own days

---

14. Kural—397. 15. Kural—409

16. Bharathi: **Bharathiyar Kavithaikal - Senthamizh—**
verse-7.

when we see moral degradation to a large extent, to follow in the footsteps of Tiruvalluvar and put our house in order and restructure our social system so that true democratic socialism may flourish in the country that produced a great humanitarian, a citizen of the world, bard of Universal Man, Tiruvalluvar.

I am glad I have been able to share with you a few stray thoughts on this great work **Tirukkural**. I am sure this gathering of learned scholars will throw fresh light on the varied aspects of life dealt with in **Tirukkural**.

I thank you all for the patient hearing. I thank the Vice-chancellor, Members of the Syndicate, the Department of Tamil and Dr. N. Subbu Reddiar in particular for this rare opportunity.

Presidential Address

Dr. D. Jaganatha Reddy, M.D., F.A.M.S., M.R.C. (Path)

I wish to extend a warm welcome to Padmashri N. D. Sundaravadivelu, Vice-Chancellor, University of Madras. It is nice of him to take the trouble to go over here and encourage the scholars in Tamil to higher pursuits in the study and propagation of *Tirukkural*. I have known him for just over four decades and all through these years his demeanour and attitude to men have remained the same in being human, humanistic and humane. As Director of Public Instruction, Director of Higher Education, Chief Adviser and Additional Secretary to the Department of Education, Tamil Nadu Government, he had rendered yeoman service to education at the school and collegiate levels. He has been Joint Educational Adviser, Government of India. He is a traditionalist by nature but this feature in him has not stopped him from breaking through the rigidity of educational pattern in relevance to the changing context of society. He is a pioneer in the spread of literacy and the library movement in Tamil Nadu. To encourage children of less affluent parents to attend school, he introduced the mid-day-meal scheme and the free supply of uniforms. He is a scholar in Tamil and has to his credit several books in Tamil which have enriched the Tamil language and is equally versed in the English language and feels it is necessary for scientific and technological progress.

Thiru K. M. Balasubramaniam in his book on *Tirukkural of Tiruvalluvar* (Page LXVI), styles Thiru Sundaravadivelu the dynamic DPI of Madras who has made history in the Education Department by introducing the mid-day-meal system and other reforms of vital importance, and also a votary at the altar of

Dr. D. Jagannatha Reddy, M.D., F.A.M.S., M.R.C. (Path)
Vice-Chancellor

Valluvar with such an intensity of devotion that he had christened his late lamented and only son as 'Valluvan'. For reasons stated above we have chosen him to inaugurate the Symposium on Tirukkural and his thought-provoking address on this occasion should offer sufficient material for discussion for the participants. I am confident that this Symposium would further glorify Valluvar.

Tiruvalluvar - sacred prophet, Socrates of the East and author of **Kural**, belonged to the Valluva-weaver community and did pursue weaving and lived in Mylapore - (Mylam-garden of peacocks) happily with his devoted wife Vasuki. Born to a Brahmin father and a low born mother, he and his sister Avvai left an imperishable impact on all mankind through their writings and **Tirukkural** is reckoned as the universal Vedam. Tiruvalluvar is the venerated sage and law-giver of the Tamil people. This weaver of Mylapore is undoubtedly one of the greatest geniuses of the world.

Many conjectures are made about the dates of Tiruvalluvar. From historical data available Prince Elela Shingan in the first century A. D., waged a war with Ceylon and is said to have been a friend of Valluvar. **Kural** was published at the **Madurai Colleg of Poets in 125 A. D.** Verse 55 of **Kural** was quoted in **Cilappathikaram** and **Manimekalai** which were written in the first or second century A. D. He belonged to the third Cankam period i. e. 500 B. C. — 200 A. D.

Kural contains 133 chapters, constituted of 10 couplets for each chapter with a total of 1330 couplets, 'kural' meaning the metre of the poem. They are short and brief couplets. Each couplet is complete and conveys a striking idea expressed in a refined and intricate metre. His thoughts or Potul, Aram, Akam and Puram are effectively expressed for guidance of mankind. It threw light on the pressing problems of the times. Tiruvalluvar enjoyed, and was proud of, the community in which he lived. Being a practical thinker and social reformer of beyond question and a keen observer of

1. No conclusion has been arrived at his parentage by the research workers.

nature-animate and inanimate,-he was able to leave a valuable message on virtue, love and politics and everything concerning the good living of mankind. He was an enlightened monotheist and his work reflects his deep concern with morality and religion. Three major principles of justice, wealth and happiness find coverage. Prudence and prosperity, health and wealth, King and State, wife and household, virtues and vices conduct and character and many other matters form the rich material for Tiruvalluvar's poems. To the religious, political and educational reformers he has given guidelines through **Tirukkural**.

Kural has permeated every great work in Tamil literature. Ideas on behalf of the Jaina, Buddhistic, Saivite, Vaishnavite and other religions intended to promote human character and conduct from a moral point of view which at the time of Tiruvalluvar might have been low to find expression in **Kural**. Each couplet is a gem and bristles with wit, humour expression of thought, subtle, gentle irony couched in apt, simple yet telling words, effective hyperboles and striking personifications.

Valluvar's mind was pure and his thoughts were high and ennobling and the poet's art was adopted to his thoughts. His thoughts were disciplined by study of books and by practice. His immortal poem has conferred immortality on him-one of the few poems that were not born to die and his immortality grows as often as people quote him in every circumstance or situation of life. Dr. Albert Schweitzer wrote on **Kural**, 'there hardly exists in literature of the world, a book which contains such lofty maxims'. It depicts the cultural life of ancient Tamils. Tamil is a classical language. It is one of the fertile and living languages of India, and is still young and expresses modern ideas.

Kural was first translated into English in 1794 and later 19 other great men have translated in English. Rev. G. U. Pope in 1886 translated it into English. In 1887 it was translated into Telugu. This has been since translated into Hindi, Urdu, Sanskrit, Malayalam, German and French languages.

May I now draw the attention of the participants of the Symposium to a few of the couplets pregnant with meaning, in the English version :

1. All beings that live are one in circumstances of birth
Diversities of works give each his special worth.
2. Nothing is sweeter than to taste the toil won cheer,
Though mess of pottage as tasteless as the water clear,
Even thin gruel is ambrosia to him.
3. Water springs in sandy pits, deeper they are dug.
So knowledge increases oftener it is learnt.
4. Greatness humbly bends but littleness always spreads
out its plumes and loads itself with praise.

These and more would serve to guide man's behaviour in every walk of life. I wish to congratulate Dr. N. Subbu Reddiar, Head of the Department of Tamil, for having chosen **Tirukkural** as the theme for the Symposium both for dissemination of Valluvar's noble thoughts and also to pursue study in depth. I am reminded of our poet Vemana who centuries later in simple verses of 4 lines each gave to the Telugu speaking people wordly wisdom for guidance.

ஆசியுரை

(சுருக்கம்)

தவத்திரு குன்றக்குடி அடிகளார்
தலைவர், திருவண்ணாமலை ஆதீனம், குன்றக்குடி.

தமிழகத்தின் வட எல்லையில் தமிழில் வழங்கி வரும் உலகப் பொது நூலாகிய திருக்குறள்பற்றிய கருத்தரங்கினைத் தமிழ்த் துறை சிறப்புற நடத்த முன் வந்தமைக் கேட்டு பெருமகிழ்வு எய்துகின்றனம். இக் கருத்தரங்கினை நடத்த அனுமதி அளித்த பல்கலைக் கழகத்தினருக்கும், குறிப்பாகத் துணைவேந்தர் டாக்டர் D. ஜெகந்நாத ரெட்டி அவர்களுக்கும் எனது பாராட்டுதல் உரித்தாகும். அடுத்து, இதைப் பெருமையுடன் நடத்த முன் வந்த இப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்த் துறையினருக்கும், சிறப்பாக டாக்டர் ந. சுப்பு ரெட்டியார் அவர்கட்கும் என் ஆசியும் அன்பும் உரித்தாகின்றன.

சாலைகள் மக்களை இணைக்கின்றன; சான்றோரின் கருத்துக்கள் மக்கள் இதயங்களை ஒன்று சேர்க்கின்றன. திருக்குறள், சாதி-சமய, நிற, தேச வேறுபாடுகளை எல்லாம் கடந்து மானிட இனம் உய்வதற்குப் பொதுக் கருத்துக்களை வாரி வழங்கும் ஓர் ஒப்புயர்வற்ற உலகப் பெருநூலாகும். பெருஞ்செல்வாக்குள்ள உலக மொழிகள் பலவற்றுள்ளும் மொழி பெயர்க்கப்பட்டிருப்பதே திருக்குறளின் பெருமைக்குச் சிறந்த சான்றாகின்றது. மொழி, சமயம், தேசம் முதலிய குறுகிய எல்லைகளை வரையறையாகக் கொண்டு எம்மருங்கும் மனிதன் போராடி வருகின்ற இன்று இங்கு இத்தகைய தொரு கருத்தரங்கு தோற்றுவித்தது மிகவும் பொருத்தமானதொன்றாகும். கருத்தரங்கு நன்கு நடைபெறவும், மேலும் இத்தகைய நிகழ்ச்சிகள் பல அடிக்கடி நிகழவும் திருவருளைச் சிந்திக்கின்றனம்.

“பைந்தமிழ்ப் பின் சென்ற பச்சைப் பசுங்கொண்டல்”
ஏழுமலையான். அவன் உகந்தத் தமிழுக்காகக் தொண்டு புரி

வதைக் கடமையாகக் கொண்டவர் டாக்டர் ந. சுப்பு ரெட்டியார் அவர்கள். ஏறக்குறைய பதினைந்து ஆண்டுகட்கு மேல் அவர் இங்குத் தமிழ்ப்பணி புரிந்து வருவதை நாம் எல்லோரும் அறிவோம். இந்தத் தொண்டினை யெல்லாம் ஏழுமகையானும் நன்கறிவான். டாக்டர் ந. சுப்பு ரெட்டியார் அவர்கள் கடமையைச் செய்த பிறகே உரிமையைக் கேட்பவர்கள் என்பதை நான் நன்கறிவேன். இங்குத் தமிழ்த் தொண்டு புரியும் அன்றாடம் அவர் துறைக்கும் வேண்டுவனவற்றை யெல்லாம் ஏழுமகையானைத் தட்டிக் கேட்பதற்கு அவருக்கு உரிமையுண்டு. ஏழுமகையானும் அவர் வேண்டுவனவற்றை யெல்லாம் உவப்புடன் வழங்குவான் என்பதனையும் நாமறிவோம். இந்த எல்லையில் ஒல்லும் வகையெல்லாம் தமிழ்ப்பணி புரியும் இத் துறையும் துறையைச் சார்ந்தவர்களும் நல்ல உடல் வளமும் மன வளமும் பெற்று வாழவும், இங்குத் தமிழன்னை மகிழ்ச்சிப் பெருக்கோடு நிலைபெறவும் திருவருளைச் சிந்தித்து வாழ்த்துகின்றனம்.

என்றும் வேண்டும் இறவா இன்ப அன்பு.

SESSION I

TIRUKKURAL—ARTS AND SCIENCES

- President :** Prof. M. Sundarm
Chief Professor of Tamil
Presidency College
Madras-5
1. **Agriculture :** Thiru. M. Shanmugam Pillai
Tirukkural Research Dept.
University of Madras
2. **Education .** Dr. N.Subbu Reddiar
Head of the Department of Tamil
S. V. University
3. **Political Science :** Dr. K. Kamalanathan
Head of the Department of
Political Science
S. V. University
4. **Law and Justice :** Prof. A. Palaniswami
Director of Legal Studies
Law College, Madras-1
5. **Concept of
Womanhood** Prof. P. B. Raja Rajeswari
Principal
K. K. Government College for
Women, Namakkal (Salem Dt.)

திருக்குறளும் வேளாண்மையும்

திரு. மு. சண்முகம் பிள்ளை

வேளாண்மை :

‘வேளாண்மை’ என்பது இப்பொழுது பொதுவாகப் பயிர்த் தொழிலைக் குறிக்க வழங்கப்பட்டு வருகிறது. ஆனால், பழந் தமிழில் இச் சொல் பிறர்க்கு உதவும் பொருளிலேயே பயன்படுத்தப்பட்டு வந்திருக்கிறது. தொல்காப்பியர், ‘வேளாண் பெருநெறி’,¹ ‘வேளாண் எதிரும் விருந்து’² என வரும் இடங்களில் எல்லாம் ‘உதவுதல்’ என்னும் பொருளில் வழங்கியிருத்தல் காணலாம். திருக்குறளிலேயும்³ இச் சொல் இப்பொருளிலேயே வருகிறது.

பயிர்த் தொழிலைக் குறிப்பதற்கு ‘உழவு’ என்னும் சொல்லை வள்ளுவர் பயன்படுத்துகிறார். இஃது ‘உழ’ என்னும் முதனிலை அடியாகப் பிறந்தது. ‘உழ’ என்பதற்கு ‘முயல்’. ‘வருந்து’ என்பது பொருளாம். இதிலிருந்து உழு, உழவு என்னும் வடிவங்கள் பிறந்தன. எல்லா வகை உழைப்புக்கும் முதன்மையாக உள்ள பயிர்த்தொழில் ‘உழவு’ என்று சிறப்பிக்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். மனித வாழ்வுக்கு அடிப்படைத் தேவைகளான உணவு, உடை, உறையுள் என்பவற்றை ஆக்கிக்கொள்ள அடிப்படையாக உள்ளது பயிர்த் தொழிலே. பொருள்களை வினைவித்து எல்லார்க்கும் உதவுவார் உழுவார் ஆகையினாலே ‘உபகாரி’ என்னும் பொருளிலே பயிர்த் தொழிலாளரை, ‘வேளாண் மாந்தர்’ என வழங்கலாயினர்.

உழவர் :

உழு தொழிலுடையாரைத் தொல்காப்பியர், ‘வேளாண் மாந்தர்’ எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

1. தொல். பொருள். கள : 23 : 24

2. தொல். பொருள். கள : 16 : 8

3. குறள்: 81, 613, 614.

‘வேளாண் மாந்தர்க்கு உழுதூண் அல்லது
இல்லென மொழிப பிறவகை நிகழ்ச்சி’⁴

உழுதொழிலின் காரணமாக ‘உழவர்’ என்றும் பயிர்த்தொழில் செய்வார் வழங்கப்பட்டனர். ‘உழவு’, ‘உழவர்’ என்னும் சொற்களும் பழங்காலந்தொட்டே வழக்கில் இருந்து வருக்கின்றன. பிற கலையில் வல்லவரையும் ‘உழவர்’ என்று சிறப்பிக்கும் மரபும் சங்க காலந்தொட்டே உண்டு. புலமையாளரைப் ‘புலன்நா உழவர்’⁵ என்றும், வேட்டையாடுவோரை ‘விடிலேர் உழவர்’⁶ என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளனர். கடல் நீரிலிருந்து உப்பு விளைவிப்போர் ‘உழாஅ உழவர்’⁷ எனச் சுட்டப்படுகிறார். ‘கழனி உழவர்’⁸ ‘கொடலை உழவர்’⁹ ‘தண்டலை உழவர்’¹⁰ என்னும் வழக்குகள் முறையே வயல், காடு, தோப்பு ஆகியவற்றில் பயிரிடுவாரைக் குறிப்பிடுகின்றன. இக்காலத்தில் நன்செய், புன்செய் என்று வழங்குவனவற்றைப் பண்டு ‘மென்புலம்’, ‘வன்புலம்’ என வழங்கினர்.

‘விளைவதை விளையெவன் மென்புல வன்புலக்
கழனி உழவர் கடிமறுகு பிறசார்’¹¹

என வரும் பரிபாடலடிகள் இதற்குச் சான்றாகும்.

நிலமும் நீரும் :

நல்ல நிலமும் நீர்வளமும் இருந்தால்தான் உழுதொழில் சிறக்கும். எவ்வகைப்பட்ட நிலத்திற்கும் நீரியைப் வேண்டும்; இல்லையேல் வாழ்வு சிறத்தல் இல்லை.

‘நிலத்தொடு நீரியைத் தன்னார்’¹²

‘நிலத்தியல்பால் நீர்திரிந் தற்றுகும்’¹³

என வருவன நிலநீர்களின் சேர்க்கைபற்றித் தெரிவிக்கின்றன. வானத்தினின்று பொழியும் நன்னீர் நிலத்தோடு சேர்ந்து பயன்படுதலும், பல்வகை நிலத்தன்மைகளுக்கு ஏற்றற்போல அந்த நீர் நிறம், சுவை முதலியவற்றில் மாறுபாடு கொள்ளுதலும் இக்குறளடிகளினால் தெரியவருகின்றன.

-
4. தொல். பொரு. மரபு:76. 5. கலி—68:4 6. நற்றிணை—5
7. நற்றிணை—331:1 8. அகம்:297:9 9. அகம்—194-13
10. நற்—97:9 11. பரி. திரட்டு—1:26—27
12. குறள்:1323 13. குறள்:452

உலகமும் உலகத்து வாழும் உயிர்த்தொகுதிகளும் உலகிய லறங்களும் வாழ்வதற்கு வானமழை மிகமிக இன்றியமையாது வேண்டும். எனவேதான் வள்ளுவப் பெருந்தகை தம் நூலின் தொடக்கத்திலேயே ‘கடவுள் வாழ்த்தை’ அடுத்து ‘வான் சிறப்பு’ அதிகாரத்தை வைத்துள்ளார். உலகம் நடைபெற்று வருவதற்கு மழை இன்றியமையாதது எனக் கூறவந்த வள்ளுவர் அதனை அமிழ்தத்திற்கு ஒப்பிட்டுப் பேசுகிறார். வானுலகில் வாழும் தேவர் அமிழ்தத்தை உண்டு சாவாது வாழ்வு பெறுகின்றனர். அது போலவே உலகத்திற்கு உணவு முதலியவற்றைத் தந்து இந்த உலகம் அழியாது தொடர்ந்து வாழ வழி செய்வதனால் மழையையே ‘அமிழ்தம்’ என்று வழங்குகிறார் வள்ளுவர்.

‘வானின் றுலகம் வழங்கி வருதலான்
தானமிழ்தம் என்றுணரற் பாற்று’¹⁴

என்பது மழையைப் போற்றும் ‘வான் சிறப்பு’ அதிகாரத்தின் முதற் குறள்.

உழவின் தோற்றுவாய் :

வான் சிறப்புச் சொல்லவந்த அதிகாரத்திலேயே மழை வளம் உழவர்க்கு எவ்வளவு இன்றியமையாதது என்பதனை எடுத்துக் காட்டு முகத்தால் ‘வேளாண்மை’த் தொழிலுக்குத் தோற்றுவாய் செய்துள்ளார் வள்ளுவர்.

‘ஏரின் உழாஅர் உழவர் புயலென்னும்
வாரி வளங்குன்றிக் கால்’¹⁵

என்னும் குறளினால் நீரின் இன்றியமையாமையை எடுத்துக்காட்டியதோடு உழுதொழில் ஏரினால் நடைபெறுவது என்பதனையும் அத்தொழில் செய்யும் மாந்தர் ‘உழவர்’ என்னும் காரணப் பெயரைப் பெறுகின்றனர் என்பதையும் விளங்க வைத்துள்ளார்.

உழவர் நாட்டின் முதல்வர் :

பின்னர்ப் பொருட்பாவில் ‘நாடு’ என்னும் அதிகாரத்திலும் வள்ளுவர் உழவரையே முற்பட எடுத்துக் கூறுகிறார்.

‘தள்ளா விளையுளும் தக்காரும் தாழ்விலாச்
செல்வரும் சேர்வது நாடு’¹⁶

என்பது நல்ல நாட்டிற்கு அவர் தரும் முதல் விளக்கம். இங்கே 'தள்ளா விளையுள்' என்பது என்றும் குறைவுபடாத நிறைந்த விளைச்சலை ஆக்கும் உழவர் பெருமக்களைக் குறிக்கும். பல்வகை விளைவுகளையும் பெருக்கி நாட்டு நலனுக்கு உதவும் உழவர்க்கு நாட்டின் முதன்மை நிலை தந்துள்ளமை இவர்தம் சிறப்பினை உணர்த்தும்.

உழவே வாழ்வின் அடிப்படை :

'உழவு' என்னும் தனி அதிகாரம் பொருட்பாலில் வகுத்துள்ளமையும் இதன் தனிச் சிறப்புக் கருதியேயாம். இதனைக் 'குடிசெயல் வகை', 'நல்குரவு' என்னும் இரண்டதிகாரங்களுக்கும் இடையில் அமைத்துள்ள அமைப்பு முறையும் இதன் இன்றியமையாமையை நன்கு விளக்கும். ஒருவன் தான் பிறந்த குடியை உயர்த்த செல்வம் பெருக்கவேண்டும். அதற்கு ஆள்வினையும் ஆன்ற அறிவும் வேண்டும். ஆள்வினைகளுள் சிறப்புடையது உழவு. உழவுத் தொழில் செய்யாது மடிந்தால் வறுமைதான் வந்து எய்தும். நிலம் தன்னிடத்து முயன்று பாடுபடுவார்க்கு வேண்டும் பொருள்களை அள்ளியள்ளித் தரும் இயல்பினது. அவ்வாருகவும் முயற்சியின்றிச் சோம்பியிருந்தால் வறுமைநிலை தானே வந்துறும் ?

'இலமென்று அசைஇ இருப்பாரைக் காணின்
நிலமென்னும் நல்லாள் நகும்'¹⁷

நிலத்தினுள் பொதிந்து கிடக்கும் செல்வத்தை முயன்று பெறும் ஆற்றலிராய்ச் சோர்ந்து சோம்பி மடிந்திருப்பாரை நிலமகள் பார்த்துச் சரிக்கிறாள். குடியை உயர்த்தவும் வறுமையின்றி வாழவும் உழுதொழில் இன்றியமையாது வேண்டப்படுவது என்பது அதிகார அடைவுமுறையினாலும் உணரலாகும்.

உழவர் பெருமை :

உழவர் உலகிற்கு உதவி வாழும் உண்மையை வள்ளுவர் உழவு என்னும் அதிகாரத்துள் இரண்டு பாடல்களிலே ஏற்றமுற எடுத்தியம்பியுள்ளார்.

'இரவார் இரப்பார்க்கொன் றீவர் கரவாது
கைசெய்துண் மாலை யவர்'¹⁸

'உழவினால் கைம்மடங்கின் இல்லை விழைவதா உம்
விட்டோமென் பார்க்கும் நிலை'¹⁹

இவற்றால் கையால் ஏர்பிடித்து உழுதொழில் செய்து வாழ்வார் பிறருக்குக் கொடுத்துதவும் நிலையாளர் என்பதும், இவர்தம் கை உழுதொழில் செய்யாது போனால் இல்லற துறவற நெறிகள் இனிது நடைபெறு என்பதும் தெரியவரும்.

யாவற்றினும் சிறந்தது உழுதொழில் என்றும், இத்தொழில் செய்வோரே அரசினை நிலநிறுத்துபவரும் ஆவர் என்றும் உழவு அதிகாரத்தின் முதல் ஆறு குறர்களில் பற்பல வகையில் சிறப்பித்துரைக்கின்றார் ஆசிரியர்.

‘சுழன்றும் ஏர்ப்பின்னது உலகம்’²⁰

‘உழந்தும் உழவே தலை’²¹

‘உழுவார் உலகத்தார்க்கு ஆணி’²²

‘உழுதுண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார்’²³

‘பலகுடை நீழலும் தங்குடைக்கீழ்க் காண்பர்’²⁴

என வரும் வள்ளுவர் வாக்குகள் வேளாண்மையின் உயர்வினை தன்கு எடுத்துக்காட்டுவனவாம். இக் கருத்து,

‘பொருபடை தருஉம் கொற்றமும் உழுபடை
ஊன்றுசால் மருங்கின் ஈன்றதன் பயனே’²⁵

என்னும் புறநானூற்றடிகளில் மிளிர்ந்தல் காணலாம்.

உழுதொழிலின் ஆறு கூறுகள் :

வேளாண்மையாகிய உழவுத் தொழில் முறைகளைக் குறித்து ‘உழவு’ பற்றிய அதிகாரத்தில் வள்ளுவர் தொகுத்து உரைத்துள்ளார். அன்றியும், பிற இடங்களில் உவமை வாயிலாகவும் வேறு பிறவாறும் உழவுச் செய்திகள் சிலவற்றிற்கு விளக்கமும் தந்துள்ளார். இத்தொழிலின் முக்கிய நிலைகளை,

‘ஏரினும் நன்றால் எருவிடுதல் கட்டபின்
நீரினும் நன்றதன் காப்பு’²⁶

என்னும் குறளில் காணலாம். ஏருழுதல், எருவிடுதல், களைகட்டல், நீர் பாய்ச்சுதல், காத்தல் என்னும் ஐந்து நிலைகள் இதில்

20. குறள்—1031

23. குறள்—1033

25. புறம்—35:25—26

21. குறள்—1031 22. குறள்—1032

24. குறள்—1034

26. குறள்—1038

சுட்டப்பட்டுள்ளன. 'ஏரினும் நன்றால் எருவிடுதல்' என உழுதலையும் எருவிடுதலையும் சொல்லி, அடுத்ததுக் களைபறித்த பின் என்பதனால் பயிருக்கு மூலமான வித்திடுதலும் தோன்றச் செய்துள்ளார் என்னலாம். ஆக இவ்வித்திடுதலோடு வேளாண்மையின் ஆறு கூறுகளையும் இனி முறையே காண்போம்.

எருழுதல் :

எருழுதல் நிலத்தின் மண் பயிர்வளர்வதற்கு ஏற்றவண்ணம் நன்று பக்குவப்படுத்துவதற்கேயாகும். 'ஏரின் உழர் அ உழவர்' என வான் சிறப்பில் கூறுதல் கொண்டு நிலத்தை ஏரால் உழும் பழக்கம் நெடுங்காலமாக இருந்து வருவது வெளிப்படும். உழும்பொழுது கீழ்மண் மேலே மறிந்து வந்து, வெயிலும் காற்றும் பட்டு, வளப்பம் பெறுகிறது. உழுது உழுது மண்ணைக் காய வைத்துச் சீராக்க வேண்டும். ஒரு பல நிறையுள்ள மண் காய்ந்து புழுதியாய்க் காற்பல நிறையளவினதாக வேண்டும் என்று எடுத்துக் கூறுகின்றார். எத்துணையளவும் நிலம் உழுது புழுதியாக்கப்படுகிறதோ அத்துணையளவும் நல்லது. இவ்வகையில் உழுது பண்படுத்திய நிலத்திற்கு ஒருபிடி எருக்கூட இட வேண்டியதில்லையாம்; நன்கு விளையுமாம்.

இச் செய்தியினை,

'தொடிப்புழுதி காஃசா உணக்கின் பிடித்தெருவும்
வேண்டாது சாலப் படும்'²⁷

என்னும் குறள் தெரிவிக்கின்றது.

எருவிடுதல் :

எருவிடுதல் என்பது நிலம் வளமுறச் சாணம். தழையுரம் முதலிய எருக்களை உழுது புழுதியாக்கிய மண்ணுடன் கலக்கும் படி செய்வதாகும். 'ஏரினும் நன்றால் எருவிடுதல்' என்பதனால் உழுது மண்ணைப் பண்படுத்துதலினும் மேலாக ஏற்ற எருவை நிலத்தில் சேர்ப்பதும் இன்றியமையாதது என்பது வலியுறுத்தப்படுகிறது. காமத்துப்பாலில் ஓரிடத்துக் காமநோயைப் பயிராக உருவகம் செய்கிறார் வள்ளுவர். தலைவி ஒருத்தி தான் காமுற்றது குறித்து ஊர்மகளிர் தூற்றும் பழிச்சொல்லை எருவாகவும் தாயின் சினைச் சொற்களை நீராகவும் கொண்டு இவ்விரண்டினுல்தான் காமமாகிய பயிர் நாளும் வளர்கின்றது என்று சொல்வதாக வள்ளுவர் கட்டுரைக்கின்றார்.

‘ஊரவர் கவ்வை எருவாக அண்ணைசொல்
நீராக நீளுமிந் நோய்’²⁸

என்னும் குறளினால் பயிர் வளர எருவும் நீரும் துணைசெய்வதனை
எடுத்துக்காட்டியுள்ளமை காணலாம்.

வித்திடல் :

வித்திடுதல் குறித்து வெளிப்படையாக ‘உழவு’ அதிகாரத்தில்
கூறப்படாவிடினும் பிறஇடங்களில் அதுபற்றிய குறிப்பு உள்ளது.
விருந்தோம்புவானது விளைபுலம் வித்திடாமலே நல்ல விளை
வினைத் தரும் என்று விருந்தோம்புவார் பெறும் பெருநன்மையை
எடுத்துக் கூறுமிடத்து எவ்வகைப் பயிருக்கும் மூலமான வித்திடு
தலைப்பற்றிய செய்தி வெளிப்படுகிறது.

‘வித்து மிடல்வேண்டுங் கொல்லோ விருந்தோம்பி
மிச்சில் மிசைவான் புலம்’²⁹

என்பதனால் வித்திட்டு விளைவு செய்யும் மரபு தெரியவரும்.

நல்ல நிலத்தில் இட்ட வித்து நல்லமுறையில் முளைவிட்டுச்
செழித்து வளரும். விதை முளைத்துவரும் பாங்கினைக் கொண்டே
அந் நிலத்தினை அளவிட்டு விடலாம். இதனை, ‘நிலத்திற் கிடந்
தமை கால் காட்டும்’³⁰ என வள்ளுவர் எடுத்தாளும் உவமை
விளக்கும்.

களர் நிலம் எனப்படும் உவர் நிலத்தில் ஒரு பயிரும் விளை
யாது. கல்லாதவர் பலரால் நன்கு மதிக்கப்படார் என்று கூற
வந்த இடத்தில் ‘பயவாக் களர் அனையர் கல்லாதவர்’ என்று
உவமை கூறுவதனால் உவர் நிலமான களர் நிலம் பயிருக்கு
ஏற்றதன்று என்பது தெளிவாகிறது.

களையெடுத்தல் :

‘பயிரைக் கெடுப்பது களை; படிப்பைக் கெடுப்பது பிழை’,
‘களையெடாதவன் விளைவெடான்’ என்னும் உலக வசனங்கள்
களையெடுத்தலின் இன்றியமையாமையை விளக்கும். விரும்பிச்
செய்யும் பயிர்களிடையே முளைத்து வரும் வேண்டாத பயிர்
வகைகளைக் ‘களை’ என்பர். களையப்படவேண்டுவனபற்றி இவை
களே என்னும் காரணப் பெயர் பெற்றன.

‘கொலையிற் கொடியாரை வேந்தொறுத்தல் பைங்கூழ்
களைகட் டதனெடு நேர்’³¹

என்னும் குறளில் உவமையாகப் பயிருக்குக் களையெடுக்கும் வழக்கத்தைப் புலப்படுத்தியுள்ளார்.

நீர் பாய்ச்சுதல் :

நிலத்தை உழுது எரு இட்டு வளப்படுத்தி விதைத்துப் பயிர் வளர்ந்துவரும் நிலையில் உடன் தோன்றி வளரும் களைகளை நீக்கி நிலவளம் முற்றும் வளரும் பயிருக்குக் கிடைக்க வகை செய்வதோடு, அப்பயிருக்குத் தேவைப்படும்பொழுதெல்லாம் நீர் பாய்ச்சுதலும் இன்றியமையாதது. நீர் வளம் பெருக மழை வேண்டும். மழை வேண்டும் அளவு பெய்தால் ஆறுகளிலும் ஏரி குளங்களிலும் நீர் வற்றுது; நிலத்திலிருந்து கிணறு, துரவுகளின் வழி நீர் சுரக்கும்.

‘இருபுனலும் வாய்ந்த மலையும் வருபுனலும்
வல்லரணும் நாட்டிற் குறுப்பு’³²

என்னும் குறள் நீர்வளம் வாய்க்கப்பெறும் சூழல்களை நன்கு எடுத்துக் காட்டுகிறது.

காத்தல் :

இட்ட பயிரை எருது முதலிய பிராணிகள் தின்று அழித்து விடாமலும் எலி, பூச்சி முதலியன சேதப்படுத்திவிடாமலும் வேலியிட்டுப் பயிரைக் காத்தலும் வேண்டும். பயிரைக் காப்பதற்கு வேலியிடுவதனை ‘நாண் வேலி’³³ என வள்ளுவர் வழங்கும் தொடர் எடுத்துக்காட்டும்.

நிலத்துக்குரியவன் நாள்தோறும் சென்று பார்த்துப் பயிருக்கு வேண்டுவனவற்றை அந்தந்தக் காலங்களில் செய்து வருதல் வேண்டும். உரிய காலத்தில் களையெடுத்து நீர்பாய்ச்சி பிராணிகள் முதலியவற்றால் அழிவு நேராமல் பாதுகாத்து வரவில்லை என்றால் பயிரின் வளர்ச்சி தடைபடும்; அதனால் விளைவு குன்றும்; தக்க பலனை அடைய முடியாது. ஆதலால், நிலத்துக்குரியவன் நாள்தோறும் சென்று பார்த்து அதனைக் கண்ணுங்கருத்துமாகக் காத்து வருதல் மிகமிக இன்றியமையாதது. ஒருவன் தன் இல்லாளுடன் உறைந்து அவளுக்கு வேண்டுவன செய்யாது வேறிடங்களில் திரிந்து கொண்டிருந்தால் அவன்

எப்படி மனம் வேறுபட்டுப் பிணங்குவாளோ அதுபோல நிலமும் பயன் தராது மாறுபட்டுவிடும் என்று உவமை வாயிலாக வள்ளுவர் விளக்கம் தருகிறார்.

‘செல்லான் கிழவன் இருப்பின் நிலம்புலந்து
இல்லாளின் ஊடி விடும்’

என்னும் குறள் நிலத்துக்குரியான் பயிரைப் பேண வேண்டும் பான்மையைப் பாங்குற எடுத்து மொழிகிறது.

‘ஏரும் இரண்டுளதாய் இல்லத்தே வித்துளதாய்
நீரருகே சேர்ந்த நிலமுமாய்—ஊருக்குச்
சென்று வரவணித்தாய்ச் செய்வாரும் சொற்கேட்டால்
என்றும் உழவே இனிது’

என்னும் ஔவையார் வாக்கில் உழவு சிறப்பதற்கு வேண்டும் துணைக் கருவிகளை முறைபடக் காணலாம்.

நாடு செழிக்க உழவு வேண்டும் :

ஒரு நாட்டில் விளைவு நன்றாக இருந்தால்தான் மக்கள் பிணிமுதலியன இன்றி நலமுடன் வாழ இயலும். நாட்டிற்குரிய ஐந்து அழகுகளுள் ‘விளைவு’ சிறப்புடையதாகும்.

‘பிணியின்மை செல்வம் விளைவு இன்பம் ஏமம்
அணியென்ப நாட்டிற்கிவ் வைந்து’³⁴

என்னும் குறளில் விளைவை நடுநாயகமாக வைத்து, அதுவே ஏனைய நான்கிற்கும் அடிப்படையாய் விளங்குவதனை ஏற்றமுற எடுத்துக் காட்டுகிறார் வள்ளுவர். எந்த நாடு செல்வப்பெருக்குடையதாய் மிகுந்த விளைவைப் பெற்றிருக்கின்றதோ அந்த நாடு எல்லாராலும் மிகவும் விருந்தப்படும். வேளாண்மை பெருகினால் உணவு, உடை, உறையுள் என்னும் வாழ்க்கைத் தேவைகள் நிரம்புதல் திண்ணம்.

‘பெரும்பொருளால் பெட்டக்க தாகி அருங்கேட்டால்
ஆற்ற விளைவது நாடு’³⁵

கிறைவுரை :

திருக்குறளில் இடம்பெற்ற வேளாண்மைக் கருத்துக்களை ஒருவாறு தொகுத்து இதுவரையில் பார்த்தோம். இதன் சார்பில்

34. குறள்—1049

35. குறள்—738

36. குறள்—732

பயிரியல், விலங்கியல், பொருளியல், குடியியல் என்று பல்வேறு கிளைகளாகப் பகுத்துக் கொண்டும் விரிவான முறையில் ஆய்வு நிகழ்த்துதற்கும் இடமுண்டு. இவ்வகையில் நுணுகி ஆராய்ந்து தமிழ்நாடு வேளாண்மைப் பல்கலைக் கழகத் துணைப் பேராசிரியர் இல செ. கந்தசாமி அவர்கள் 'திருக்குறளில் வேளாண்மை' என்னும் நூலை அப்பல்கலைக் கழகத்தின்வழி வெளியிட்டுள்ளார். இந்நூல் அறிஞர் பெருமக்களால் வரவேற்கத்தக்கதொன்றாகும். இலக்கியத்துடன் விஞ்ஞான இயலையும் இணைத்துப் பார்க்கும்போது நம் மூதாதையரின் அறிவு மேம்பாடு நன்கு விளங்கும்; அவர்தம் பல்துறை மேம்பாடு நமக்கு வியப்பூட்டும்.

‘உழுதுண்டு வார்வாரே வாழ்வார்மற் றெல்லாரும்
தொழுதுண்டு பின்செல்வா ரென்றேயித் தொல்லுகில்
எழுதுண்ட மறையன்றோ இவருடனே யியலுமிது !
பழுதுண்டோ கடல்குழந்த பாரிடத்தில் பிறந்தார்க்கே¹⁸’

Tiruvalluvar's Philosophy of Education

Dr. N. Subbu Reddiar

Tiruvalluvar is one of the greatest educators of the world. His magnum opus, Tirukkural, is the best product of the Tamil genius. This work breaks new ground in aphoristic literature and is comparable to sutras in terseness, profundity of meaning and applicability to the life of the common householder. Its uniqueness gets enriched by its high literary value also.

Essentially an idealist : Tiruvalluvar may be regarded as an idealist in the sense that he believed that the true or the real is essentially spiritual and mental in nature. We cannot put any brand to his idealism; once we do so, we are treading on rather a slippery ground. But we may generally say that he belonged to the school which affirmed that reason and consciousness constituted the essence and complete nature of reality. When Tiruvalluvar seems to convey the impression that he believed in the universality of truth, we are reminded of the Socratic type of idealism. The method of mutual admission which Socrates spoke about is nothing but comparison of notes in one's search for truth¹. The couplet under reference almost looks like tabulated Socratic wisdom because, Socrates was among the first philosophers who propagated the concept of universals in arriving at which the best method is the method of mutual admission or examination of view-points with the view to accepting them or rejecting them. From out of this process of search for what is eternal is evolved every one of the universals. Like Socrates, Tiruvalluvar believed in the universality of truth.²

---

1. Kural—423.

2. The decad on 'Possession of wisdom' (43) enforces this.

Like Socrates also, Tiruvalluvar chose man as the starting point of his investigation³. He had no use for mere physical speculation. When Socrates chose man as the focal point of enquiry, idealism was born. Tiruvalluvar impresses one with his quest after what makes for an ideal individual life.

If Tiruvalluvar may be labelled the idealist *par excellence* it is because of his belief that humanity is the chief concern of education. Man, with his powers of thought, occupies a unique place in the scheme of creation and the grandeur and worth of human life must never be lost sight of. The main task of education, according to Tiruvalluvar, is the realization of the perfect pattern in each individual's life⁴. Education must enable one to become one's true self. Self-realization is the aim of life and the goal of education, according to Tiruvalluvar. Man's higher or spiritual nature is essentially social; and the social is an expression of man's rational or spiritual, hence universal, nature. The individual can realize his full potentiality only as a member of human family, participating in, and enhancing, the cultural values which are the common possession of all mankind. In affirming the real existence of spiritual values, their eternal nature and their universality, Tiruvalluvar's idealism enriches the social concept of education that has the greatest validity today.

The goal of education is the achievement of the good by adherence to spiritual values. The end of life is to acquire an inner relation with the Infinite. The function of education is to help in the search for the ultimate universal values so that the truth of the universe may become our truth and give power to our lives. The development and experience of spiritual life unite individuals inwardly. The destinies of individuals receive their peculiar nature from such a common life. Developed personality or the realized self, which Tiruvalluvar emphasizes, is not a small number of chapters, is a principle not of separation but unity and cohesion. Tiruvalluvar was not totally uncon-

---

3. The Tirukkural is verily the result of a prompting for the concern of men,

4. See decads on kalvi and related themes in the Kural.

cerned with religion as an idealist, though it had no special label. To him religion is fellowship with the Unseen. In common understanding, it is the reaching out of the soul to a Supreme Power (call it God, if you like). The attitudes of religion are awe, reverence and worship. Morality has a social connotation, and it may exist independently of religion. But as morality and religion progress to higher forms they meet and become complementary to each other. If religion preaches love of God, morality preaches love man. But the guiding principle is love. The love of God presupposes love of man or vice versa.⁵ To sum up, the ultimate purpose of education is, according to Tiruvalluvar, is self-realization through moral and intellectual development.

Certain concepts germane to the above generalizations: Tiruvalluvar's idealism is necessarily prescriptive in the main, and emphasizes eternal verities. The 'Katavul Valthu' is only the title of the first chapter; but in none of the couplets is there specific mention of the concept 'Katavul.' Here we may see the Form of the Good spelt out in ten couplets. This concept occurs in many more situations both directly and impliedly⁶. The concept of self-realization is also enforced frequently in many chapters.⁷

The ethical purposes of education dominate the entire work. The ethical concepts brought up have a reference to the individual as a member of society⁸. It will be worth the while of

---

5. 'anpu', is another concept that has received special attention in the Kural.

6. For example, the other decads in Payitam.

7. Of the particular value to the concept of self-realization are the sections in arāhup-pal.

8. In the *thuravaraviyal* of *arrathuppal*, the following are the concepts brought up:

(i) Benevolence; (ii) Abstinence from meat-eating; (iii) Penance; (iv) Inconsistent conduct; (v) Absence of fraud; (vi) Veracity; (vii) Avoiding anger; (viii) Not doing evil; (ix) Not killing; (x) Instability; (xi) Renunciation; (xii) Realizing truth; (xiii) Expiration of desire. Some of these concepts like penance, renunciation may appear other-worldly; but their treatment is entirely with reference to life on earth.

scholars to pick out the ethical concepts in these chapters and present them in their most comprehensive connotation.

Education according to Tiruvalluvar : According to Tiruvalluvar education is the attainment of mental and moral perfection through knowledge and association with perfect man. Tiruvalluvar would decry knowledge which serves no other purpose than as ballast for the mind. True knowledge according⁹ to him must lead to wisdom, and the attainment of wisdom is the resultant of knowledge. The statements contained in the couplets on 'arivutaimai' are significant as defining wisdom¹⁰. According to the saint, wisdom consists in keeping an open mind, in clarity of expression, in understanding the values around, in being foresighted, in being brave and at the same time cautious, and providing against avoidable risks. Knowledge must be a means to the acquisition of these ingredients of wisdom.

The outcome of education : Tiruvalluvar's a main philosophy of education is, as we have already stated, self-realization through moral and intellectual development. Wisdom is an omnibus concept connecting the means to such fulfilment as is implied in the philosophy. Therefore the ten couplets on wisdom highlighting some fundamental ingredients of wisdom have got to be understood in their widest connotation.

Wisdom is also an important factor that is brought to bear upon every aspect of daily life. The extent to which wisdom is pressed into service depends upon intelligence which varies from person to person. A person of high intelligence is also a person of notable wisdom. The objective of education is, no doubt, to sharpen the intellect so that it is able to function effectively in all situations involving problem—solving, be it a problem of mundane life or one of spiritual life. If we equate wisdom with the concept of jnanam the goal is the realization of the Absolute. Therefore wisdom has both practical and esoteric application.

---

9. See sections on kalvi (40), kalvi (42) kallamai (41) and arivutaimai (43) in Pourutpal.

10. Chapter 43.

With wisdom as objective, certain outcomes have to follow. These outcomes, broadly stated, constitute the major theme and purpose of the **Kural**. Tiruvalluvar's meaning of education is perhaps the most comprehensive. In my opinion, **kalvi**, which we ordinarily equate, can have no conceptual translation in other languages; and any attempt at translation cannot succeed in fully revealing the comprehensive nature of this unique concept. It is usually translated as learning or acquisition of knowledge, study, etc., but it is not only much more than these, but even different in certain respects. When we equate education and **kalvi**, we do not pretend to have established cent percent identity between the two concepts; but only accepted the English concept as coming nearest to **kalvi** in spite of its conceptual inadequacy when placed with the Tamil concept. A thorough study of **Kural** alone can reveal how comprehensive the meaning of **kalvi** is. It is the basis of the **purusharthas** (the goals), and without it, the individual is soulless¹¹.

Among the results are those that relate to personal traits on which the foundations of character are laid. An educated person has mastery over what he has learnt. He has a clear glimpse into the universe of what he has studied. '**Kacatu ara**' means, without imperfection, or positively, most thoroughly. '**Karpava!**' connotes many things. First it emphasizes the infinite character of knowledge. Secondly, it cautions against biting more than could be chewed. Thirdly, it emphasizes the most important principle of functionalism i. e., learning what is of relevance to the current value-system. If an individual has had thorough education in this sense, he becomes qualified to be called an educated person. It might sound tautological to say that a person of thorough education deserves to be called an educated person. But what is emphasized is not the possession of knowledge or even wisdom but their reflection in the individual's conduct. The conduct of an educated person is different from that of an uneducated person.

---

11. All the **Purusharthas** constitute **kalvi** in its connotation.

Education makes for perceptual competence of the highest order. Here, by perception, is meant not only what psychologists call outer perception involving sense apparatus, but also inner perception. This is what we get from the words of the poet: 'the learned are said to have eyes.'¹² Education has the quality of shedding light where there is darkness, and the impact of the person of education on others makes for a refreshing environmental metamorphosis. One would say with the poet that as one lamp lights another, nor grows less, education is the means of lighting up a dark environment (environment understood in its widest connotation of man's nature and values). This outcome of education, as sobering influence, on the less educated, is indeed notable¹³. We have a less exacted version of this idea in the downward filtration theory developed by the British rulers in the 18th and 19th centuries in India¹⁴. Tiruvalluvar's downward filtration theory is fundamentally different. It leads one to the assumption that a man of education does not merely preach sermons on the mount to the unfortunate ignoramuses or the unlettered, but inspires awe and reverence by his personal life and conduct and constitutes a moral power within the community¹⁵.

An interesting aspect of the question of outcomes arises, when we consider verse 398 which suggests that one of the most desirable outcomes is that it makes education relatively perfect, the means to higher levels, and establishes a ceaseless continuance¹⁶. The phrase '*elumaiyum emaapputaitu*' may be taken to mean excellence leading to greater excellence not only in this birth but in the next seven births. In this couplet the principle

---

12. **Kural**—393

13. *ibid*—394

14. This downward filtration theory excluded the large masses of the people from the benefit of the organised education.

15. The downward filtration theory has been given the go by because of the realization that education is indispensable to the democratic way of life.

16. **kalvi**—couplet 398.

of education leading to further education even in a situation of perfection (relatively understood) is important.

Concepts of methodology : Tiruvalluvar set much store by the personal influence of the teacher. He would value learning imparted by a teacher because, the knowledge which forms the basis of instruction carries with it the influence of the personality of the teacher. The teacher, in a sense, presents himself through the knowledge he imparts. That knowledge is a revelation of his own perfection.

The personality and the influence of the teacher constitute instruction by themselves. But his teaching and imparting of knowledge is also important, and has to be absorbed through ear-gate. **Karral** (study) and **'kettal'** (listening) are sometimes presented as two different concepts as in the saying **'Karralilum kettal nanru'** (listening is better than study). **'Karral'** in this context means the acquisition of knowledge in all ways, and through all senses. **'Kéttal'** would mean listening and internalizing. There is a very interesting extension of the concept of **kettal**. Ordinarily, **kettal** is listening (in preference to hearing). What is listened to alone is internalized; and what is 'heard' is often material of judicious forgetting after the temporary purpose which, what is heard, is supposed to fulfil, has been served. But what is listened to is the raw material of wisdom and is internalized immediately it enters the ear-gate. If that were the implication of what Tiruvalluvar means by **kettal** we are led to the doctrine of interest because, what interests an individual is alone internalized. **Kelvi** is not only listening but questioning or asking. In the process of teaching it is not mere uninterrupted listening by the educand; but it is a two-way transaction, and the educand listens not only to what the teacher presents, but also what he needs as answers or clarifications, or elaborations arising out of the teacher's presentation. If Tennyson would say 'things seen are mightier than things heard,' Tiruvalluvar would say, 'things learnt through the ear-gate are of eternal value.' The chapter

on Kelvi is a unique presentation on methodology and had the greatest validity in the New Education.

The importance of ear-gate is increasing in modern educational methodology though visual education is also considered effective. Tiruvalluvar does not present the ear-gate in contrast to the eye-gate; but what is seen would not always make sense without oral interpretation or exposition¹⁷.

Another significant contribution to methodology is the cultivation of the reflective power. The section 'thuravaraviyal' (ascetic virtue), though usually understood as an exposition on asceticism, which, in a sense it is, presents concepts of significance to non-ascetics as well. Contemplation is implied in the concept of 'thavam' (penance) and 'thuravu' (Renunciation)¹⁸.

The importance of objectivity is equally stressed in the chapter natuvunilaimai (impartiality)¹⁹. Objectivity is defined as detached attitude in the evaluation of the worth of even enemies and strangers.

Elements of pragmatism : We are not concerned with such niceties going with pragmatism as existentialism or instrumentalism²⁰. We shall accept the ordinary definition of the concept in our identification of the grains of pragmatism in the Kural. The philosophy owes its existence to the change and flux of the world, and the experimental nature of life, stemming from what we term civilized modern life. Fixed eternal values lose their meaning in situation of constant change, whether it connoted progress or the opposite of it—depending on how changing values are looked at. Absolutism loses its

---

17. There is a greater realization of the importance of oral exposition in modern education.

18. Chapters 27 and 35.

19. Chapter 12.

20. Existentialism and instrumentalism are of very recent origin. Dewey takes credit for these new concepts by way of an improvement on or development of the pragmatism of William James.

meaning and relativism becomes the governing principle. If philosophy dictates to life in idealism, life dictates to philosophy in pragmatism. To the pragmatist men creates his own values in the process of actual living. Reality is not final or absolute but is in the process of making and will continue to be made eternally. Truth is not finally established, but is tested by the criteria of workability and utility. No judgement can be considered true before it works satisfactorily. The pragmatists believe in change, provide for change and look at every situation of life as a problem to be solved. All human efforts are of crucial importance. Life is a forced adaptation to an infinite environment. A rational approach to problems of life is substituted for unquestioning faith²¹.

Tested in the light of the above criteria, Tiruvalluvar does not appear to be anything other than an idealist. But his idealism while like ideal idealism dictates to life, shows up aspects that lead to the impression that he was not theoretical, speculative or merely academic. His philosophy provides for change and development. It also provides for a rational approach to problems. He is himself an example of an individual adapting himself to the realities of the Tamil society, the pristine purity of whose culture had long been diluted, and the value-system had suffered drastic changes. Tiruvalluvar, like Sankara, was not an archaistic revivalist, but an enlightened conservative or (conservator) who revived the ancient Tamil spirit in the manner of a realist, providing for all the changes that had come over society, and casting his ideas in a recognizable, valid, contemporary mould. His saying, in regard to the true nature of reality, could as well as be considered the thought of William James or John Dewey, except that our Tamil philosopher lived many centuries before these two founders of modern pragmatism. Many of his chapters contain grains of the pragmatic philosophy²². In a world drifting for

21. The rational approach is emphasized in the chapters *payanila collaamai* (20), *oppuravarithal* (22), *thuravu* (35), *avaavaruthal* (37), *arivutaimai* (43), *kaalamarithal* (49), *itamarithal* (50), *therinthu thelital* (51) and *therinthu vinaiyaatal* (52).

22. Ibid.

materialism, leaving behind cherished traditional values, we might imagine Tiruvalluvar the idealist *par excellence*. But when Tiruvalluvar lived and wrote his *Kural*, he had certainly deviated from the exotic norms that emphasized rigidity, blind faith, and conformity and social stratification and must have appeared a radical to those that swore by the exotic norms²³.

Tiruvalluvar—the eclectic : The *porutpal* (Book II) of *Kural* may show up shining particles of what we call materialism; but Tiruvalluvar was far from being a materialist in the sense that he gave over-weightage to matter rather than spirit. Any suggestion of materialism in the *Kural* can only be the result of a superficial study of the work. Lest he be equated with ultra-realists like Kautilya or a Machiavelli, he was far-sighted enough to begin his work with concepts suggestive of worldly detachment, and work up towards a philosophy in which life in this world has to be lived correctly before any thought of detachment or renunciation could be entertained.

As we evaluate Tiruvalluvar today as a philosopher the only label we can permit ourselves to give him is that he is an eclectic. It is this eclecticism that has invested his work with eternal validity.

---

23. But these exotic norms do not seem to have wide popularity though these were slowly gathering momentum right from Cankam age to become norms *par excellence* in the Pallava age.

Tirukkural and Political Science

Dr. K. Kamalanathan

Thirukkural is a poetic composition of great antiquity, in the Tamil literature, a classic and treatise **Parexeellence** and consequently, it has continued to attract the best minds of the world down the ages. "There hardly exists in the literature of the world a collection of maxims in which we find so much lofty wisdom"¹ Containing the substance of the Five Vedas, **Kural** remains the gospel of mankind. The compositions are 'sweet to the mind to meditate on, sweet to the ear to hear, sweet to the mouth to repeat'. Described as the **Veda** of the Tamils, it is a book of universal importance and is also hailed as the 'bible of the Tamilnad'². The author sings of virtue, morals, love, happiness, prosperity and wealth from a high ethical standpoint. The work consists of three Books dealing with virtue, wealth and happiness. The striking feature is its freshness which makes one feel as if it was meant for the present times. Composed by the King of Poets, it has not lost its beauty by the lapse of time but has continued to attract the best minds of the world down the ages.

Book II deals with statecraft and main topics like the nature and functions of the Sovereign, the characteristics of the ministers, the nature of military organisation, finance and education are dealt with admirably and with predominant foresight. In terms of its content, the reader is reminded of the **Dharma Sastra** dealing with the duties of individuals in

1. Albert Schweitzer: "**Indian Thought and Its Development**," (page 199).

2. Prof. A. Chakravarthi: **Thirukkural**.

Society and the Artha Sastra which deals with the statecraft and finance and also books on Neeti Sastra dealing with laws current in Society and sanctioned by the State. We find large measure of identity between Tirukkural and Artha Sastra of Chanakya in respect of political ideas

The need for a strong King (Sovereign) is obvious and therefore, at the very outset, Kural refers to the six limbs³ of a sovereign state. The author emphasises the need for an efficient army, loyal subjects, sound financial resources, wise and competent ministers, dependable allies and adequate defensive fortifications. In the absence of any of them there will be no security for the nation and the State. The Prince who commands all these six essentials is a lion among the rulers.

According to Tiruvalluvar, they are fit to rule who possess in unfailing measure, courage, liberality, wisdom and enthusiasm in action. The necessary characteristics of a good ruler are diligence, learning and courage. The king must be personally courageous to inspire confidence in the various services and must be liberal to have a contented army and administrative machinery. He should ensure unfailing maintenance of justice and award due punishment to the deserved.

The strength of the sovereign depends upon financial stability of his State. He should, therefore, ensure an efficient machinery for revenue collection and also right expenditure. In a good government, production of wealth, conservation of resources, defence of the state and right expenditure are ensured.

Easy accessibility of the ruler and its advantages are emphasised. The king must be easily accessible to his subjects and must receive them kindly and listen to their grievances patiently.

---

3. "Army, People, sound Finance, a Council of Ministers, allies and defensive fortifications, these six things, if a king possesses, he is a lion among the kings." Kural—381.

Here, the author, as in earlier matters, is in perfect agreement with Kautilya⁴.

Thoughtful advice which should help all people at all times is given by the writers on matters relating to Planning and Action. "Plan fully before launching on Action. One must think well before resolving on action. Haste makes waste. Plan properly, act effectively"—is the essence of the advice. Kural's advice in this regard should serve as useful guide to all modern planners. His emphasis on proper planning and effective implementation is timely. He has a dig at our planners and some of their ill-conceived and ill born plans when he says that the energy that is spent on action without being first adequately spent on planning it out, will be empty of results, whatever may be the man power placed on the field.

Deprecating the doctrinaire approach, the author advocates a rational approach to economic policies undertaken by the state and these again, very well fit into the current situations as a good manual and guide for our political administrators. Talking of proper investment, he emphasizes that the economic policies must be productive, thoughtful and not doctrinaire.

"The wise conserve what is already gained before entering on a doubtful undertaking". Such a statement should be able to exercise sober influence on our socialist enthusiasts. Socialism does not certainly mean "ruthless" levelling down or killing the goose that lays the golden eggs. Nationalisation is the order or fashion of the day and to the advocates of indiscriminate nationalisation and State undertakings, he

---

4. ".....for, when a king makes himself inaccessible to his people and entrusts his work to his immediate officers.....cause thereby public disaffection and himself a prey to his enemies" and again "All urgent cases he should hear at once, but never put off". Kural 383

"The whole world will exalt the country of a king who is easy of access and who is free from harsh languages"

Kural—386

rightly cautions, 'the wise do not launch an undertaking by which, for a possible future gain they will lose what is already got'. It is something like saying, 'heads I am losing, tails I may get'.

In recent times, we often speak of 'economic strategies' for growth and development, besides the time-honoured and traditional concept of military strategies. There is a time and a place for doing a thing in the right way and strategy in action is very necessary to ensure success. One who does not observe this requirement and embarks upon thoughtless activity is sure to meet with peril. The ruler should take this as a clue⁵.

In regard to economic, political, military and administrative matters, his reference to the 'favourable' time and place (strategy) is very important and he stresses the point by a series of similes⁶. It is only the "fools who rush in where angels fear to tread," ignoring the time and the place and the manner, which is strategy. So Kural says that the kings who intend to defeat their enemy must choose the right time and the right place. The balance and practical wisdom that characterise Kural are very well illustrated by good precepts⁷.

Kural's ideas on choosing the right executive and competent counsellors (Ministers) are again very modern. Officers

5. The Kings who desire to conquer, wait calmly for the right time to arrive for striking. **Kural—482**

6. The importance of favourable time is stressed by the simile of the owl being defeated by the crow if the fight is during day time. **Kural—481**. The difference wrought by a right choice of place is brought out by the analysis of the crocodile and of the boat. In deep waters, the crocodile triumphs, but out of the water, it is powerless. Again the boat that moves swiftly on the water cannot be used on land like the chariot. **Kural—495, 496**

7. Imitate the stork in biding your time; but when the time is ripe, act with swift and sure aim, even as the stork does. **Kural—490**

for various posts must be selected after submitting them to vigorous tests, for the safety of the state depends upon their loyalty and integrity⁸.

Kural's views in this regard harmonise with those of Kautilya. Kural is modern, when he emphasises that the persons must be examined to discover their special aptitudes and must be employed in such work as they have taste for. The officer's intelligence and capacity and not the King's personal favour should be the criterion for employment. The King must seek the aid of wise men of mature age and intelligence as his advisors and counsellors. For the greatest strength for a king will be the wise counsel that comes from his able ministers by acting upon which he can avert many a crisis occurring internally by a revolution or externally by a foreign aggression. In choosing the executive, loyalty, competence, tradition and family heredity are to be taken into account and work should be entrusted to men only after testing them and men should be appointed to duties, who have the ability needed for their performance and the resourcefulness to meet the situations arising therein. Otherwise, it would be like a square peg in a round hole. Suitability and efficiency alone should determine selections and not considerations of nepotism and favouritism. It is exactly this point that has been advanced from the Platonic days down to the current period. The importance of the role of ministers is indeed very well brought out in series of passages⁹. Ministers must be bold and frank and should not hesitate to give unpleasant counsel when necessary and point out the King's wrongs fearlessly. Such counsellors would indeed be the King's priceless protection and form the main prop of sovereignty in the State.

---

8. A candidate for an office must be subjected to these fourfold tests, his attitude to virtue, wealth, pleasure, fear due to the instinct of self-preservation and then only must be appointed to his post. Kural—501

9. "The King's ministers are his eyes. So, he should choose them with circumspection" Kural-145

The great statesman and diplomat, Kautilya, long ago laid down the classic maxim "As is the king, so is the people", and that the king should serve as a model and a beacon-light of inspiration to his subjects,¹⁰

All dharma and all the codes of the teachers are ultimately dependent on the king's good government. The king therefore, should never forget his duties. Neglect of his duties as a sovereign will endanger the safety of his person as well as of the State.¹¹ The king's rule must be in accordance with equity and justice. The loyalty and devotion of the subjects depends upon the king's administration of justice. The author rightly says, "the world lies at the feet of the king who rules with benevolent regard for his people¹²". There must be a concern for the people and the government must be in accordance with their just wishes.

Justice has been the concern of all writers and philosophers. Tiruvalluvar rightly says, that if a king forgets justice in governing over the realm, his conduct would be resented even by nature. The prosperity of the realm depends upon the uprightness of the rule and just administration of the king. Thus the author lays down the precept that if the king neglects his duty it will lead to the deterioration of both material and spiritual welfare of the land.¹³ All this would,

---

10. "If a king is energetic his subjects would be equally energetic. If he is reckless, they will not only be reckless, likewise, but also eat into his works". vide chap. XXX. Arthasastra.

11. "To be rapturously absorbed in one's own pleasure and to forget legitimate duty is a greater evil for a king than if he indulges in untouchable wrath. Kural-531

12. Kural-547

13. "While the king who is the guardian of the realm forgets his duty the cows will go dry and will not yield milk and the sages will forget the sacred scripture".

Kural-560

therefore, mean an industrious and an active and ever vigilant king. "The king who is fired by the spirit of ceaseless effort will find the whole world under him".¹⁴

Like Kautilya, **Kural** devotes considerable thought to the system of espionage, an important branch of public service. It is well-known that from times ancient, spies were employed not only to bring intelligence about enemies' movements but also to assist in internal affairs. To Tiruvalluvar, the spy service and authoritative books on State-craft should be deemed as the two eyes of the king.¹⁵ It is the duty of the king to learn at once all that happens at all times to all people.¹⁶ An elaborate system of espionage was planned and the standard of efficiency laid down by **Kural** seems to be fairly high even from modern standards. He scores over modern times when he insists that the spy service should be so managed that the members do not know one another.¹⁷ This is a noteworthy caution that many will be followed by the present day administrators, in dealing with their intelligence officers. Public marks of appreciation on the members of the intelligence service are not to be conferred because it would result in the disclosure of what should be kept from the knowledge of the people.

Kural also devotes attention to envoys and messengers and lays down that affectionate temperament, good birth and amicable behaviour agreeable to princes are the qualifications essential to make a successful envoy besides devotion to one's sovereign and knowledge of politics.¹⁸ He should not be a mere messenger and for success in his job the envoy should know the courtesies due to men and be able to judge time and place and think before speaking

---

14. cf. Kautilya: "The king shall ever be active and discharge his duties, the root of wealth is activity and of evil its reverse". (vide. Chap. XIX)

15. **Kural**-581   16. **Kural**-582   17. **Kural**-589

18. "The envoys should be learned in political science, fearless before wrathful eyes, persuasive in speech, resourceful and ready-witted" (**Kural**-683, 686, 687)

Kural insists upon the moral law being followed in acts of the State. An industrial labour force, men of knowledge forming the elite and high minded men of wealth make a prosperous state and the state must be free from too many groups and divisions and free from anti-social and destructive elements to ensure orderly administration of the state. After enunciating the above requirements that go to make a happy state, the poet emphasises the importance of a good administration and says that "a State may have everything mentioned in this Chapter, yet if it has not the right kind of ruler they will all come to nothing". It is in this respect that one is reminded of the Chinese Philosopher Confucious who insists that the ruler must be a Pole Star a model for the people to emulate. The king must be "alive, alert and awake" and improve his wealth for, "there is nothing so effective as wealth, which has the quality of giving worth even to the worthless man". He should be ever vigilant and his Statecraft should consist in "getting support without letting his weakness be known". Thus we find the Kural though short in words, is extensive in sense and will never lose its beauty or validity by the lapse of time.

Law and Justice

Prof. A. Palaniswami, M.L.

Ancient Tamils, 200 years ago, undoubtedly had a well developed and a firmly established set of rules and laws. The existence of those Rules are evidenced by **Cankam Literature and Tirukkural**. There are evidences, both literary and inscriptional, to show that the Tamils even in those ancient days had constitutional law, property law, law of inheritance, marriage law, law of contracts, criminal law, internal law etc. In its widest sense, the term 'law' includes any rule of action, that is to say, any standard or pattern to which actions are to conform. The legal philosophers of the nineteenth and the twentieth centuries realised a close relation between law and justice. The word 'justice' is used here not in the sense of justice dispensed by courts, but in the sense of morals and ethics. In morals, our deductions are with reference to motives of conduct; in law they are with reference to the outward results of conduct. It is common knowledge that the longing for justice is men's eternal longing for happiness. So justice is happiness that man cannot find alone, as an isolated individual, and hence seeks in society. Justice is social happiness. In Tiruvalluvar's concept of justice is 'Aram'; it is social virtue, social happiness. He has used that word in a very broad sense referring to many kinds of virtues that promote social happiness. We shall consider 'law and justice' in the light of this view.

Constitution of the State :

The State of those days consisted of six organs viz., army, people, wealth, ministers, friends, and fortresses.¹

---

1. Kural—381.

A committee called as **Aimperum Kuzhu**² assisted the king in administration. Ministers, Prohibits, Commanders of Armies, Diplomats and Spies were the men who constituted the **Aimperum Kuzhu**. The Chief Minister was called as the **uthira manthiri** or **Mahamanthiri**. The next in order of the Administrative Council was called as **Enpeeraayam**. It consisted of Technical Advisor, Executive head, Treasurer, Palace guards, Chief citizens, Chief of Army, Chief of elephant force and Chief of cavalry.

In the absence of the king or when the king was not well there was a care-taker body called **Aracacurram** to look after the administration.

The State was divided into **Mandalams** and there were **Mandala Thalaivers**. Each mandalam consisted of many villages and the villages were governed by an Elected Body constituted by the Order of the king to govern these villages. Election of members to the village bodies was by drawing lots (**kuda olai**). There was an officer by name **Pattolai** to preserve all the orders and decrees of the king.

Judicial Administration :

At the capital and at the big cities there were courts called **Aram Koorum Avaityam** to hear and decide the disputes. In small villages the village committee, **Voor Avai** did this work. There were provisions for appeal against the decisions of these bodies to the **Mandala Thalaivar** or **King-in-Council**. Apart from this any person who had any grievance could easily go to the king at any hour of the day and seek redress without delay³. If the king himself was guilty of any crime he did not hesitate to inflict a severe punishment on himself⁴.

2. cf. Kural—441.

3. cf. Kural—386.

4. cf. the instance of **Porkaip-paandiyan** and **Nedunchezhiyan** at the time of **Cilap-pathikaaam**.

The Courts used to hear both the **Vazhakkaazhi** (Plaintiff), and **Ethir Vazhakkaazhi** (Defendant) several times examined evidence oral (**Saanru**) and documentary (**Kariyum**) and decided the case adopting the Techniques provided in the relevant book. (**Aranoolkal**).

Evidence was of three kinds, Customary (**Aatchi**) Documentary (**Aavanam**) and the oral evidence of those who witnessed the incident (**Ayalaar kaatchi**).⁵ There were elaborate rules for the admissibility of evidence. In case relating to lands the Judges used to make even local inspections of the lands in order to arrive at correct conclusions. There were Record Offices to preserve the documents relating to private Properties by name **Aavanak-kalari**.

International law :

There are evidences to show that there were established Rules regulating the conduct among the States. Close contacts were established between the then Tamil Kings and the Foreign States as a result of expeditions and Sea Trade in a large measure. Envoys were sent and received. Even though there is no evidence to show that regular and permanent envoys were exchanged, we have a chapter in **Tirukkural** with the caption **Thoothu**⁶ prescribing the qualifications for a person to be sent as a Diplomatic Envoy. **Persona Grata** of modern Diplomatic Terminology is claimed to be an innovation; however, we are surprised to see that in **Tirukkural**, '**Vendhavaam Panpu Udaimai**'⁷ (**Persona Grata**) is prescribed as one of the qualifications for an ambassador.

Three sovereign and independent States existed from time immemorial in this region. Considerable relationship and intercourse existed among them. There was no natural boundary separating the territories of the three from each other

5. cf. **Periya-Puranam-Thatuthaatkonta puranam**—56.

6. **Kural**—Chapter, 69.

7. **Kural**—681.

Differences arose among these three States frequently and they were settled either in accordance with peaceful means or in accordance with coercive methods.

The following are the causes of war: Expansion of Territory, Supremacy, disappointment in matrimonial alliance, failure to remit the Tribute, subjugation of buffer State, self-defence, enmity, punishment, humanitarian reasons, assertion of right, insult and protection of small States.

The idea of maintenance of regular Army came into existence among the European States only at a recent date, whereas thousands of years ago regular armies were maintained by the Tamil Kings. During the war also distinction was made between Armed Forces and civilians. The Tamil warriors used to give advance notice to the civilians to leave the battle-field and the Army was instructed not to attack them.

Before reaching the battle field it was the practice of the Kings to give flowers for identification. Flowers were also used for indicating the operation undertaken by an army at that time. Commander and distinguished warriors were given golden flowers. Use of flowers was not only for identification of the side which a fighter belonged but also to indicate the operation undertaken at that time clearly proves the refinement attained by the ancient Tamil in the art of the war.

After the termination of war it was usual for the Kings to give medical aid for the wounded or to see them and console them or when they were dead, console their relatives. It was considered to be a duty of the King to make sufficient provisions for the maintenance of the family of the deceased.

Recognizing the meritorious services and appreciating the all round fight put up by a warrior, the Tamil Kings used to give them gifts. From what I have stated it would be evident that the Tamils had a well developed laws of their own including International Law. Neither the State nor any jurist has ever thought of consolidating and presenting the laws of the

Tamils in scientific way which served a great society for centuries. Since they were not codified, these suffered the onslaughts of other laws, languages, racial groups, customs etc., and as a result of this they have changed to a great extent and it requires deep research to find them out.

Administration of the country :

In ancient days, a political superior, namely, the King, governed the society with power. At present, the responsibility for the administration entirely rests with the State with the help of the rules framed by the representatives of the people. Tiruvalluvar's concept of administration is 'murai ceythal' (administration of justice). He says that the King who administers justice among his subjects and thereby protects them, is considered as good.⁸ The term 'murai ceythal' though highly technical is simple also. When the interest of one person conflicts with that of another, dispute arises. Such conflicts should be reconciled; this harmonising of conflicting interests is what is meant by 'murai ceythal' i.e., rendering justice. Details of administration to which Tiruvalluvar devotes a large part of his work falls under polity and it is beyond the scope of this paper. In Tirukkural one can see all the ingredients of a good government, and the sage-philosopher's concepts of Ministry, Citizenry, Envoy, civil and military resources, allies and enemies, the evolution of a good society etc., for constituting a good government.

Let us now turn our attention to see what Tiruvalluvar says about rendering justice.

Intention and motive of crimes :

According to the principles of jurisprudence, a person is not liable to be punished unless he or she does any act constituting a crime with necessary criminal intent. In Tirukkural, there is a separate chapter 'Inna ceyyamai' (Avoidance of harming or injuring others).⁹ There it is said that not to do

8. Kural—388.

9. Kural—Chapter 32

intentionally any harm to anybody, in any manner, under any circumstances, is the crown of all virtues.¹⁰ The mental element that is necessary to constitute a harm is clearly indicated by the word 'manathaanaam' (intentionally). The great commentator Parimalazhagar also has not lost sight of the significance of the word and interprets it as "if the harm is not done intentionally, there is no sin." This concept 'intention' and another concept 'motive' are implied in **Tirukkural**. Tiruvalluvar says: "Even if one is afflicted with the sight of his starving mother who gave him birth, shall not commit any act which the righteous men would reprove".¹¹ However noble the motive may be, one shall not commit any act prohibited by righteous men. Thus, the irrelevance of the motive in assessing the liability of a wrong doer is clearly brought out in this couplet. The principal of law that a man is judged by what he does, and not by the reasons for which he does it, is illustrated in an effective manner in this Kural. Tiruvalluvar visualises two concepts, namely, purity of mind (manath-thoymai) and purity of conduct (vinaith-thoymai). The urge to abate the hunger of a starving mother, that motive, indicates the purity of mind. But, purity of mind alone is not sufficient. Purity of action is also essential. The author says that purity in mind, as well as in action, will be acquired by those whose associates are pure.¹² Thus both the law and the Kural lay down that a man's conduct is judged only by his act and not by the motive with which he committed that act. Purity in conduct is extolled in the kural; right conduct is demanded by the law.

Offences and punishment :

There are three kinds of offences : Offences against Morality, offences against the state or king and offences against God. Offences against morality were drinking, lie, theft, infatuations and murder; those against the state or king were non-payment of taxes, cheating, espionage, conspiracy, theft to king's

---

10. Kural—317

11. Kural—656

12. Kural—455

property, violation of the order of the king, dacoity, rioting offences against the person of the king etc.; and those against God were theft of temple property and failure to discharge the accepted engagements.

Punishments were of six kinds: Fine, Insult, Corporal punishment, Jail, Dismissal from service and Death Sentence. Theft of all kinds was considered to be a heinous offence and was punishable with the extreme penalty of law viz., Death. For drunkards the punishment was disenfranchisement. The object of the criminal law was the punishment of the wrong doer. Murderers were considered to be the weeds of society requiring elimination by the imposition of capital punishment.

It is the exclusive right and duty of the king to punish the offender and none else has the right to do that job. The principle laid down in the kural for this is this: "For the protection of the subjects, it is the duty of the king to punish the criminals."¹³ The theory of the punishment as enunciated by Tiruvalluvar is in consonance with that given by the modern jurisprudence. One theory is that punishments act as a deterrent in the minds of those who are likely to commit offences. The evil-doer who is punished is made an example and a warning to all those that are like minded with him. This is the deterrent aspect of punishment. When a person commits an offence, a retributive indignation arises in the community and the punishment serves for the satisfaction of this indignation. This is the retributive aspect of the punishment. By punishing the offender, we, in a way, prevent him from committing the offence again. By so preventing him, the society is protected. Thus the main object of punishment is the protection of society.

The above modern theory of punishment is in consonance with the Tiruvalluvar's idea of punishment. One couplet says that one object is preventing the crime (*kurram katithal*) and

---

13. Kural—549.

the other is protecting the society (*kutipuram kaathu ompal*).¹⁴ Another couplet says: "To protect the foodcrops, we remove the weeds; similarly the king punishes murderous evil-doers in order to protect the society."¹⁵ In the sections of Penal Code measures of punishment are prescribed. Modern criminology considers that the personality of the offender is as important as his act, and emphasizes that the wrong doer is not only a criminal but a patient to be treated. A patient is treated not only to cure him of his present ailment, but also to prevent recurrence of that ailment. So also the punishment meted out to the criminal should be such that he does not repeat the same criminal act. All these factors of modern law relating to the measure of punishment are compressed in an eloquent manner in a single couplet: "Awarding such suitable punishment that the offence is not repeated, after proper appreciation of all the factors, is the duty of the king."¹⁶ As no specific rules or guide lines can be laid down in fixing the measure of punishment, the direction can only be general. But Tiruvalluvar points out in this couplet three major aspects of punishment, namely, proper assessment of the crime and the criminal, suitable punishment and prevention of offence in an eloquently compressed form.

Excessive punishment defeats the very purpose of punishment. Instead of reforming the criminal it makes him worse. The *Kural* refers to this as '*Kaiyikantha thantam*'¹⁷; this according to the Saint, in due course, weakens the strength of authority of the King. The punishments mentioned in the several laws for the various offences indicate only the maximum limits upto which the court may impose punishment. But the court, in awarding the punishment, exhibits a less severe attitude. Tiruvalluvar says: 'Let the threatening rod of punishment be raised high, but let it fall gently. This is the way to retain the prosperity of the ruler'.¹⁸ Thus we see that the main juristic principles relating to punishment are stated tersely in the couplets.

14. *Kural*—549

17. *Kural*—567

15. *Kural*—550

18. *Kural*—562

16. *Kural*—564

In conclusion, we can say that the Law is not a mere command by the state. It is a rule of conduct mostly based on ethical principles governing the conduct of man in society. All the essential qualities of man that are conducive for harmonious social living are termed by Tiruvalluvar as 'aram' (Dharma). We also see how he conceives the norms of social conduct, more or less agreeing with some fundamental concepts of modern law based on justice. We can boldly say that in Tiruvalluvar's concept of 'aram' (Dharma) there is a judicious and harmonious combination of Law and Justice.

வள்ளுவன் கண்ட பெண்மை

பேராசிரியர் பு. பா. இராசராசேசுவரி.

செம்புற்றியல் போல் ஒருபகல் வாழ்க்கைக்கு அலமரும் மக்கள் பிறந்து மடிகின்ற இம்மன்னு உலகக்கு மன்னுதல் குறித்தோர் தம்புகழ் நிறீஇத் தாம் மாய்ந்தனர். அத்தகையோருள் இறந்தும் இறவாப் புகழ் கொண்ட, வாழ்க்கைக்கொரு விளக்கம் தந்த வள்ளுவப் பெருந்தகையாரும் ஒருவராவர். இனத்தால், வதியும் இடத்தால், பேசும் மொழியால், வாழும் காலத்தால் வரையறுக்கப்பட்ட இலக்கியங்கள் பலவாக இவற்றிற்கெல்லாம் அப்பாற்பட்டு எல்லை கடந்த எழுத்துப் படைத்த ஏந்தல் வள்ளுவர்; அவ்வெழுத்தால் மக்கள் குலமனைத்தும் மாண்புறச் செய்த மாணிக்கம்; அறிவுக் கருவூலம் அமைத்த அறிஞர்; அறவழி காட்டிய அண்ணல்; கற்றோர்க்கே பயன்படும் வாழ்க்கை முறை நூல்கள் வகுத்த வல்லாளர் பலரிருக்கக் கல்லாரும் பின்பற்றும் அறமுறை வழங்கிய வள்ளலார்; எந்நாட்டவரும், எம்மதத்தவரும் தத்தம் வேற்றுமைகளை மறந்து 'எம்மவர்' என்று உரிமைக் கொண்டாடப் பெறும் தகைமையவர்; கம்பன், இளங்கோ இவர்களுக்குத் தலைமையானவராக வைத்து எண்ணப்படும் பெற்றியர்; தமிழ் நாட்டிற்கே வான்புகழைத் தேடித் தந்த சிந்தனைச் சிற்பி; சீர்திருத்தச் செம்மல்; அத்தகைய பெருந்தகையாளர் காட்டும் 'பெண்மை', பெண்மையின் பெருமைக்கு ஒரு மணிமுடியாகும்.

பெண்மை என்று சொன்னவளவில் பெண்ணியற்கையினை யும் அவ்வியற்கைக்குரிய பண்பினையுமே எண்ணுகிறோம். அடக்கமும், மறை புலப்படாமல் நிறுத்தும் உள்ளமும், மனத்திண்மையும், செய்யத் தருவன கூறலும், நன்மை தீமை அறிதலும், உள்ளக் கருத்தறிதல் அருமையும், அன்பு காரணமாகத்

தோன்றும் அச்சமும், நாணமும், மடனும் பெண்மைக்குரிய பண்புகளாகத் தொல்காப்பியம் கூறுகின்றது.

“செறிவும் நிறைவும் செம்மையும் செப்பும்
அறிவும் அருமையும் பெண்பாலான.”¹

“அச்சமும் நாணும் மடனுமுந்துறுதல்
நிச்சமும் பெண்பாற் குரிய என்ப”²

சோலையின்கண் கனத்த குழலினை உடையாள் ஒருத்தியைக் காண்கின்றான் தலைவன் ஒருவன் ; அவளை ஆண்டு உறையும் தெய்வமகளோ ! அன்றி மயிலோ ! அன்றி மாணிடப் பெண் தானோ !

“அணங்குகொல் ஆய்மயில் கொல்லோ கணங்குழை
மாதர்கொல் மாலுமென் நெஞ்சு”³

என்று வியக்கின்றான். கம்பேர் தோள் பேதையவள் ; பெண் நிறைந்த நீர்மையினால் அவன் கண்ணிறைந்த காரிகையாகிறாள் ; போர்க்களத்தில் அவளை நண்ணுதாரும் அஞ்சக்கக்க அவன்பீடு ஒண்ணுதலுக்கோ உடைகின்றது ! தீயோரன்ன அவன் உரத்தினை நீரோரன்ன அவள் சாயல் அவிக்கின்றது. அவளோ புற அழகுடன் நாணமாகிய அக அழகினையும் உடைய பெண்மை நலம் மிகவுடையாள். “திருநுதல் நல்லவர் நாண்” என்றே அந்நாணினைப் பாராட்டுகின்றார், வள்ளுவர்.

“... .. யாக்கை
இன்னுயிர் கழிவதாயினும் நின்மகள்
ஆய்மலர் உண்கண் பசலை
காம நோய் எனச் செப்பாதீமே”⁴

என்று தன்னை ஈன்றெடுத்த அன்னைக்கும் தன் காதலைப் புலப்படுத்தாது, உயிரையும் நாணத்திற்காக விடத் துணியும் பொறுமையின் பெருமையாக விளங்கும் பெண்மையினை இங்கே காண்கின்றோம். ஆயினும் அந்நாணத்தின் பெயரால் பெண்களை உரிமையற்றவராக்கி சிறை காக்கும் தன்மையினை வள்ளுவர் கற்பிக்கவில்லை.

1. தொல். பொருளியல் : 11

3. குறள் : 1081

2. தொல். கள : 5

4. அகம் : 52

“ சிறைகாக்கும் காப்பெவன் செய்யும் மகளிர்
நிறைகாக்கும் காப்பே தலை.”

என்ற உரிமையினை அளிக்கின்ற அவர் ‘நாண்’ ஆகிய தாழினைக் கோத்த ‘நிறை’ என்னும் கதவினைக் காமவேட்கையாகிய கணிச்சி முறித்தது.

“ காமக் கணிச்சி உடைக்கும் நிறையென்னும்
நாணுத்தாழ் வீழ்த்த கதவு.”⁶

என்று பன்மாயக் கள்வன் பணிமொழி பெண்மையினை உடைத்தனை அழகாக எடுத்துக் காட்டுகின்றார். அவன் தீ ; அவள் நீர் ; வன்மையின் முன் மென்மையும், மென்மையின் முன் வன்மையும் தம்மாற்றல் இழந்து ஒன்றையொன்று வெல்கின்றன ; எனினும், பேதையினை எண்ணித் துயிலப்பெறாத கண்களையுடைய அவன் யாமத்தும் மடலூர்தலை எண்ணுகின்றான். இந்நிலையில்,

“ கடலன்ன காமம் உழந்தும் மடலேருப்
பெண்ணிற் பெருந்தக்க தில்.”⁷

என்று பெண்மையின் பெருமையினை வியக்கின்றான். உயிர் சிறந்தது ; உயிரினும் நாண் சிறந்தது. நாணினும் கற்புச் சிறந்தது.

“ உயிரினும் சிறந்தன்று நானே நாணினும்
செயிர்தீர் காட்சிக் கற்புச் சிறந்தன்று.”⁸

எனவே, தன் கற்புக்கு இழுக்கு நேர்கின்ற வகையில் மாற்றார் மணம் பேசவரும் ஞான்று, கற்பிற்காக நாணத்தினை விடத் துணிகின்றாள், தலைவி. தன் கருத்தினைத் தோழிக்குத் தெரியப்படுத்துகின்றாள் அவள். தலைவியும், தோழியும் “பிரிவின்றியைந்த துவரா நட்பின் இருதலைப் புள்ளின் ஒருயிரன்னர்” எனினும், அவளுக்கும் தன் கருத்தினை நாவால் கூறுது, “அவர் பிரிந்தால். என் தொடிகள் கையில் நில்லாதவாறு, ‘கால்களே ! நீங்கள் தாம் நடந்து என்னைக் காத்தல் வேண்டும்’,”

“ தொடிநோக்கி மென்தோளும் நோக்கி அடிநோக்கி
அஃதாண் டவள்செய் தது.”⁹

என்று குறிப்பால் உணர்த்துகின்றாள் தன் கருத்தினை, நங்கை ; இப்பெண்மையினை,

5. குறள் : 57   6. குறள் : 1251   7. குறள் : 1137

8. தொல், கள : 123   9. குறள் : 1279

“ பெண்ணினாற் பெண்மை உடைத்தென்ப கண்ணினாற்
காமநோய் சொல்லி இரவு.”¹⁰

என்று பாராட்டுகின்றான், தலைவன்.

மனம் காதலைச் சொல்ல விரும்பும் ; ஆனால், நா சொல்லாது.
இதுவே மகளிரின் காதல் போராட்டம். காதல் வாழ்வில் அவள்
ஓர் ஊமை. “A Maiden hath no tongue but thought”—என்ற
செகப்பிரியரின் கூற்று ஈண்டு நினைவுகூரல் தக்கது.

“ முகைமொக்குள் உள்ளது நாற்றம்போல் பேதை
நகைமொக்குள் உள்ளதொன் றுண்டு”¹¹

என்று பேசாமல் பேசிக் காதலனைப் பிணிக்கும் அழகு அவளு-
டையது. புறத்தே தோன்றும் அழகினும் அகத்தே விளங்கும்
நாணத்தால் வீறுபெறுகின்ற அப்பெண்மையின் இளமை,

“ கற்பும் காமமும் நற்பா லொழுக்கமும்
மெல்லியல் பொறையும் நிறையும் வல்லிதின்
விருந்துபுறந் தருதலும் சுற்றம் ஓம்பலும்
பிறவும் அன்ன கிழவோள் மாண்புகள்”¹²

என்ற வகையில் கற்பு வாழ்க்கையில் பொலிவு பெறுகின்றது.
இப்பொலிவினை அவள் யாண்டு பெற்றாளோ எனின், அவளு-
டைய தலைவனிடத்து நின்றுமேயாம். வள்ளுவர் படைத்த
தலைவன்,

“ சென்ற இடத்தால் செலவிடாத் தீதொரீஇ
நன்றின்பால் உய்ப்ப அறி”¹³

வினையும், நிறையினையும், நெஞ்சுரத்தினையும் உடையவன்.

“ பெருமையும் உரனும் ஆடுஉ.”¹⁴

என்ற தொல்காப்பிய இலக்கணத்திற்கு இலக்கியமானவன்.

“ ஒருமை மகளிரே போலப் பெருமையும்
தன்னைத்தான் கொண்டொழுகின் உண்டு.”¹⁵

என்ற உண்மையினை உணர்ந்தவன் ; கற்பு மிக்கவன்.

10. குறள் : 1280

12. தொல். கற் : 11

14. தொல், கள : 7

11. குறள் : 1274

13. குறள் : 422

15. குறள் : 974

“கற்பு நிலையென்று சொல்லவந் தாரிரு
கட்சிக்குமஃது பொதுவில் வைப்போம்”¹⁶

என்ற பாரதியின் குரல், குறள் தந்த குரலின் எதிரொலியாகும்.
அவனுக்குத் தலைவிமாட்டுள்ள எல்லையற்ற அன்பு,

“மலரன்ன கண்ணாள் முகமொத்தி யாயின்
பலர்காணத் தோன்றல் மதி.”¹⁷

என்று மதியின் அழகை மங்கச் செய்கின்றது; அனிச்ச மலரும்,
அன்னத்தின் தூவியும் தலைவியின் அடிகளுக்கு நெருஞ்சிப்
பழமாகும்.

“அனிச்சமும் அன்னத்தின் தூவியும் மாதர்
அடிக்கு நெருஞ்சிப் பழம்.”¹⁸

என்று பாராட்டச் செய்கின்றது. தலைவியின் அழகைத் தவிர,
அஃறிணைப் பொருட்களின் அழகும் ஒரு பொருட்டாகத் தெரிய
வில்லை, அவனுக்கு. அவள் நலத்தில் கருத்து மிக உடையவன்.

“அன்பும் அறனும் உடைத்தாயின் இல்வாழ்க்கை
பண்பும் பயனும் அது.”¹⁹

என்ற நெறியினை ஓர்ந்தவன்; வாழ்வின் நுட்பத்தினைத்
தெளிந்தவன்.

தம்மால் காதலிக்கப் பெற்றவர், தம்மிடத்துக் காதலைச்
செய்யவில்லை யெனின், அவரால் என்ன பயன் உண்டாகும்?

“நாழ்காதல் கொண்டார் நமக்கெவன் செய்பவோ
தாழ்காதல் கொள்ளாக் கடை.”²⁰

காமம், காப்போல இருதலைக் கண்ணுப் சமமாதல் வேண்டும்.
இன்றெனில், அது இன்னாதாம்.

“ஒருதலையான் இன்னாது காமங்காப் போல
இருதலை யானும் இனிது.”²¹

தம்மால் காதலிக்கப் பெற்றவரினின்றும் இச்சொல் பெருது,
பிரிவாற்றி உயிர்வாழ்கின்ற மகளிரைப் போல வன்கண்மை
அடையார் இவ்வுலகத்து இல்லை.

16. பாரதி : பல்வகை பாடல்கள் : 23

17. குறள் : 1119

18. குறள் : 1120

19. குறள் : 45

20. குறள் : 1195

21. குறள் : 1196.

“வீழ்வாரின் இன்சொற் பெரு அ துலகத்து
வாழ்வாரின் வன்கணூர் இல்.”

என்று வள்ளுவர் கூறுகின்றார்.

நிலத்தினை நிலக்கிழான் சென்று கவனிக்கவில்லை யெனில்,
அது மனைவியை விட மிகவும் கோபித்துக் கொள்ளும்.

“செல்லான் கிழவன் இருப்பின் நிலம்புலந்து
இல்லாளின் ஊடி விடும்.”²³

இக்குறட்பாவின் உண்மை ஆராய்தற்குரியது. நிலத்திற்
குரியவன் நிலத்தினை நேரில் சென்று கவனியாது விட்டால்,
‘தூங்கினவன் காணி இருந்தவன் கையில்,’ என்பதுபோல் பிறனு
டையது ஆகிவிடும். அவ்வாறே தான்செய்ய வேண்டிய அன்
பினையும், கடமையினையும் செய்யாது, மனைவியைப் புறக்கணிப்
பானால், அம்மனையாரும் கணவனிடம் ஊடிப் பிரிவாள்.
பொருளையே பெரிதென்று எண்ணுகின்றவன் இன்பத்தை
இழப்பதும், இன்பத்தையே பெரிதென்று எண்ணுகின்றவன்
பொருளை இழந்து அதன்பயனாக இன்பத்தினை இழப்பதும்
இயல்பு. இதனை உணர்ந்து இரண்டினையும் சமமாக மதித்து
நடக்கின்றவனே ஆண்மையானன். அத்தகையோனின் நெஞ்சம்
வற்றாத இன்பத்தினைச் சுரக்கும்; அன்பு ஊற்றுகும்!

இவ்வன்பினால் கால்கொண்ட இல்லறவாழ்வு இலட்சிய
வாழ்வாக அமையும். அவ்வன்பு வாழ்வில், பொருமை இல்லை;
பூசல் இல்லை; தான் என்ற தன்முனைப்பு இல்லை; அடக்கு முறை
இல்லை; செம்புலப் பெயல் நீர்போல் அன்புடை நெஞ்சம் தாம்
கலக்க இருமை நீங்கி, ஒருமை ஒங்கும். இவ்வன்பு வாழ்வில்
ஒருவர் குற்றத்தினை ஒருவர் பொருட்படுத்தார். தலைவனில்லாத
விடத்து அவனுடைய குறைகளைக் காண்கின்ற தலைவி, அவனைக்
காண்கின்ற ஞான்று அன்பு மேலோங்க அவனது குறைகளை
யெல்லாம் மறக்கின்றாள்.

“காணுங்கால் காணேன் தவருய காணுக்கால்
காணேன் தவறல் லவை.”²⁴

ஆதலான், ஊடற்கண் சென்றாலும், அது மறந்து கூடற்கண்
செல்லும் அவள் நெஞ்சம்.

“ஊடற்கட் சென்றேன்மன் தோழி அதுமறந்து
கூடற்கட் சென்றதென் நெஞ்சு.”²⁵

22. குறள்: 1198

23. குறள்: 1039

24. குறள்: 1286

25. குறள்: 1284

தலைவன் கொடுமையினைச் சுட்டிக் காட்டுகின்றான்; தோழி, தலைவியோ, “தலைவன் பிரிவினை யான் ஆற்றவும், என்வய மில்லாமல் தொடிகள் கழலுமாறு தோள்கள் மெலிகின்றன. அவற்றைக் கண்டு நீ அவரைக் கொடியர் எனக்கூறலைப் பொருமல், யான் என்னுள்ளே வருந்தா நிற்கின்றேன்.”

“தொடியொடு தோள்நெகிழ நோவல் அவரைக் கொடியர் எனக்கூறல் நொந்து.”²⁶

என்று கூறி, தன் தோழியினையும் தலைவன் பொருட்டாகக் கடிகின்ற தலைவியின் பெருமையினையும், அருமையினையும் அறிகின்றோம்.

குறுந்தொகைத் தலைவி ஒத்தி; கற்புக்கடம் பூண்டவள்; “தோள்வளை நெகிழுமாறு செய்த கொடியவனாகிய குன்ற நாடன் வந்த ஞான்று இன்முகம் திரியாது கடவுட்கற்பின் அவனை எதிர் கொண்டு, ‘அறிவற்றவனானாய்’ என்றதோழிக்கு ‘தோழி! வருந்தாதே! சான்றோர் புகழ்ந்தாலே நாணுவார்கள். பழியினைத் தாங்கிக் கொள்வார்களா?

“நெடிய திரண்ட தோள்வளை நெகிழ்த்த கொடிய னாகிய குன்றுகெழு நாடன் வருவதோர் காலை இன்முகந் திரியாது கடவுட் கற்பி னவனெதிர் பேணி மடவை மன்ற நீயெனக் கடவுப துனியல் வாழி தோழி சான்றோர் புகழு முன்னர் நாணுப பழியாங் கொல்பவோ காணுங்காலே.”²⁷

என்று தலைவனின் கொடுமை பற்றி மீண்டும் தோழி தன்னிடத் துப்பேசாதவண்ணம் அவனைச் சான்றோனாகி விடுகின்றான். ஏனெனில், காதலன் தன் நெஞ்சத்தில் இருப்ப அவன் வெந்து போவானோ எந்த அச்சத்தினால் வெம்மையாக உண்டலையும் அஞ்சும் அன்பு, அவளுடையது.

“நெஞ்சத்தார் காத லவராக வெய்துண்டல் அஞ்சதும் வேபாக் கறிந்து.”²⁸

காதலன் கண்ணுள்ளே இருப்ப அவன் மறைதலை அறிந்து, அவன் மையும் எழுதாள்.

26. குறள் : 1236. 28. குறள் : 1128

27. குறுந் : 252

“கண்ணுள்ளார் காத லவராகக் கண்ணும்
எழுதேம் கரபாக் கறிந்து.”²⁹

தலைவன் பிரிவினால் ஊண் உண்பதனையும், ஒப்பனை மறத் தலையும் அன்பின் காரணமாகத் தலைவி நீக்குகின்றாள் என்பதனைக் காட்டி, தலைவியினுடைய அன்பின் ஆழத்தினையும் அவ்வன்பிற்குரிய ஆண்மகனாகத் தலைவன் விளங்குதலையும் வள்ளுவர் தெளிவுறுத்துகின்றார். பிறன் பழிப்பது இல்லாத அவ்வில்லறத்தில்,

“தற்காத்துத் தற்கொண்டான் பேணித் தகைசான்ற
சொற்காத்துச் சோர்விலாள் பெண்.”³⁰

என்ற இலக்கணத்திற்கு இலக்கியம் அவள்; அவனோ பிறன் மனைநோக்கா பேராண்மையினன்; பொதுநலத்தார் புன்னலம் தோயாத மதிநலத்தின் மாண்ட அறிவினன். காதலிருவர் கருத்தொருமித்து ஆதரவுபட்ட இவ்வின்ப வாழ்வின் முத் தாய்ப்பாக விளங்குவது, அறிவுசான்ற மக்கள். பழிபிறங்கா மக்களைப் பெற்று, பழியஞ்சிப் பகுத்துண்டு, பல்லுயிர் ஒம்பி வாழ்கின்ற இவ்வில்வாழ்க்கையில் பெறுகின்ற இன்பத்தினும், புறத்தே பெறுகின்ற இன்பம் ஒன்றுமில்லை.

“அறத்தாற்றின் இல்வாழ்க்கை ஆற்றின் புறத்தாற்றில்
போழ்ப்பு பெறுவ தெவன்.”³¹

இதனையே தொல்காப்பியம்,

“காமஞ் சான்ற கடைகோட் காலை
ஏமஞ் சான்ற மக்களொடு துவன்றி
அறம்புரி சுற்றமொடு கிழவனும் கிழத்தியும்
சிறந்தது பயிற்றல் இறந்ததன் பயனே”³²

என்று இல்லறத்தினை வெறுத்தொதுக்காத துறவறத்தை வலியுறுத்துகின்றது.

“பாட்டைத் திறப்பது பண்ணாலே இன்ப
வீட்டைத் திறப்பது பெண்ணாலே.”³³

என்று பாடினான், பாரதி. பாடலுக்குப் பண்; இன்ப வீட்டிற்குப் பெண்; இவ்வின்பவீடு இம்மையோ? மறுமையோ? வள்ளுவர் கூறும் தலைவன்,

29. குறள் : 1127

32. தொல். கற்பியல்-51

30. குறள் : 56

33. பாரதி-பல்வகைப் பாடல்கள் 17

31. குறள் : 46

“தாம்வீழ்வார் மென்றோள் துயிலின் இனிதுகொல்
தாமரைக் கண்ணான் உலகு.”³⁴

என்று மறுமையின்பத்தினை இம்மையிலேயே காண்கின்றவன்.
“காதல் செய்யும் மனைவியே சக்தி கண்டீர்; கடவுள் நிலை
அவளாலே எய்த வேண்டும்” எனத்தெளிந்தவன். எனவே
பெண்தெய்வத்தைத் தன் உள்ளமாம் கோயிலில் வைத்து வழி-
படுகின்றவன். அவள் கற்புச்சிலை; அவளே அச்சிலையினைக்
காக்கும் கோயில்; ஆண்மை அரண் செய்ய பெண்மையறம்
வாழ்வதே ‘வள்ளுவன் கண்ட பெண்மை!’

SESSION II

TIRUKKURAL IN TAMIL LITERATURE

President : Prof. V. Sp. Manickam
Head of the Department of Tamil
Annamalai University.

1. **In Sangam Literature :** Prof. V. Sp. Manickam
2. **In Cilappathikaram :** Thiru. S. Chellappan
3. **In Kambaramayanaam :** Dr. G. Damodaran
Reader in Tamil
S. V. University.
4. **In Manonmaneeyam :** Prof. T. K. Nagambal
Head of the Department of Tamil
Maharani's College, Bangalore
5. **In Bharathi's Works :** Thiru. T. J. Raghupathy
Lecturer in Tamil
S. V. University.

சங்க இலக்கிய வழியே திருக்குறள்

(டாக்டர் வ. சுப. மாணிக்கம்)

சங்க இலக்கியம் என்பது பண்டு பற்பல காலங்களில் சான் றோர் பலரால் எழுதப்பட்ட பாடல்களின் தொகுதி. அத் தொகுதியில் 2381 செய்யுட்கள் உள. இவ்வனைத்துக்கும் பிந்தியது திருக்குறள் என்று ஒரு மூச்சாகச் சொல்லிவிட முடியாது. கி. பி. மூன்றாம் அல்லது நான்காம் நூற்றாண்டில் சங்கச் செய்யுட்கள் அகநானூறு புறநானூறு என்றன்கு தொகை செய்யப்பெற்றன. தொகுத்த அக்காலம்வரை தோன்றிய செய்யுட்களும் தொகையுள் இடம் பெறுதல் இயல்பே. திருக்குறள் கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டின் இறுதி அல்லது மூன்றாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கம் ஆகும். ஆதலின் சங்கத் தொகையுள் சில செய்யுட்கள் திருக்குறளின் காலத்தனவாகவும் சற்றே பிந்தியனதாகவும் தோற்றம் தருகின்றன.

சங்கவுரை :

‘ஆன்முலை யறுத்த அறனி லோர்க்கும்
மாணிறை மகளிர் கருச்சிதைத் தோர்க்கும்
குரவர்த் தப்பிய கொடுமை யோர்க்கும்
வழுவாய் மருங்கிற் கழுவாய் உளவே ;
நிலம்புடை பெயர்வ தாயினும் ஒருவன்
செய்தி கொன்றோர்க்கு உய்தி யில்லென
அறம்பா டின்றே ’¹

என்ற புறநானூற்றுப் பாடல் ஆலத்தூர் கிழார் பாடியது. இவ் வறத்தை ஆலத்தூர் கிழார் தாம் கூறுவதாகச் சொல்லவில்லை. “அறம் பாடின்றே” என்பதனால் பிறிதொரு நூலிலிருந்து மேற் கொண்டார் என்பது தெளிவு. அந்நூல் யாதாகலாம் ?

‘பாடின்று’ என்ற வினையினால் அறம் என்பது ஒரு நூல் என்பதும் பாட்டினால் இயன்றது என்பதும் மேலும் தெளிவு. பாட்டினால் அறத்தைப் பகரும் ஒரு நூல் திருக்குறளே.

‘எந்நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வுண்டாம் உய்வில்லை
செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு’²

என்பது செய்ந்நன்றி அதிகாரத்துள்ள ஒரு குறள். ‘உய்வில்லை செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு’ என்ற வெண்பா யாப்பே ஆசிரியமாக வரும்போது ‘செய்தி கொன்றற்கு உய்தியில்’ எனச் சிறு மாற்றுருவில் அமைந்திருக்கின்றது. செய்ந்நன்றி கொல்லுதல் என்பதனைக் குறளினும் சுருக்கமாகச் ‘செய்தி கொல்லுதல்’ என ஆலத்தூர் கிழார் ஆளுவர். அங்ஙனம் சுருங்கச் சொல்லும் கிழாரே ‘எந்நன்றி கொன்றார்க்கும்’ என்ற குறட்பகுதிக்கு பாட்டில் உரையெழுதினற் போல் ‘ஆன்முலை யறுத்த அறனிலோர்க்கும்’ என்றோங்கு விரிவு செய்திருப்பது பின்வந்த உரைகளுக்கெல்லாம் முன்னோடியாகின்றது. இக்குறட்கு உரையெழுதிய பரிமேலழகர் இப்புறப்பாட்டை மேற்கொண்டிருப்பதும் ‘ஒருவன் செய்தி’ என்ற புறத்தொடரை உட்கொண்டே ‘செய்ந்நன்றி’ என்ற குறட்சீருக்கு ‘ஒருவன் செய்த நன்றி’ என எழுதியிருப்பதும் நினைத்ததும். இவ்வொரு குறளுக்கு முதலுரையாசிரியர் சங்க கால ஆலத்தூர் கிழார் என்று நினைக்குங்காலை நாம் இறும்பூது எய்துகிறோம்.

‘அறம்’ என்ற நூற்பெயர் :

இப்புறப் பாடலிலிருந்து இன்னொரு குறிப்பும் நாம் பெறுகின்றோம். வள்ளுவர் நூலுக்குச் சங்கத் தொகைக் காலத்தில் ‘அறம்’ என்ற பெயரே வழங்கியிருக்கும் போலும், முப்பாலில் பொருளும் இன்பமும் கூட அறத்தின் அடிப்படையுடையன அல்லவா? ஆதலின் திருக்குறளுக்கு ‘அறம்’ என்ற பெயர் அதன் உயிர்த்தன்மையைக் காட்டும் மெய்ப் பெயராகும். இக்காரணத்தை உறுதிப்படுத்துமாறு போல ஒரு சங்கப் பாடலே உண்டு.

‘சிறப்புடை மரபிற் பொருளும் இன்பமும்
அறத்துவழிப் படுஉம் தோற்றம் போல’³

என்று கோவூர் கிழார் ஏனை இரண்டிற்கும் அறமே தலைமை என்று புலப்படுத்துவர். யாப்புக் காரணமாகப் பிற்காலத்துத்

2. குறள்—110.

3. புறம்—31.

திருக்குறள் என்ற பெயரை வைத்து வழங்கி வருகின்றோம். இதனை மாற்ற நான் சொல்லவில்லை. திருவாசகம் என்பது போலத் திருவறம் என்று அடைபுணர்த்தும் வழங்கலாம். ‘மனங்கரைத்து மலங்கெடுக்கும் வாசகம்’ என்று மனோன்மணியம் கூறுவது போலத் திருவடையின்றி ‘அறம்’ என்றும் நூற் பெயராகவும் வழங்கலாம். எவ்வாறாயினும் ‘அறம்’ என்ற பெயரும் இடையிடையே வழங்கற் பாட்டுக்குத் தருவது என்பது என்கருத்து.

முப்பால் சங்க மரபே :

திருக்குறள் அறத்துப்பால் பொருட்பால் காமத்துப்பால் என்ற மூன்று பகுதி கொண்டது என அறிவோம். திருவள்ளுவ மாலையில் பல வெண்பாக்கள் ‘முப்பால்’ (9, 10, 11, 12, 15, 17, 18, 19, 31, 39, 44, 46, 49, 53) என்ற பெயரையே பாரித்துரைப்பன. “இவர் பொருட்பாகுபாட்டினை அறம் பொருள் இன்பமென வடநூல் வழக்குப் பற்றி ஒதுதலான்” எனக் காமத்துப்பாலின் தொடக்கத்துப் பரிமேலழகர் சுட்டுகின்றார். இது பொருந்துவதன்று. ஒவ்வொரு நிலைநோக்கிப் பொருள்கள் பல பாகுபாடு பெறும். அகம் புறம் என்ற பாகுபாடு ஒருவகை நிலை. இது வென்றே தமிழர் வகுத்துக் கொண்ட பகுப்பு என்பது மறுக்கத்தக்க கருத்தென்க. அறம் பொருள் இன்பம் என்ற முப்பகுப்பு தொல்காப்பிய முதல் வழி வந்த மரபாகும்.

‘இன்பமும் பொருளும் அறனும் என்றங்கு’⁴

‘அந்நிலை மருங்கின் அறமுத லாகிய
மும்முதற் பொருட்கும் உரிய என்ப’⁵

என்ற நூற்பாக்களில் வைப்புமுறை வேறாக இருப்பினும் முப்பகுப்புண்மை வெளிப்படடை. முதல் மேற்கோள் களவியலின் முதல் நூற்பா. ஆதலின் இன்பத்தை முதலாக வைத்து எண்ணினார். இரண்டாவது மேற்கோளில் ‘அற முதலாகிய மும்முதல்’ என்பதனால் இயல்பாகச் சொல்லும்போது அறமே முதலில் நிற்கும் என்பது பொருள்படும்.

‘அறனும் பொருளும் இன்பமும் மூன்றும்’⁶

‘சிறப்புடை மரபிற் பொருளும் இன்பமும்
அறத்துவழிப் படுஉம் தோற்றம் போல’⁷

‘அறம் பொருள் இன்பம் என்று அம்மூன்றின்’³

எனவரும் சங்கத்தொடர்களால் இம்முப்பிரிவு தமிழ் மரபே என்பதும் பரிமேலழகர் உரை இவ்வகையிற் பொருந்தாது என்பதும் உணரப்படும்.

திருக்குறள் பொருள்கள் :

திருக்குறள் அதிகாரங்களும் அதிகாரம் நுவலும் பொருள்களும் சொல்லாட்சிகளும் உவமைகளும் இன்ன பிறவும் சங்கமையுடையன. இக்கோட்பாட்டினால் திருவள்ளுவர் யாதும் புதுமையாகச் சொல்லிவிடவில்லை என்றோ திருக்குறளுக்குத் தனித் தன்மை இல்லை என்றோ கருத்துக் கொள்ளுதல் பிழை. ஒரே மண்ணில் ஒரே நிலத்தில் தோன்றினாலும் புது மரம், புதுச் செடி, புதுப்பூ, புதுப் பழம் என்று சொல்வதை ஒப்பு நோக்குங்கள். திருக்குறள் நிலம் தமிழ்நிலம், சங்கநிலம் என்பதும் அந்நிலத்துக்கண் தோன்றிய புதுநூல் திருக்குறள் என்பதுமே இக்கட்டுரையின் கோள். சில அதிகாரங்களை மேலோடாகப் பார்த்தாலும் இவ்வுண்மை வெளிப்படையாகத் தெரியும்.

காமத்துப்பால் :

காமத்துப்பால் முழுதுமே தொல்காப்பிய வழி தழுவியது. உலகத்து அறநூலாசிரியர்கள் அன்பு அருள் ஈகை முதலான அறங்களைக் கூறுவர்; இறைமாட்சி முதலிய அரசியல் அறங்களையும் கூறுவர். இவற்றோடு எந்த அறநூலானதும் காமத்துப்பாலைச் சேர்க்கான். காமங்கூடாது என்ற விலக்கறங்களே இடம் பெறும். இன்னின்னவாறு காமம் துயக்க வேண்டும் என்ற இன்ப அறங்களையும் ஏனை இருவகை அறங்களோடு வள்ளுவர் சேர்த்து முப்பாலாகப் பாடினார். இதற்குக் காரணம் தமிழ் மரபு என்பது நம்மனோர்க்குத் தெளிவு.

மக்கட்பேறு :

மக்கட்பேறு என்ற அதிகாரத்தில் வள்ளுவர் கூறும் கருத்துக்களை நேரடியாக அறம் என்று சொல்ல முடியுமா? சிறந்தபேறு மக்களைப் பெறுதலே; அவர்கள் கிளறிய சோறு அமிழ்தினும் இனியது; அவர்தம் சிறுமேணி தீண்டல் மெய்யின்பம்; அவர்தம் மழலைமொழி செவியின்பம். அவ்வின்பம் குழலினும் யாழினும் இனியது என்றிவையெல்லாம் அறம் எனப்படுமோ? மக்களைப் பெறவேண்டும் என்பதானும் நாம் கருதி வரும் முறையில் அறத்தின்பாற்படுமா? மக்கட்பேறு என்ற ஓர் இனிய சுவை

யான பொருளை அதிகாரமாக வள்ளுவர் தழுவிக்கொண்டதற்குத் தமிழ் அகத்திணை மரபே காரணம். அகத்திணைக் கற்பொழுக்கத்தில் புதல்வனுக்குக் கூற்று இல்லாவிட்டாலும் அவன் நெய்க்கிண்ணம்போல இன்றியமையாப் பாத்திரம் ஆவான். பிள்ளையால் இருவர்தம் பிணைப்பும் கடமைகளும் முயற்சிகளும் கூடுதலாகின்றன.

‘புதல்வற் பயந்த புனிறுதீர் பொழுதின்
நெய்யணி மயக்கம் புரிந்தோள் நோக்கி
ஐயர் பாங்கினும் அமரச்ச் சுட்டியும்
செய்பெருஞ் சிறப்பெடு சேர்தற் கண்ணும்’⁹

‘காமக் கிழத்தி தன்மகத் தழீஇ
ஏழுறு வினையாட்டு இறுதிக் கண்ணும்’¹⁰

‘இன்னகைப் புதல்வனைத் தழீஇ இழையணிந்து
பின்னை வந்த வாயிற் கண்ணும்’¹¹

எனத் தொல்காப்பியத்து வரும் பல குறிப்புக்களை நோக்கின் தமிழ்ச் சமுதாயத்தில் மக்கட்பேற்றின்மேல் இருந்த காதல் பெறப்படும். அதனாற்றான் வள்ளுவர் ‘பெறுமவற்றுள் யாம் அறிவதில்லை’ என்று அறுதியிட்டு மொழிந்தனர். சங்க இலக்கியத்து மருதப் பாடல்களில் சிறுமகன் சிறப்பும் அவன் வினையாட்டும் அவனால் பெற்றோருக்கு நேரும் ஒற்றுமையும் நயமாக எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றன.

‘இம்மை யுலகத் திசையொடும் விளங்கி
மறுமை யுலகமும் மருவின் றெய்துப
செறுநரும் விழையும் செயிர்தீர் காட்சிச்
சிறுவர்ப் பயந்த செம்ம லோரெனப்
பல்லோர்க் கூறிய பழமொழி யெல்லாம்
வாயே யாகுதல் வாய்ந்தனம் தோழி’¹²

என்ற செல்லுர்க் கோசிகன் கண்ணனாரின் செய்யுள் மக்கட்பேறு பற்றிப் பழந்தமிழ்ச் சமுதாய எண்ணங்களை வடித்துத் தொகுத்துக் காட்டுகின்றது. இவ்வெண்ணங்கள் பழமொழி வடிவாக இருந்தன என்று அறியும்போது கருத்தின் தொன்

9. தொல்—1090

10. தொல்—1091

11. தொல்—1095

12. அகம்—66

மையை மேலும் உணர்கின்றோம். ஆதலினன்றோ' வாழ்க்கைத் துணை நலம்' என்ற அதிகாரத்துக்குப்பின் தோற்றுவாய் செய்து 'மக்கட்பேறு' என்ற அதிகாரத்தை வள்ளுவர் வழங்கினார். மகப்பேறு தாய் தந்தை இருவர்க்கும் ஒரு பெற்றித்து என்றாலும் தாய்க்கே மற்றொரு பற்றுக் கோடாகும். ஆதலின் வாழ்க்கைத் துணை நலத்துக்கு அடுத்து மக்கட்பேறு அமைந்திருப்பது பொருந்துவதே.

‘மங்கலம் என்ப மனைமாட்சி மற்றதன்
நன்கலம் நன்மக்கட் பேறு’¹³

என்ற குறளும் மகச்செல்வத்தை மனையாளின் நன்கலமாகச் சொல்வதைக் காண்க.

திருக்குறட் புரட்சி :

தொல்காப்பிய, சங்க இலக்கியங்கட்கும் திருக்குறளுக்கும் ஈண்டு ஒரு பெரு வேறுபாடு உண்டு. தலைவியின் ஊடலுக்கு முன்னை நூல்கள் தலைவனின் பரத்தமையை ஒரு பெருங்காரணமாகப் பின்னிப்பாடுதல் உண்டு. அவ்வகை யூடல் நீக்கத்துக்கு அன்புக் குழந்தையைப் பிணக்குதீர் கருவியாக ஆக்குதலும் உண்டு.

‘தந்தையர் ஒப்பர் மக்களென் பதனான்
அந்தமில் சிறப்பின் மகப்பழிந்து நெருங்கலும்’¹⁴

‘நல்லோர்க் கொத்தனார் நியிர் இஃதோ
செல்வற் கொத்தனம் யாமென மெல்லவென்
மகன்வயிற் பெயர்தந் தேனே’¹⁵

எனத் தொல்காப்பியத்தும் அகநானூற்றிலும் பிறசங்கத் தொகைகளிலும் ஊடற்பொருளான மருதத்தில் சுந்தரர்க்குச் சிவன் போல் மகன் ஊடாடு பொருளாக இருக்கின்றான். வள்ளுவரே இக்கருத்துக் கெல்லாம் மாறுபட்டவர். முன்னோர் மொழி பொருள் என்பதற்காக அவர் பின்பற்றினாரில்லர். மரபுப் புரட்சியும் இலக்கணப் புரட்சியும் இலக்கியப் புரட்சியும் செய்தார் வள்ளுவர். தமிழ் மரபில் வள்ளுவர் செய்தவை செயற்கரியவையும் செயற்குரியவையும் ஆம். காமத்துப் பாவில் புலவி, புலவி நுணுக்கம், ஊடலுவகை என ஊடலுக்கே மூன்று அதிகாரங்கள் எழுதியிருந்தும், தலைவனை மெய்யான பரத்தையொழுக்கம்

13. குறள்—60

14. தொல்—1091

15. அகம்—26

உடையனாகக் காட்டவில்லை. அவன் பரத்தமையைக் கற்பித்துத் தலைவி ஊடுவதாகவே கருத்துத் தொகுத்துள்ளார்.

இல்லை தவறவர்க் காயினும் ஊடுதல்
வல்லது அவரளிக்கு மாறு¹⁶

என்ற குறளால் பரத்தைக் குறிப்பு ஊடலுக்குக் கற்பித்துக் கொண்ட இல்பொருள் என்பது வெளிப்படை. மெய்யான பரத்தையொழுக்கமின்மையின் காமத்துப்பாலில் ஊடல் தீர்க்கும் மருந்தாகப் பிள்ளை வரவுக்கு இடமுமில்லை. பொருட்பாலில் வரைவின் மகளிர் என்ற இனமும் பரத்தையும் கூடா என்று கடிந்த வள்ளுவர் அதனை நினைவிற்கொண்டு காமத்துப்பாலைத் திருத்தியமைத்திருப்பது அவர்க்கே யுரிய தனித்தன்மையும் சிறப்பும் ஆகும். ஆதலின் திருக்குறள் சங்க இலக்கிய வழியே என்பதும் அவ்வழி வள்ளுவரால் செப்பனிடப்பட்டது என்பதும் போதரும்.

சிலம்பில் திருக்குறள்

(திரு. சு. செல்லப்பன், எம்.ஏ., பி.டி.)

தமிழ்ப் பண்பாட்டைத் தரணிக்கு எடுத்தியம்பும் தன்னே
ரில்லா இலக்கியம் திருக்குறள். திருக்குறளையாத்த “வள்ளுவன்
தன்னை உலகினுக்கே தந்து வான்புகழ் கொண்டது தமிழ்
நாடு”¹ ‘வள்ளுவன் தந்த குறள்மறை, தமிழ் மாதின் இனிய
உயிர் நிலை, இதனை உள்ளம் தெளிவுறப் போற்றுவார் என்றும்
உத்தமராகி ஒழுகுவார்’²

திருக்குறள் ஒரு விளக்கு. அறம் என்ற அகலில், பொருள்
என்ற திரியை இட்டு, இன்பம் என்ற நெய்யைப் பெய்து, தன்
செம்மை சான்ற சொல் என்ற தீ கொண்டு, குறள் விளக்கைத்
திருவள்ளுவர் ஏற்றியுள்ளார். குறுகிய வெண்பா என்ற தண்டு
இவ்விளக்கைத் தாங்குகிறது. அகல் விளக்கு வெளி இருளை
ஓட்டும்; ஆனால் குறள் விளக்கோ உள்ள இருளை - மன மாசை -
அகற்றும். இக்கருத்தை, நம்பாலத்தனார் என்ற புலவர் அழ்
குறப் பின்வருமாறு கூறுகிறார் :

“அறம்தகளி யான்ற பொருள்திரி இன்பு
சுறந்தநெய் செஞ்சொல்தீத் தண்டு—குறும்பாவா
வள்ளுவர் ஏற்றினார் வையத்து வாழ்வார்கள்
உள்ளிருள் நீக்கும் விளக்கு”³

இத்தகு சிறப்பு வாய்ந்த திருக்குறள், எல்லா இலக்கியங்
கட்குமே கருத்து வித்தாக அமைகிறது. திருவள்ளுவருக்குப்
பிறகு தோன்றிய புலவர்கட்கு இலக்கியப் பாதையில் திருக்குறள்
ஒரு கைகாட்டி. அவர்கள் திருக்குறளின் சொல்லையும், பொருளை

1. பாரதியார்—பாரதியார் கவிதைகள், செந்தமிழ் நாடு: 7
2. தேசிய விநாயகம் பிள்ளை—மலரும் மாலையும்
3. நம்பாலத்தனார்—திருவள்ளுவமாலை பாடல்

யும் பொன்னேபோற் போற்றித் தங்கள் இலக்கியங்களில் எடுத்துக் கையாண்டுள்ளார். நெஞ்சையள்ளும் காப்பியமாகச் சிலப்பதிகாரத்தை இயற்றிய இளங்கோவடிகள் திருக்குறள் கருத்துக்களில் தோய்ந்து, தம் நூலில் பல இடங்களில் அவற்றைப் பதிய வைத்திருக்கிறார்.

பண்பு உடையவர்களிடத்தில் உலகம் பொருந்தியிருப்பதால் அஃது உள்ளதாய் இயங்குகிறது; இல்லையேல் மண்ணில் புகுந்து அழிந்து போகும். இதை வள்ளுவர்,

“பண்புடையார்ப் பட்டுண்டு உலகம் அதுஇன்றேல்
மண்புக்கு மாய்வது மன்”⁴

எனக் கூறிப் போந்தார். இக்கருத்து, இளங்கோவடிகளைப் பெரிதும் கவர்ந்திருக்கிறது. கதையின் தொடக்கத்தில் புகார் நகரைப் பற்றிக் கூறவரும் அடிகள், இமயமலை, பொதியமலை, புகார் நகரம் ஆகிய மூன்றிற்கும் என்றைக்கும் அழிவில்லை என்பதற்குச் சிறந்த ஒரு கருத்துரையைக் காரணம் காட்டுகிறார். ‘குனித்த புருவமும், கொவ்வைச் செவ்வாயிற் குமிண் சிரிப்பும், பனித்த சடையும், பவளம்போல் மேனியில் பால் வெண்ணீறும்’⁵ திகழப் பரமசிவன் வீற்றிருக்கும் காரணத்தால் இமயத்திற்கு அழிவில்லை. புகாருக்கு ஏன் அழிவில்லை? அங்கு உயர்ந்த பண்பாளர் வாழ்கின்ற தன்மையினால்!

“ஆங்கு,

பொதியி லாயினும் இமய மாயினும்
பதியெழு வறியாப் பழங்குடி கெழீஇய
பொதுவறு சிறப்பிற் புகாரே யாயினும்
நடுக்கின்றி நிலைஇய என்பது அல்லதை
ஒடுக்கங் கூறார் உயர்ந்தோர் உண்மையில்
முடித்த கேள்வி முழுதுணர்ந் தோரே”⁶

என்பன சிலப்பதிகார வரிகள்.

ஊருக்கு அழகு உத்தமர்கள் வாழ்தல் என்ற உண்மையை, ‘பண்புடையார்ப் பட்டுண்டு உலகம்’ என்ற வள்ளுவரின் வாய்

4. குறள்—996

5. நாவுக்கரசர் தேவாரம்—நாலாம் திருமுறை 783

6. சிலம்பு 1 : 13-19

மொழியை, இளங்கோவடிகள் “உயர்ந்தோர் உண்மையில் ஒடுக்கம் கூறார்” என்ற சொற்களில் செறித்துக் காட்டுவது சுவைபயப்பதாகும்.

ஈதல்வேண்டும்; அதனால் புகழ் பெருக்கி வாழவேண்டும்.

“ஈதல் இசைபட வாழ்தல் அதுவல்லது
ஊதியம் இல்லை உயிர்க்கு”⁷

செல்வத்தைப் பெற்றதன் பயன் சுற்றத்தாரால் சுற்றப்படும்படியாக அவர்களைத் தழுவி வாழவேண்டும்.

“சுற்றத்தால் சுற்றப் படஒழுகல் செல்வந்தான்
பெற்றத்தால் பெற்ற பயன்”⁸

திருவள்ளுவர் கூறும் ஈகை, சுற்றம் தழுவுதல் ஆகிய இவ்விரு பண்புகளையும் கோவலனின் தந்தை மாசாத்துவாணிடம் ஏற்றி மகிழ்கிறார்; இளங்கோவடிகள். மாசாத்துவான் பெருஞ் செல்வன்; பெற்ற செல்வத்தைப் பிறர்க்கு வழங்கிப் புகழ்பெற்று வாழ்பவன் என்பதை இளங்கோ பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார் :

“வருநிதி பிறர்க்கார்த்தும் மாசாத்து வான்என்பான்
இருநிதிக் கிழவன்”⁹

விருந்தினரைப் பேணி அவர்க்கு உதவி செய்வதன் பொருட்டே இல்லறம் நடத்தப்படுகிறது. துறந்தவர்க்கும், வறியவர்க்கும், தன்னிடத்தே இரந்தவர்க்கும் இல்லறம் மேற்கொண்டு வாழ்கின்றவர்கள் துணையாக இருக்க வேண்டும். இக்கருத்துக்களை,

“இருந்தோம்பி இல்வாழ்வ தெல்லாம் விருந்தோம்பி
வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டு”¹⁰

“துறந்தார்க்கும் துவ்வா தவர்க்கும் இறந்தார்க்கும்
இல்வாழ்வான் என்பான் துணை”¹¹

என்ற குறட்பாக்கள் கூறுகின்றன.

இல்வாழ்வோர் கொள்ளவேண்டிய கடமைகள் எவ்வெவை என்பதை இளங்கோவடிகளும் குறிப்பிடுகிறார். கோவலன் மாதவியை அடைந்து, இல்லற நெறியைத் துறந்து வாழ்ந்த

7. குறள்—231

8. குறள்—524

9. சிலம்பு 16,33,34

10. குறள்—82

11. குறள்—42

காலத்தில் கண்ணகி இல்லற வாழ்க்கையின் சிறந்த பயன்களை இழந்து நிற்பதாகக் கூறும் பகுதி, படிப்போர் இதயத்தை நெகிழச் செய்வதாகும்.

“அறவோர்க் களித்தலும் அந்தணர் ஓம்பலும்
துறவோர்க் கெதிர்தலும் தொல்லோர் சிறப்பின்
விருந்தெதிர் கோடலும் இழந்த என்னை”¹²

என்பது கண்ணகி கூற்று. வள்ளுவர் கூறிய இல்லறக் கடமைகளை இளங்கோவும் எடுத்தாண்டிருப்பதை இங்குக் காண முடிகிறது.

தமிழில் உள்ள சிறப்பு ‘ழ’ கரம் மிகவும் அருமை வாய்ந்த தோர் எழுத்து. இவ்வெழுத்தமைந்த பல சொற்களைப் பொருத்த மானதோர் இடத்தில் பெய்து காட்டுகிறார் இளங்கோவடிகள். கோவலனும் கண்ணகியும் நெடுநிலை மாடத்து, இடை நிலத்து இருந்துழி, தென்றற் காற்று மெல்லென அவர்கள்மீது படிந்து செல்கிறது. இன்பப் பெருக்கோடு கோவலன் கண்ணகியின் பேச்சின் சிறப்பைப் பாராட்டுகிறான். கண்ணகின் பேச்சு மழலைக் கிளவியாம். எத்தகைய மழலை தெரியுமா?

“குழலும் யாமும் அமிழ்தும் குழைத்தநின்
மழலை.....”¹³

என்பது கோவலன் பாராட்டுரை. சொல்லுக்குச் சொல் தமிழில் சிறப்பெழுத்தான ‘ழ’ கரத்தை இட்டு, தமிழின் இனிப்பு போலக் கண்ணகியின் பேச்சும் சுவை கூட்டுவதாகக் கோவலன் கூறுகிறான். ‘குழலும் யாமும் அமிழ்தும் குழைத்த மழலை’ என்ற சிலப்பதிகார வரிகள் நமக்கு,

“குழல் இனிது யாழ்இனிது என்பதம் மக்கள்
மழலைச்சொல் கேளா தவர்”¹⁴

என்ற அருமைத் திருக்குறளை நினைவூட்டுகின்றன.

பரத்தை வீடு சென்ற ஒருவன் அங்கு அவளைப் பலவாறு கற்புகழ்ந்து இன்புறுகின்றான். பரத்தை வீட்டிலிருக்கும் போது தன் இல்லத்தைப்பற்றிய நினைவே அவனுக்கு இல்லை. வீடு திரும்பும் போதுதான் மனைவி வெகுண்டிருப்பாளே! அவளுடைய கயற்கண்கள் - கருங்கண்கள் சிவந்திருக்குமே! எவ்வாறு அவளைச்

சமாதானப்படுத்துவது என்ற சிந்தை எழுகிறது. தவறு செய்யும் போது யாரும் சிந்திப்பதில்லை; நடந்த பிறகுதான் வருந்துவதெல்லாம்! மனைவியின் வெகுளியைக் களைய வழிதேடிய கணவன் விருந்தினை அழைத்துக்கொண்டு வீடு திரும்புகிறான். மனைவியின் நிலையென்ன? கணவனுடைய தகாத நடத்தை காரணமாக ஏற்பட்ட வெகுளியால் கண் சிவப்பேறி நிற்கிறது. அவனோ விருந்துடன் வந்துவிட்டான்! முகம் மலர வரவேற்காவிட்டால் விருந்து வருந்துமே! யாது செய்வாள்? விழிக்கடையில் தோன்றி யிருந்த சிவப்பு எங்கோ மறைகிறது. கடுமை தோன்றி நின்ற கண்களில் கனிவு பிறக்கிறது. வந்த விருந்தினரை முகமலர்ச்சி யோடு “வருக! வருக!” என்று வரவேற்கிறாள். அதையே தனக்குமுள்ள வரவேற்பாகக் கொண்டு கணவனும் உள்ளே நுழைந்து விடுகிறான். மனைவியின் கண்களில் கடைசிவந்த தன்மையை விருந்துதான் போக்கமுடியும்; விருந்து வந்த போதும் நீங்கவில்லையாயின் அதனைப் போக்க வேறெந்த மருந்தும் மாநிலத்தில் இல்லையென்ற கருத்தை,

“மாதர்வான் முகத்து மணித்தோட்டுக் குவளைப்
போதுபுறங் கொடுத்துப் போகிய செங்கடை
விருந்தில் தீர்ந்தில தாயின் யாவதும்
மருந்தும் தருங்கொல்இம் மாநில வரைப்பு”¹⁵

என்று சிலப்பதிகார வரிகள் விளக்குகின்றன.

இக்கருத்து,

“மோப்பக் குழையும் அனிச்சம் முகந்திரிந்து
நோக்கக் குழையும் விருந்து”¹⁶

என்ற குறளின் விளக்கவுரை எனலாம்.

இவ்வாறு குறட்கருத்தை நினைவுபடுத்தும் இடங்கள் பல சிலப்பதிகாரத்தில் காணப்படுகின்றன. ஆயினும், சுருக்கம் கருதிச் சில கூறுவேன். கோவலனும் கண்ணகியும் கவுந்தியடிகளுடன் மதுரை நோக்கிச் செல்லும்போது காவிரியின் தென்கரையில் ஒரு பொழிவிடத்தே தங்கினர். அங்கே வந்த பரத்தை ஒருத்தியும் பயனில பேசும் வெறியனும் கவுந்தியிடம் கோவலனையும் கண்ணகியையும் காட்டி “இவர் யார்?” என வினவினர். கவுந்தி, “இவர்கள் என் மக்கள்” என்றார். “நும் மக்கள்

15. சிலம்பு 5: 30—33

16. குறள் 80

என்றீரே? உடன் பிறந்தோர் ஒன்று சேர்ந்து இல்வாழ்க்கை நடத்துவதும் உண்டோ?" எனக் குறும்பாகக் கேட்டனர். கவுந்தி வெகுண்டு அவர்களை நரியாகும்படிச் சாபமிட்டனர். அவர்கள் நரிகளாக மாறி ஊரையிட்டதைக் கேட்டு வருந்திய கோவலனும் கண்ணகியும்,

“நெறியின் நீங்கியோர் நீரல கூறினும்
அறியா மையென் றறியல் வேண்டும்”¹⁷

எனக் கவுந்தியிடம் அவர்களுக்குச் சாப விடை தருமாறு வேண்டினர்.

இப்பகுதி,

“திறனல்ல தற்பிறர் செய்யின் நோநொந்து
அறனல்ல செய்யாமை நன்று”¹⁸

என்று குறள் காட்டும் பொறைவுடைமையை இளங்கோவடிகள் கண்ணகி, கோவலன் வாயிலாகக் கவுந்திக்கு உணர்த்துவது போலத் தோன்றுகிறது அல்லவா?

சாரணர் தலைவன் கவுந்தியிடம் “கவுந்தியே! நாம் ஒழிக என்று வேண்டினாலும் வல்வினை ஒழியாது வந்து சேரும். வினை நிலத்து இட்ட வித்தினைப் போலப் பயன் பெருகி நல்வினை வந்து நேரும் காலத்தே அதனை யாராலும் நீக்கவும் முடியாது”.

“கழிபெருஞ் சிறப்பிற் கவுந்தி காணாய்
ஒழிகென ஒழியாது ஊட்டும் வல்வினை
இட்ட வித்தின் எதிர்வந் தெய்தி
ஒட்டுங்காலை ஒழிக்கவும் ஒண்ணு”¹⁹

என்று நல்லுரை பகர்கின்றான்.

இவ்வுரை,

“பரியினும் ஆகாவாம் பாலல்ல உய்த்துச்
சொரியினும் போகா தம்”²⁰

என்ற குறட் கருத்தைக் கொண்டதாகும்.

17. சிலம்பு 10 : 37—238

18. குறள் 157

19. சிலம்பு 10 : 170—73

20. குறள் 376

“பொய்யாமை அன்ன புகழில்லை எய்யாமை
எல்லா அறமும் தரும்”²¹

“பொய்யாமை பொய்யாமை ஆற்றின் அறம்பிற
செய்யாமை செய்யாமை நன்று”²²

இக்குறட்பாக்களின் பிழிவைச் சிலப்பதிகாரத்தில்,

“வாய்மையில் வழாது மன்னுயிர் ஒம்புநர்க்கு
யாவதும் உண்டோ எய்தா அரும்பொருள்”²³

என்ற வரிகளிற் காணமுடிகிறது.

மதுரையில் புறஞ்சேரியில் கோவலனைக் காணும் மாடலன் கோவலன் அங்கு வந்து சேர்ந்ததற்கான காரணத்தை வினவுகின்றான். கோவலனுடைய நற்பண்புகளையெல்லாம் விரிவாக எடுத்தோதும் மாடலன் “கோவல ! இப்பிறப்பில் செய்தனவாக யான் அறிந்தன எல்லாம் நல்வினைகளே ! அவ்வாறிருக்க நீ மனைவியுடன் இங்கு வந்து துன்பமுறுவதற்குக் காரணம் முன் வினைப் பயன்போலும் என்று குறிப்பிடுகிறான்.

“இம்மைச் செய்தன யானறி நல்வினை
உம்மைப் பயன்கொல் ஒருதனி உழந்துஇத்
திருத்தகு மாமணிக் கொழுந்துடன் போந்தது
விருத்தகோ பால நீயென வினவ”

திருவள்ளுவர், பொருமை பொருந்திய நெஞ்சத்தான் ஆக்கம் பெற்றுத் திகழ்வதும், நல்லவன் இன்னலுழந்து கெடுவதும் ஆராயத்தக்கது என்பார்.

“அவ்விய நெஞ்சத்தான் ஆக்கமுஞ் செவ்வியான்
கேடும் நினைக்கப் படும்”²⁵

செவ்வியானாகிய கோவலனின் கேட்டினை மாடலன் நினைந்து பார்ப்பதே மேற்கூறிய காட்சி.

துன்பம் வரும்போது நகுதல் வேண்டும். இது வள்ளுவர் கட்டளை. இதைச் செயல் முறையில் காட்டத்தக்க ஓர் இடத்தை இளங்கோவடிகள் படைத்துக் காட்டுகிறார். கோவலனும் கண்ணகியும் மதுரையை நோக்கிப் பயணம் செய்கின்றனர்.

21. குறள் 296   22. குறள் 297

23. சிலம்பு 11 : 158, 159   24. சிலம்பு 15 : 91—94

25. குறள் 169

காவிரிப்பூம்பட்டினத்தின் நகர்வாயிலைக் கடந்து, காவிரியின் வடகரை வழியாகச் சோலைகளினூடே மேற்றிசை நோக்கி ஒரு காத தொலை நடந்து, ஒரு சோலையை அடைகின்றனர். அப்போது மெல்லியளாகிய கண்ணகி இடையும் அடியும் மிக வருந்தி, இளைப்பாலே, பலவாகக் குறுக மூச்செறிந்து, முற்றாத மழலை போன்ற சொற்களாலே “மதுரை மூதூர் எதுவோ?” என்று கேட்கிறாள். அதற்குக் கோவலன் “நம் நாட்டிற்கு அப்பால் ஆறைங்காதமே; அண்மையிலேதான் உள்ளது” என்று கூறி நகைக்கிறான். ஒரு காதமே நடந்துள்ளார்கள். இன்னும் இருபத் தொன்பது காதங்கள் நடந்தாக வேண்டும். அதற்குள் வருத்தம் மேலிட மதுரை இன்னும் எவ்வளவு தொலைவு என்று கேட்கிறாளே! இல்லத்தைவிட்டு வெளிச்சென்றறியாத இக்கற்புடை நங்கையைக் காட்டு வழியே இட்டுச் செல்லும் இடுக்கண் நேர்ந்திருக்கிறதே என்ற எண்ணம் தோன்றக் கோவலன் மெல்ல நகைக்கின்றான். ‘இடுக்கண் வருங்கால் நகு’²⁶ என்ற குறளடிக்கு ஏற்ற ஒரு காட்சியாக இதைவிட நாம் வேறெங்குக் காண முடியும்?

சேர நாட்டைந்து தெய்வமாய கண்ணகிக்குக் கோயிலமைத்து விழாவெடுக்க விரும்புகிறான் சேரன் செங்குட்டுவன். இமயத்தில் கல்லெடுத்து, கங்கையில் நீராட்டி வஞ்சி மாநகரில் திருவுருவை நிறுவ ஆசைப்படுகிறான் அக்காவலன். கல்கொணர அவன் புறப்படும்முன் வடநாட்டில் இருந்த கனகன், விசயன் என்ற சிற்றரசர் இருவர், வடவரசர் பலர் கூடியிருந்த அவையில் தமிழ் நாட்டரசருடைய வீரத்தைப் பழித்துரைத்தனர் என வறிந்து பெருஞ் சினங்கொள்கிறான். அவர்களுக்குத் தக்கதொரு பாடம் கற்பிக்கச் சேனையுடன் செல்கிறான். சேனை செல்வதன் நோக்கம்,

“காவா நாவின் கனகனும் விசயனும்
விருந்தின் மன்னர் தம்மொடுங் கூடி
அருந்தமி ழாற்றல் அறிந்திலர் ஆங்கெனக்
கூற்றங் கொண்டு இச்சேனை செல்வது”²⁷

எனச் சிலப்பதிகாரம் கூறுகிறது. போர் நிகழ்கிறது. முடிவில் கனகனும் விசயனும் சிறை செய்யப்படுகின்றனர்.

“யாகாவார் ஆயினும் நாகாக்க; காவாக்கால்
சோகாப்பர் சொல்லிழுக்குப் பட்டு”²⁸

26. குறள் 621. 27. சிலம்பு 26 : 159—162 28. குறள் 127

என்ற குறள், கனக விசயர் மாட்டு உண்மையானதைச் சிலப் பதிகாரம் நன்கு விளக்குகிறது.

செல்லும் இடமெல்லாம், செய்யக்கூடிய வகையில் எக் காரணம் கொண்டும் விடாமல் அறச் செயல்களைச் செய்து வர வேண்டும். நாம் இளமையாகத் தானே உள்ளோம்; பிற்காலத்தில் பார்த்துக் கொள்ளலாம் என்று எண்ணாமல் அறச்செயல்களை அவ்வப்போதே செய்து முடிக்க வேண்டும். அறனை வலியுறுத்தி வள்ளுவர் கூறும் கருத்துக்கள் இவை :

“ஒல்லும் வகையான் அறவினை ஓவாதே
செல்லும்வா யெல்லாஞ் செயல்”²⁹

“அன்றறிவாம் என்னாது அறஞ்செய்க . . . .”³⁰

இளங்கோவடிகளும் இதே கருத்தைத் தம் நூலில் மாடலன் என்னும் மறையோன் கூற்றாகக் கூறியுள்ளார். “அடுத்த நாளில் அறம் செய்வோம் என்று நாம் நினைக்கக் கூடாது. ஏனெனில் இன்றே நம் உயிர் நீங்கினாலும் நீங்கும். தாம் வாழும் நாள் இது துணைத்தென வரையறை செய்து அறிந்தவர் இவ்வுலகில் யாங்கணும் இல்லை.”

“நானைச் செய்குவம் அறமெனில் இன்றே
கேள்வி நல்லுயிர் நீங்கினும் நீங்கும்
இதுவென வரைந்து வாழுநாள் உணர்ந்தோர்
முதுநீர் உலகில் முழுவதும் இல்லை”³¹

எனவே, “நன்றாகிய அறத்தைச் செய்க; அதையும் இன்றே செய்க” என்று அடிகள் கூறுகிறார்.

திருக்குறட் சொற்களையும், அடிகளையும் இளங்கோவடிகள் பல இடங்களில் அவ்வவ்வாறே எடுத்தாண்டுள்ளார்.

“பிறர்க்கின்னா முற்பகல் செய்யின் தமக்கின்னா
பிற்பகல் தாமே வரும்”³²

“முற்பகல் செய்தான் பிறன்கேடு தன்கேடு
பிற்பகல் காண்குறாஉம் பெற்றிய காண்”³³

—இவை சிலப்பதிகார வரிகள்.

29. குறள்—33   30. குறள்—36

31. சிலம்பு 28 : 179—182   32. குறள் 319   33. சிலம்பு 29 : 3, 4

“அல்லற்பட்டு ஆற்றுது அழுதகண் ணீரன்றே
செல்வத்தைத் தேய்க்கும் படை”³⁴

—என்ற குறள்,

“அல்லலுற் றுற்று தழுவாளைக் கண்டேங்கி
மல்லல் மதுரையா ரெல்லாருந் தாமயங்கி
கனையாத துன்பமிக் காரிகைக்குக் காட்டி
வனையாத செங்கோல் வளைந்த திதுவென்கொல்”³⁵

எனச் சிலப்பதிகாரத்தில் உருப்பெறுகிறது.

“தெய்வந் தொழாஅள் கொழுநன் தொழுதெழுவாள்
பெய்யெனப் பெய்யும் மழை”³⁶

—இது குறள்.

“தெய்வந்த தொழாஅள் கொழுநற் றெழுவாளைத்
தெய்வந் தொழுந்தகைமை திண்ணிதால்—தெய்வமாய்
மண்ணக மாதர்க் கணியாய கண்ணகி
விண்ணகமா தர்க்கு விருந்து”³⁷

என்பது சிலப்பதிகார வெண்பா. இவ்வெண்பா இளங்கோ
இயற்றியது இல்லை எனக் கொண்டாலும் கனத்திறம் உரைத்த
காதையில் வரும் தேவந்தி கண்ணகி உரையாடல் இக்குறளின்
விளக்கக் காட்சியாக அமைவதைக் காணலாம். தேவந்தி,
கண்ணகியிடம் ‘நீ முற்பிறப்பில் உன் கணவனுக்கு ஒரு நோன்
பினைச் செய்யாது பிழைத்தாய். காவிரி கடலொடு கலக்கு
மிடத்தில் சோமகுண்டம், சூரியகுண்டம் என்ற இரு பொய்கை
கள் உள்ளன. அவற்றில் மூழ்கிக் கரையில் இருக்கும் காமவேள்
கோட்டத்தைத் தொழும் மகளிர் கணவரோடு பிரியாது கூடி
மகிழ்வர். யாமும் ஒருநாள் அங்குச் சென்று நீராடுவோம்”
என்றுள். அதற்குக் கண்ணகி அஃது எனக்குப் பெருமையன்று;
“பீடு அன்று”³⁸ என்றுள்.

“வானம் பொய்யாது வளம்பிழைப் பறியாது

.....

பத்தினிப் பெண்டிர் இருந்த நாடு”³⁹

என்ற சிலப்பதிகார வரிகளும் மேலுள்ள குறளின் கருத்தை
உள்ளடக்கியிருப்பதைக் காணலாம்.

34. குறள் 555

35. சிலம்பு 19 : 15—18

36. குறள் 55

37. சிலம்பு 23 வெண்பா

38. சிலம்பு 9 : 64

39. சிலம்பு 15 : 145, 147

“வளைந்த புருவங்கள் கோடாமல் நேராக இருக்குமானால், இவளுடைய கண்கள் நான் நடுங்கும்படியான துன்பத்தைச் செய்யமாட்டா ;

“கொடும்புருவம் கோடா மறைப்பின் நடுங்களுர்
செய்யல மன்இவள் கண்”⁴⁰

இது குறளில் வரும் தலைவனின் கூற்று. கோடாத புருவம் துன்பம் தருவதில்லை என்பதற்கு எதிரிடையாகச் சிலப்பதிகாரக் கானல் வரித் தலைவன் “கோடிய புருவம் என் உயிரைக் கொல்கிறது” என்று குறிப்பிடுகின்றான்.

“கோடும் புருவத் துயிர்கொல்வை மன்நீயும்”⁴¹

“பொழுதே ! நீ மாலைக் காலம் அல்லை; காதலரைப் பிரிந்து வாழும் மகளிரின் உயிரை உண்ணும் முடிவுக் காலமாக இருக்கின்றாய்.”—பொழுது கண்டு இரங்கிப் புலம்புகிறாள் குறளில் இடம்பெறும் தலைவி.

“மாலையோ அல்லை மணந்தார் உயிருண்ணும்
வேலைநீ வாழி பொழுது”⁴²

காதலரின் பிரிவு மகளிரின் உயிரை உண்ணும் என்ற இக்குறள் கருத்தையே சிலம்பில்வரும் கானல்வரித் தலைவியும் பேசுவதைக் காணலாம். அவள் கூறுகிறாள்: “பொழுதே, மாலையும் நீயானால், எம்மோடு கூடிப் பிரிந்தவரும் அவரானால், என்போன்ற உத்தமக் காதலுடையவர் இறந்து படுதல் உறுதி. ஆதலால் உலகம்தான் வறுமையுற்றதாக ஆகும்” என்பதாக.

“மாலை நீயாயின் மணந்தார் அவராயின்
ஞாலமோ நல்கூர்ந்தது வாழி மாலை”⁴³

“ஊழிற் பெருவலி யாவுள மற்றொன்று
சூழினும் தான் முந்துறும்”⁴⁴

என்ற குறட்கருத்து சிலம்பில் பல இடங்களில் இடம்பெறுகிறது.

“ஊழ்வினை கடைஇ உள்ளந் துரப்ப”⁴⁵

“ஊழ்வினைவந் துருத்த தாதலின்”⁴⁶

“பண்டை ஊழ்வினை உருத்தென்”⁴⁷

“ஊழ்வினை துரப்ப”⁸

40. குறள் 1086

43. சிலப். 7—50 : 3, 4

46. சிலப். 7 : 52—4

41. சிலம்பு 7:19—2

44. குறள் 380

47. சிலப். 16 : 257

42. குறள் 1221

45. சிலப். 10 : 4

48. சிலப். 20:59

“ஊழ்வினை உருத்தெழ”⁴⁹

“கொலையிற் கொடியாரை வேந்தொறுத்தல் பைங்கூழ்
களைகட்டதனெடு நேர்”⁵⁰

என்ற வள்ளுவர் வாய்மொழி சிலம்பில் பாண்டியன் நெடுஞ்
செழியன் வாயிலாகக்

“கள்வனைக் கோறல் கடுங்கோ லன்று
வெள்வேற் கொற்றம்... ..”⁵¹

என்று பேசப்படுகிறது.

குறள் வரிகளும் எடுத்தாளப்பட்டுள்ள சிலம்பு வரிகளும்
கீழே தரப்பட்டுள்ளன.

“மலர்மிசை ஏகினான் மாணடி சேர்ந்தார்”⁵² —குறள்

“மலர்மிசை நடந்தோன் மலரடி”⁵³ —சிலம்பு

“தவமறைந்து அல்லவை செய்தல்”⁵⁴ —குறள்

“தவமறைந் தொழுகும் தன்மை யிலாளர்”⁵⁵ —சிலம்பு

“வருவிருந்து வைகலும் ஓம்புவான்”⁵⁶ —குறள்

“வருவிருந் தோம்பி மனையறம் முட்டாப்
பெருமனைக் கிழத்தியர்”⁵⁷ —சிலம்பு

“கூற்றமோ, கண்ணோ?”⁵⁸ —குறள்

“கொலைவேல் நெடுங்கட் கொடுங்கூற்றம்”⁵⁹ —சிலப்.

“...செங்கண்

“கொன்னே, வெய்ய கூற்றம் கூற்றம்”⁶⁰ —சிலம்பு

“...தாக்கணங்கு

தாணைக்கொண் டன்னது உடைத்து”⁶¹ —குறள்

“தாங்கணங் கணையார் நோக்குவலைப் பட்டாங்கு”⁶²
—சிலம்பு

-
49. சிலப். 27 : 59   50. குறள் 550   51. சிலப். 20 : 64, 65
52. குறள் 3   53. சிலப். 10 : 204   54. குறள் 274
55. சிலப். 5 : 128   56. குறள் 83   57. சிலப். 22 : 132, 133
58. குறள் 1085   59. சிலப். 7 : 10—3   60. சிலப். 7 : 21—3, 4
61. குறள் 1082   62. சிலப். 14 : 160

“தோட்டார் கதுப்பினாள்”⁶³ —குறள்

“தோட்டார் குழலி”⁶⁴ —சிலம்பு

“வாரி வளங்குன்றிக் கால்”⁶⁵ —குறள்

“வாரி வளந்தந் தோங்கிய”⁶⁶ —சிலம்பு

“அழல் போலும் மாலை”⁶⁷ —குறள்

“தீத்துழைஇ வந்தவிச் செல்லல் மருள்மாலை”⁶⁸ —சிலம்பு

“எரிசிந்தி வந்தஇம் மருள்மாலை”⁶⁹ —சிலம்பு

சிலப்பதிகாரத்தின் இறுதியில் கண்ணகியின் கதையைக் கேட்போர் கொள்ளவேண்டிய நெறிகளை அடிகள் கூறுகிறார்.

“தெரிவுறக் கேட்ட திருத்தகு நல்லீர்
பரிவும் இடுக்கணும் பாங்குற நீங்குமின்
தெய்வம் தெளிமின் தெளிந்தோர்ப் பேணுமின்
பொய்யுரை அஞ்சுமின்; புறஞ்சொற் போற்றுமின்
ஊனாண் துறமின், உயிர்க்கொலை நீங்குமின்
தானம் செய்மின்; தவம்பல தாங்குமின்
செய்ந்நன்றி கொல்லன்மின்; தீநட் பிகழ்மின்
பொய்க்கரி போகன்மின் பொருண்மொழி நீங்கண்மின்
அறவோ ரவைக்களம் அகலா தணுகுமின்
பிறவோ ரவைக்களம் பிழைத்துப் பெயர்மின்
பிறர்மனை அஞ்சுமின்; பிழையுயிர் ஓம்புமின்
அறமனை காமின்; அல்லவை கடிமின்
கள்ளங் களவும் காமமும் பொய்யும்
வெள்ளைக் கோட்டியும் விரகினில் ஒழிமின்
இளமையும் செல்வமும் யாக்கையும் நிலையா
உளநாள் வரையாது ஒல்லுவ தொழியாது
செல்லுந் தேயத்துக் குறுதுணை தேடுமின்
மல்லன்மா ஞாலத்து வாழ்வ ரீங்கென்”⁷⁰

இப்பகுதியில் திருக்குறளின் அதிகாரப் பெயர்கள் பல இடம் பெறுகின்றன.

கடவுள் வாழ்த்து, நீத்தார் பெருமை, வாய்மை, புறங் கூருமை, புலால் மறுத்தல், கொல்லாமை, ஈகை, தவம், செய்ந்

63. குறள் 1105   64. சிலப். 15 : 198   65. குறள் 14

66. சிலப். 6 : 28   67. குறள் 1228   68. சிலப். 7 : 51—1

69. சிலப். 7 : 40—4   70. சிலப். 30 : 185—202

நன்றி அறிதல், தீ நட்பு, அறன் வலியுறுத்தல், பெரியாரைத் துணைகோடல், சிற்றினம் சேராமை, பிறனில் விழையாமை, இவ்வாழ்க்கை, கள்ளாண்மை, கள்ளாமை, குற்றங்கடிக் கடிதல், பயனில் சொல்லாமை, வெருவந்த செய்யாமை, நிலையாமை போன்ற குறள் அதிகாரங்களை மனத்திற்கொண்டு இளங்கோவடிகள் இதனை எழுதியதாகக் கொள்ளலாம்.

அரசன் கொடுமை செய்தான் என்று கூறப்படும் சொல்லைப் பெறுகின்ற வேந்தன் தன்ஆயுள் குறைந்து விரைவில் அழிவான்.

“இறைகடியன் என்றுரைக்கும் இன்னாச்சொல் வேந்தன் உறைகடுகி ஒல்லைக் கெடும்.”⁷¹

என்கிறது குறள். இதற்கான விளக்கத்தைச் சிலம்பில் நாம் காணமுடிகிறது. நெடுஞ்செழியனைக் கண்ணகி “தேராமன்னா”⁷² என விளித்து அவன் தவறு செய்தமையைச் சுட்டிக் காட்டியதும்,

“யானே அரசன் யானே கள்வன்
மன்பதை காக்கும் தென்புலங் காவல்
என்முதற் பிழைத்தது கெடுகான் ஆயுள்”⁷³

என மயங்கி விழுந்தான்—மாண்டான். “அரசியல் பிழைத் தோர்க்கு அறம் கூற்றாண்மை”⁷⁴ இங்கே விளக்கம்பெறுகிறது.

“பெண்ணில் பெருந்தக்க யாவுள கற்பென்னும்
திண்மையுண் டாகப் பெறின்”⁷⁵

என்பது குறள். திண்மையான கற்பைப் பெற்றமையால் கண்ணகி தெய்வமெனப் பாராட்டப்படுவதை—“உரைசால் பத்தினியை உயர்ந்தோர் ஏத்துவதை”⁷⁶—சிலம்பு விவரிக்கிறது.

“ஊழிற் பெருவலி யாவுள ?”⁷⁷ எனக் கேட்கிறது குறள். எதுவும் இல்லை. “ஊழ்வினை உருத்து வந்து ஊட்டும்”⁷⁸ என விடை பகர்கிறது சிலப்பதிகாரம்.

இவற்றை நோக்குமிடத்துக் குறள் கூறும் இலக்கணங்களை விளக்கும் இலக்கியமாகச் சிலம்பு திகழ்வதைக் காணலாம். இளங்கோவடிகள், தான் புனைந்த ஆரமாகிய சிலப்பதிகாரத்தில் குறள் மணிகளை அழகுறப் பொருத்தமாகப் பதித்து நம் நெஞ்சை யள்ளும் மணியாரமாக அதனைச் செய்துள்ளார். வாழ்க அவர் புகழ்! வளர்க குறள் நெறி!!

71. குறள் 564	72. சிலப். 20 : 50	73. சிலப். 20 : 75—77
74. சிலப். பதி : 55.	75. குறள் 54	76. சிலப். 56
77. குறள் 380	78. சிலப். 57.	

திருவள்ளுவர் வழியில் கம்பர்

(டாக்டர் கு. தாமோதரன்)

தமிழின் ஒப்பற்ற காவியப் பெருங் கவிஞராகிய கம்பர் உலகு போற்றும் அறநூல் தந்த வள்ளுவர்க்கு ஓராயிரம் ஆண்டு கட்டுப் பின்னால் வாழ்ந்தவர். குறட் கருத்துக்கள் கம்பரை எப்படி ஆட்கொண்டுள்ளன என்ற ஆய்வு சுவை மிக்கதும் பயனுடையதுமாகும். எண்ணிய அளவில் பெருக்கெடுத்தோடும் கவித்துவ ஆற்றல் வாய்ந்த பெருங் கவிஞர்க்குப் பிறர் கருத்துக்களைத் தேடி எடுத்துத் தம் பாக்களிலே அமைக்க வேண்டிய நிலை கிடையாது. எனினும், அன்றார் நூலின்கண்ணும் வள்ளுவர்தம் கருத்துக்களே யன்றி மொழியாட்சியும் இடம் பெற்றிருப்பின் அஃது அன்றார் வள்ளுவர்பால் கொண்டிருந்த ஈடுபாட்டின் மிகுதியைக் காட்டுமென்பதில் இரு கருத்திருக்க இயலாது.

திருக்குறளின் நூற்பாக்கள் 1330. கம்பராமாயணம் காவியக் கடல். அதன்கண் 10,500 பாடல்கள் உள்ளன. இவ்விரு நூல்களுக்குமிடையேயுள்ள ஒன்றிரண்டு வேறுபாடுகளை மனத்திற்கொண்டு பின் அவற்றின் ஒருமைப்பாட்டுக் கருத்துக்களை அறிய முயலின் அதன் உண்மைத் தன்மை விளங்கும். கம்பன் அடைக்கலம் காத்தவின் மேன்மையைத் தன் காவியத்தின் அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளான்.

நூலின்கண் உடன்பிறப்பின் சிறப்பினைக் குறித்தும் பலவகையாலும் பெரிதும் விளக்குகின்றான். தந்தையின் ஆணையின் வழி நிற்பதும் அறநெறியின் வழுவாது நிற்பதும் மோதும் பான்மையில் அவர் காவியப்போக்கு அமைகின்றது. இவை திருக்குறளில் இடம் பெறவில்லை. மற்றபடி வள்ளுவர் அறம் குறித்தும் பொருள் குறித்தும் வற்புறுத்தும் கருத்துக்களும் காமம்பற்றிப் பேசும் முறையும் கம்பரில் பல இடங்களில் எதிரொலிப்பதைக் காண்கிறோம். பெண்ணின் இயல்பு பேசுதலிலும் இருவர்க்கும் பொதுமை உண்டு. 'உண்டாட்டு' முதலியன கம்பரில் காணும்

காவிய உறுப்புகள் எனக் கோடல் தரும். கம்பர் அமைக்கும் இலட்சிய நாடு நகரம் முதலியன பெரிதும் வள்ளுவர் குறட் கேற்ப அமைந்தனவே. மன்னனை மக்கட்கு உடலாகக் கூறும் பான்மை கம்பரின் புதுமையாகும். காணப்பெறும் ஒற்றுமைகள் நூலின் தொடக்கம்முதல் இறுதிவரை அமைந்துள்ளன. திருகுறளின் அமைப்பு முறையை ஒட்டி அக் கருத்துக்களைக் காண்போம். (அறம் காமம் இருபால் மட்டும்)

உலகுக்கு ஆதிபகவன் முதலாவான் என்று வள்ளுவர் அறுதியிட்டுரைக்கின்றார் முதல் குறட்பாலிலேயே. அவ்வாறே கம்பரும் உலகம் யாவையும் ஆக்கிக் காத்து அழிக்கும் ஒருவனே தலைவனெனப் பொதுமை தோன்றப் பேசுகின்றார். பின் காவியத்தின் சிறப்புக் கருத்தான சரணடைதலை அவர் தம் முதற் பாடலிலேயே சுட்டிச் செல்கின்றார். வள்ளுவரும் இறைவன் தான் சேருதலே தலை என்பதனை முதல் அதிகாரத்தில் வற்புறுத்துதலைக் காண்கிறோம். வள்ளுவர் பற்றற்ற இறைவனைப் பற்றுதலையே உலகப் பற்றுக்களை விடுதற்கு உகந்த வழி எனக் காட்டுவர்.

‘பற்றுக பற்றற்றான் பற்றினை அப்பற்றைப்
பற்றுக பற்று விடற்கு.’¹

கம்பர் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடலொன்றில் ‘பாதமல்லது பற்றிலர் பற்றிலார்’ என்று கூறுவதும் அதுதானே யன்றோ? குறளின் மூன்றாவது அதிகாரம் நீத்தார் பெருமையை உணர்த்துகின்றது. ‘ஐந்தவித்தான் ஆற்றல் அகல் விசம்புனார் கோமான் இந்திரனே சாலும் கரி’² என்று இந்திரன் கதையை வள்ளுவர் தம் கருத்திற்குச் சான்றாக எடுத்துக் காட்டுகின்றார். இவ்வரலாறு கம்பரால் அகலிகைப் படலத்தில் அழகுறச் சித்திரிக்கப்பெறுகின்றது. “தீவினை நயத்தல் செய்த தேவர் கோமாற்குச் செங்கண் ஆயிர மளித்தோன் பன்னி அகலிகை”³ என்று ஐந்தவித்த முனிவனின் ஆற்றலை அவர் பாடுகின்றார். இக்கருத்தும் பின்னும் கம்பரால் விளக்கப் பெறுகின்றது.

அநுமன் மகேந்திர மலையினின்று இலங்கைக்கு விண்வழியே தாவிச் செல்வதைக் கம்பர் பாடுகின்றார். இராவணன் 20 தோள்களும் 10 தலைகளும் உடையவன்; அவன் ஐம்புலன் வென்ற தவப்பயன் பெற்றவன்; இன்று அவன் அதனிற்றவறினான்; அதனால் அவனுக்குக் கேடுவர இருக்கின்றது என்பதற்கு

1. குறள் : 350 2. குறள் : 25 3. பால. அகலிகை : 10.

அறிகுறியாக அவன் நாட்டில் கிழக்கே தோன்றி மேற்கே மறையும் குரியன் வடக்கிருந்து தெற்கு நோக்கிச் செல்வதுபோல் இருக்கின்றது அனுமானின் செல்லுகை என்று காட்டுகின்றார் கம்பர் (கடல்—28). சுந்தர காண்டத்தின் இறுதியில் பஞ்ச சேனாபதியரும் அனுமன் ஒருவனால் வெல்லப் பெற்றார் என்ற செய்தியைச் சொல்லுகையில்,

“வஞ்சமும் களவும் வெஃகி வழியலா வழிமேல் ஓடி
நஞ்சினும் கொடியர் ஆகி நவைசெயற் குரியநீரார்
வெஞ்சின அரக்கர் ஐவர் ஒருவனே வெல்லப்பட்டார்
அஞ்செனும் புலன்கள் ஒத்தார் அவனுநல் அறிவை ஒத்தான்”⁴
என்று அவர்கள் ஐந்துபுலன்கள் போன்றார்; வென்றவன் அறிவைப் போன்றான் என்று காட்டுகின்றார் கம்பர்.

‘உரனென்றும் தோட்டியான் ஓரைந்தும் காப்பான்’⁵ என்று குறள் உணர்த்தும் கருத்து இதுதானே யன்றோ ?

அறம் :

இல்லறம் குறித்து இல்வாழ்க்கை முதல் ஈகை ஈராக 20 அதிகாரங்களில் பேசுகின்றார் வள்ளுவர். அன்பு இல்வாழ்க்கையின் பண்பு என்பதும் அறன் அதன் பயன் என்பதும் இவ்வில்வாழ் விற்குத் துணையாகிய இல்லாளின் கொழுநற்றொழுதெழும் கற்பே மழைவளம் தரும் சிறப்பினது என்பதும் பலகாலும் பலரும் எடுத்துக்காட்டும் கருத்துக்கள். கம்பரும் ‘மாதரார் அன்பின் நின்றன அறங்கள்; அன்னவர் கற்பின் நின்றன கால மாரியே’⁶ என்றும், கோசிக முனிவன் தன்னுடன் வந்த அரசகுமாரர்க்கு ஒரு சோலை பற்றிக் கூறுகையில் அது ‘தங்கள் நாயகரின் தெய்வம் தவம் பிரிதில் எனும் மங்கைமார் சிந்தைபோலத் தூயாது’⁷ என்றும் மங்கையரின் இயல்பையும் பண்பையும் எடுத்துக்காட்டுவதைக் காண்கிறோம்.

மக்கட் பேறு : ஒரு மகனின் கடமை யாது ? தந்தைக்குச் சிறப்புண்டாக நடத்தலே என்பது வள்ளுவர் கருத்து.

‘கம்பர், அப்பா அம்மா இவர்கட்குத் தம் செயல்களால் நல்ல புகழை உண்டாக்குதல் அல்லது அவர்கட்கு நெடிய வன்பழி உண்டாக்குதல் எது புதல்வர்தம் கடன் என்று கேட்கின்றார்.

4. சுந : 930

5. குறள் : 24

6. பால. நாட்டு—59

7. பால. வேள்வி—16

“தணைய ராயினார் தாதை தாயரை
வணையின் நல்லசொல் இசையை வேய்தலோ
நினைதல் ஓவிடா நெடிய வன் பழி
புனைதலோ ஐயா புதல்வ ராதல்தான்”⁸

இது இராமன் பரதனுக்குக் கூறும் அறிவுரையாகும். நாகபாசப் படலத்தில் கரனின் மகன் மகரக் கண்ணன் என்பவன் இராமனுடன் போர் புரிய வருகின்றான். அவன், “என் தாதை இன்னு யிரைக் குடித்தாய்” என்று சிற்றம் கொண்டு பேசுகின்றான். அது கேட்ட இராமன்,

‘நீ கரன் புதல்வன் கொல்லாம் நெடும்பகை நிமிரவந்தாய்
ஆயது கடனேயன்றோ ஆண்பிறந்த மைந்தர்க் கைய
ஏயது செய்து’⁹

என்று கூறுகின்றான். மற்றும் இந்திரசித்தன் இலக்குவனுடன் போரிடச் செல்லுகையில் செய்யும் வஞ்சினத்திலும் இத்தன்மை காணுகின்றோம். “முன்பிறந்த உன் முன்னைப்பின்பு இறந்தவ னாக்கிப் பின் பிறந்த உன்னை முன் இறந்தவனாக்காவிடின் இராவணனுக்கு நான் மகனாய்ப் பிறந்த நற்பயனென்ன ?” என்று முழங்குகின்றான் அவ்வீரன்.

“முன்பிறந்தவுன் றம்முனை முறைதவிர்த் துனக்குப்
பின்பிறந்தவ னாக்குவென் பின்பிறந் தோயை
முன்பிறந்தவ னாக்குவென் இது முடியேனேல்
என்பிறந்த னாற்பயன் இராவணற் கென்றான்”.¹⁰

தந்தையின் கருத்தை நிறைவேற்றுவது—அவனுக்குப் புகழ் வருமாறு நடத்தலே மகன் கடமை என்பது இதனாலும் வலியுறு வது காண்க. வள்ளுவர் “அறிவறிந்த மக்கள் பண்புடை மக்கள்”¹¹ என்பர்; கம்பர் “மதிதரு குமரர்”¹² என்பர்.

‘அன்பில்லதனை அறக் கடவுள் என்பில்லதனை வெயில் காய்வதுபோல் காயும்’ என்று கூறி இரக்கப்படுவார். அவ்வகை யில் அமைந்த கருத்து தயரதன் உயிர் பிரிந்த நிலைகண்டு மறுகி வீழ்ந்த கோசலை நிலையை உணர்த்துகையில் ‘வெயில் சுடும் கோடை தன்னில் என்பிலா உயிரின் வேவாள்’¹³ என்று கம்பராலும் பேசப்பெறுகின்றது. விருந்து பேணுவார்க்கு இன்சொல்

8. அயோத் திருவடி—109

10. யுத்த. பிரமாத்—63

12. பால. திருஅவ—131

9. யுத்த. மகர. வதை—16

11. குறள் : 997

13. அயோத். தைல—62

இன்றியமையாதது. முகமலர்ந்து இன்சொல் உடையவனாக இருப்பது உளமகிழ்ந்து பொருள் கொடுப்பதினுஞ் சிறந்தது என்கின்றார் வள்ளுவர். அரசு குமாரனாகிய இராமன் அரண்மனையின் புறத்தே செல்லுகையில் தன் கண்ணிற்படும் மக்களிடம் எவ்வாறு நடந்து கொண்டான் என்பதனைக் கம்பர் காட்டுகின்றார். எதிர்வரும் தொழில்மாக்களிடம் தான் அரசுகுமாரன் என்ற செருக்கின்றி அன்புடன் உரையாடுகின்றானாம்.

“முதிர்ந்தரு கருணையின் முகமலர் ஒளிர்தர
எதுவினை? இடரிலை? இனிதுநும் மனையும்?
மதிதரு குமரரும் வலியர் கொல்”¹⁴

என வினவுகின்றான். தொழிலும் இன்ப வாழ்வும் வீட்டு நல்வாழ்வும் அவர்கள் பெற்றிருக்க வேண்டுமென்று அவன் கருதியதனை இது நமக்குக் காட்டுமன்றோ? முகமலர்ந்த சொல் இங்குச் சிறப்பிக்கப் பெறுவது காண்க.

இல்வாழ்வு நடத்துபவன் தனக்குப் பிறர் செய்த உதவியை மறத்தலாகாது; நன்றியறிவே இன்றியமையாத பண்பு ஆம்.

“எந்நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வுண்டாம் உய்வில்லை
செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு”¹⁵

புறப்பாட்டுப் புலவர் இதற்கு விளக்கம் தரும் முறையிலேயே கம்பரும் தருகின்றார். இராமன் உதவியைப் பெற்ற சுக்ரீவன் பேச்சில் அக்கருத்து அமைகின்றது. உதவியைக் கொன்றவர்க்கு அப்பிழையை ஒழிக்கும் வழியே கிடையாது; தாய், தந்தை, குரு, அந்தணர், ஆ, பாலர், மாதர் இன்றோரன்றோரை வதைத் தாலும் மாற்றுண்டு என்கின்றார் அவர். பாடல்:

“சிதைவகல் காதற்றுவையத் தந்தையைக் குருவைத் தெய்வப்
பதவியந் தணரை ஆவைப் பாலரைப் பாவை மாரை
வதைபுரி குநர்க்கு முண்டா மாற்றலா மாற்றல் மாயா
உதவிகொன் றார்க்கொன் றேனு மொழிக்கலா முபாய
[முண்டோ?”¹⁶

இது வள்ளுவர்க்குக் கம்பர் தரும் விளக்க உரையே யன்றோ? மற்றும் ‘செய்யாமற்செய்த உதவிக்கு வையகமும் வானகமும் ஆற்றல் அறிது’¹⁷ என்கிறார் வள்ளுவர். அதன் பொருள் அதற்கு ஒப்புக் கிடையாது என்பதுதானே. கம்பரும்,

14. பால. திருவவதார—134

15. குறள் : 110

16. கிட்கிந். கிட்கிந்தை—62

17. குறள் : 101

“ உதவாமல் ஒருவன் செய்த உதவிக்குக் கைம்மாருக
மதயானை அணைய மைந்த! மற்றுமுண்டாகவற்றோ ?”¹⁸

என்று பாடுகின்றார். உதவி உதவி வரைத்தன்று—அது யார்க்குச் செய்கின்றோமோ அவர்தம் பண்புக்கு ஏற்பச் சிறியதாகவோ பெரியதாகவோ ஆகும் என்கிறார் குறளாசிரியர். கம்பரும் வாமனின் வளர்ந்த உருவை வருணிக்கையில், ‘உயர்ந்தவர்க்கு உதவிய உதவி போலப்’¹⁹ பெருகியது என்று உவமை காட்டுகின்றார்.

பிறர்மனை நோக்காத பேராண்மை கம்பரின் காவியக் கொள்கைகளில் ஒன்று. அது உயிர்நாடியாகப் பல இடங்களிலும் அமைகின்றது. இராவணனுக்குமுன் நின்று பேசும் தூதன் அநுமன் அவனது ஆண்மையை இகழ்ந்து உரைப்பது ஓர் எடுத்துக் காட்டு ஆம்.

“ இச்சைத் தன்மையி னில்பிறர் இவ்வினை
நச்சி நாளும் நகையுற நாணிலன்
பச்சை மேனி புலர்ந்து பழிபடுஉம்
கொச்சை ஆண்மையும் சீர்மையில் கூடுமோ ?”²⁰

அகழ்வாரைத் தாங்கும் நிலம் போன்ற பொறுமை வேண்டுமென்கிறார் வள்ளுவர். கம்பர் வாக்கில் இராவணன் முதல்நாட் போரின் பின் இராமனை மெச்சிப் பேசுகையில் ‘பொறையினால் உலகம் போலும் வேயெனத் தகைய தோளி’²¹ என்று சீதை போற்றப்படுகின்றாள். குரங்குத் தனமாக விரைந்து தாவிச் சென்று முடிகளைப் பிடுங்கிவந்த சுக்ரீவன் செயலைக் கண்டிக்கையில் இராமன் அவனுக்குப் பொறுமை வேண்டுமென்பதை உணர்த்துகின்றான். பொறுமையே பல பண்புகளுக்கு அடிப்படை; அஃதில்லையேல் மற்றையவை இருப்பினும் பயனற்றுப் போம்; அவை விளக்கம் பெரு என்ற கருத்தில்,

“ பெருமையும் வண்மைதானும் பேரெழில் ஆண்மை தானும்
ஒருமையின் உணர்நோக்கின் பொறையின தூற்ற மன்றே”²²

என்று எடுத்துரைக்கின்றான். மற்ற பண்புகள் பொறுமைக்கு மிகுதி செய்வன.

18. கிட்கிந். கிட்கிந்தை—55

20. சுந்தர. பிணிவீட்டு—99

22. யுத்த. மகுட—31

19. பால. வேள்வி—35.

21. யுத்த. கும்ப. வதை—30.

“நிறையுடைமை நீங்காமை வேண்டின் பொறையுடைமை
போற்றி ஒழுகப் படும்”²³

என்ற குறட் கருத்தும் இதுதானே.

அழுக்காறு—அதாவது பிறர் ஆக்கம் கண்டு பொருமை
பெரும் தீங்குபயப்பது. அதன் கொடுமையை விளக்குகையில்
வள்ளுவர்,

“கொடுப்ப தழுக்கறுப்பான் சுற்றம் உடுப்பதூஉம்
உண்பதூஉம் இன்றிக் கெடும்”²⁴

என்று கூறுவர்.

அவன் கெடுவது சொல்லவேண்டிய ஒன்றன்று. அன்றோன்
சுற்றமும் அழியும் என்பதாம். இக்குறட்பாவைக் கம்பர் அப்ப
டியே எடுத்துத் தம் காவியத்தில் பொதிந்து வைத்துள்ளார்.
மாவலி குறளாக வந்த கண்ணனுக்கு மூவடி மண்தர இசை
கையில் அவன் அமைச்சன் வெள்ளி தருகின்றான். அதுகாலை
மாவலியாகிய வள்ளல்,

“கொடுப்பது விலக்கு கொடியோய் உனதுசுற்றம்
உடுப்பதுவும் உண்பதுவும் இன்றி விடுகின்றாய்”²⁵

என்று மொழிவதாகப் பாடுவது கம்பரின் பெருந்தன்மையைக்
காட்டுவதாகவே கொள்ளலாம்.

‘தீயவை தீய பயத்தலால்’²⁶ என்பது குறள்; தீயது தீய
வர்க்கு எய்துதல் திண்ணம்’ என்பது கம்பர் வாக்கு. சொல்
லொற்றுமை இங்கே உண்டு. ஒப்புரவு என்பது ஒவ்வொரு
வனுக்கும் இருக்க வேண்டிய உயிர்ப் பண்பு. பிறர்க்கு உதவி
செய்தலே அது. அதனைக் கடமையாகக் கொண்டவர் கைம்
மாறு கருதார். உலகு மழைக்கு என்ன கைம்மாறு செயல்கூடும்
என்பது குறட் கருத்து. நாகபாசத்தால் கட்டுண்ட இலக்குவன்
முதலிய அனைவரையும் மலர்ச்சியுறச் செய்த கலுழன் செய்கை
யைக் குறிப்பிடுகையில் இராமன் பேச்சில் கம்பர் இக்கருத்தினை
அமைக்கிறார். கருணையோர்கள் தன்மை ஈது; பெருந்தகைப்
பண்பு உடையவர் ஊதியம் கருதியே ஒன்றினைச் செய்வாரல்லர்.
‘மாரியை நோக்கிக் கைம்மாரியற்றுமோ வையம்?’²⁷ என்று

23. குறள் : 154

24. குறள் : 166

25. பால. வேள்வி—33

26. குறள் : 202

27. யுத்த-நாகபாச—27

பாடல் அமைகின்றது. மேகத்தைப் பற்றிப் பாடுகையிலும்
 ஈத்துவக்கும் இன்பம் அறியும் நல்லோரைப் போன்று,

“உள்ளி யுள்ள தெல்லா மூவந்தீயும்
 வள்ளி யோரின் வழங்கின மேகமே.”²⁸

என்கின்றார்.

இராமனுக்கு முடிசூட்டுதலை மக்கள் ஏற்றுக்கொண்டதை
 வருணிக்கையில்,

“ஊருணி நிறையவும் உதவு மாடொரு
 பார்நுகர் பயன்மரம் பழுதற் றுகவும்
 கார்மழை பொழியவும்.....

மறுக்கிறார்கள் யார்”²⁹ என்கிறார். இதில் குறட்பாக்கள் அவ்
 வாறே எடுத்தாளப் பெற்றிருத்தலைக் காண்கிறோம்.

ஈதலே நன்று என்பது தமிழர்தம் தலையாய கொள்கை.
 பயன் கருதி ஈதலன்று; வறியார்க் கொன்றீவதே ஈகை என்பர்
 வள்ளுவர்.

“நல்லா ரெனினும் கொளல் தீது மேலுலகம்
 இல்லெனினும் ஈதலே நன்று.”³⁰

என்று அதன் தனிச்சிறப்பை வள்ளுவர் உணர்த்துவார். அதனை
 மிகச் சுருக்கமாகக் கம்பர்,

“எள்ளுவ என்சில இன்னுயி ரேனும்
 கொள்ளுதல் தீது கொடுப்பது நன்றால்.”³¹

என்று தெரிவிப்பது அருமையினும் அருமை.

இல்வாழ்வின் பயன் புகழ்பெறுதலே. ஆதலால் அது மிக
 மிகப் பாராட்டப்படுகின்றது நூல்களில். வள்ளுவரும் அதுவே
 வாழ்வின் ஊதியம் என்றும், அதனைப்போல் ‘பொன்னுது நிற்ப
 தொன்றில்லை’ என்றும், பிறர்க்கு ‘ஈவோன் மேலேயே புகழ்
 நிற்கும்’ என்றும் பாடுகின்றார். ஈயாதவர்கள் புகழ் தேயுமன்றே.
 அதனை உவமையாக்குகின்றார் கம்பர்.

28. பால. ஆற்று : 28

30. குறள் : 222

29. அயாத்த மந்திர—83

31. பால. வேள்வி—29

“மீக்கொள,

ஏத்தவும் புரியவொன் நீகவான்பொருள்
காத்தவன் புகழ்எனத் தேயும் கற்பினுள்”³²

வண்மையில்லாதவன் புகழ் தேயுமாறு போன்று கற்பும் தேய்
கின்றது என்பது பொருள். போர் இறுதியில் தன்னைக் காண
வந்த சீதையை நோக்கி இராமன் அவள் தோன்றலால்
பெண்மை, பெருமை, இற்பிறப்பு, கற்புத் திண்மை, ஒழுக்கம்,
தெளிவு, சீர்மை, உண்மை இவை யாவும் தேய்ந்துவிட்டன
என்று பகர்வதாக ஒரு பாடல் வருகின்றது. பல பண்புகள்
‘நீயெனும் ஒருத்தி தோன்றலால் வண்மையின் மன்னவன்
புகழின் மாய்ந்ததால்’³³ என்று முடிகிறது பாடல். வண்மைக்
கும் புகழுக்கும் உள்ள தொடர்பு இங்கும் வலியுறுத்தப் பெற்றி
ருப்பது காண்கிறோம். உலகின் புகழொன்றே அழியாதது.
‘ஒன்ற உலகத்து உயர்ந்த புகழல்லால், பொன்னுது நிற்பதொன்
றில்.’³⁴ என்பது குறள். இந்திரசித்து போரிடப் போகையில்,

“பொன்றுதல் ஒருகா லத்துத் தவிருமோ பொதுமைத் தன்றோ
இன்றுளார் நாளை மாள்வார்; புகழுக்கும் இறுதி யுண்டோ”³⁵

என்று இராவணன் கூறும் கூற்றில் இந்த உவமையைக் காண
லாம்.

துறவறம் :

“வேண்டிய வேண்டியாங்கு எய்தலாற் செய்தவம்
சுண்டு முயலப் படும்”³⁶

தண்டக வனத்து முனிவர்களைப்பற்றிப் பேசும் கம்பர் ‘வேண்டிய
வேண்டினர்க்கு அளிக்கும் மெய்த்தவம் பூண்டுளராயினும்’³⁷
என்பர். இதே கருத்தை வலியுறுத்துவதாக அமைகின்றது
அவர் தயரதனைச் சிறப்பித்துக் கூறுகையில் தரும் ஓர் உவமை.
மக்கட்கு நலம் பயப்பதில் அம்மன்னன் தவத்தினை ஒப்பான்
என்கிறார். ‘தவமெங்கும் நலம் பயப்பின்.’³⁸ இராவணனுடன்
இராமன் செய்த இறுதிப் போரில் இராமன் அவனுடைய ஒரு
தலையை அறுக்கின்றான். இறந்த ஒருவன் தருமம் ஈட்டி இருப்

32. ஆரணிய, சூர்ப்பணகை—19

33. யுத்த, மீட்சி—66

34. குறள் : 233

35. யுத்த, இ. வ.—10

36. குறள் : 265

37. ஆரணிய, தண்டக : 8

38. பால, அரசியற்—4

பின் மீண்டும் பிறவி பெறுவதுபோல் அத்தலை போன இடத்தில் மற்றுமோர் தலை முளைத்ததாம். அது தன்வாயை மடித்துக் கொண்டு இராமனைப் பார்த்துக் கொக்கரித்தது என்கிறார். இதற்குக் காரணம் இராவணன் செய்த தவமே என்கிறார் கம்பர். 'சிறந்தது தவமாற் செயலுண்டாமோ'³⁹ என்பது அவர் தரும் விளக்கம்.

தவத்தினைக் கெடுப்பது வெகுளியே. அதன் தீமையை எடுத்துப் பேசுகின்றார் வள்ளுவர். 'தவஞ்செய்வோரை வெருவரச் சென்றடை காம வெகுளி'⁴⁰ என்பர் கம்பர். அதுபோன்று வேள்வி செய்யும் தங்களை அரக்கர் வருத்தினர் என்கிறார் விசுவாமித்திரர். நிலையாமை பற்றிப் பேசுகையில் வள்ளுவர் சாக்காடு உறங்குவது போன்ற தென்றும், பிறப்பு உறங்கி விழிப்பது போன்றது என்றும் அதன் பொதுவான இயல்பைத் தெளிவுற விளக்குவர். கம்பர் இதனையே சூரியன் மாலையில் மறைதற்கும் மறுநாள் தோன்றுதற்கும் ஒப்பாகக் கூறி உணர்த்துகின்றார்.

“இறக்குமாறு இதுவென் பான்போல்
முன்னைநா ளிறந்தான் பின்னாள்
பிறக்குமா றிதுவென் பான்போற்
பிறந்தனன் பிறவா வெய்யோன்.”⁴¹

சாதற்கு அச்சம் வேண்டாமென்ற கருத்தும் இதில் பொருந்தியுள்ளமை நோக்கத் தக்கது. அதனை வேரோரிடத்தில் கம்பர்.

“மன்னுயிர்,
இறத்தலும் பிறத்தலும் இயற்கை என்பதை
மறத்தியோ மறைகளின் வரம்பு கண்டநீ”⁴²

என அமைக்கின்றார்.

மெய்யுணர்தலில் வள்ளுவர் தரும் கருத்துக்களும் பல இடங்களில் கம்பரால் எடுத்தாளப் பெற்றுள்ளன. பிறவித் துன்பத்திற்குக் காரணமான அறியாமை நீங்குமாறு, முத்தியென்னும் சிறந்த நிலைக்குக் காரணமான செம்பொருளைக் காண்பதே மெய்யறிவு என்பர் வள்ளுவர்.

39. யுத்த. இரா—225

40. பால. கையடை : 10

41. அயோத். குகப்—27

42. சுந்தர. திருவடி—70

“பிறப்பெனும் பேதைமை நீங்கச் சிறப்பென்னும்
செம்பொருள் காண்ப தறிவு”⁴³

கதைப் பகுதி கொண்டு இதனை விளக்கம் செய்வதுபோல் அமைகின்றது கம்பர் பாடல். போர்க்களத்தில் கும்பகருணன் வீடணற்கு அறிவுரை கூறுகையில், அவன் ஏன் இராமன்பாலி லிருந்து திரும்பி வரவேண்டும்? அது சிறப்பெனும் பதத்தை விட்டது போன்றதாகும். அங்கிருப்பின் பிறப்பென்னும் புன்மையில்லை என்று தெளிவுறுத்துகின்றான்.

“சிறப்பெனும் பதத்தை விட்டாய்
இராமனென் பானைப் பற்றிப்
பிறப்பெனும் புன்மையில்லை
நினைந்தென்கொல் பெயர்ந்த வண்ணம்?”⁴⁴

இங்கே சிறப்பு, பிறப்பெனும் புன்மை என்ற சொற்கள் இரு கவிஞர் கருத்துக்களுக்கும் உள்ள ஒற்றுமையைத் தெளிவுற விளக்கும். மற்றும், தயரதன் இராமனுக்கு ஆட்சி அளிக்க அமைத்த அவையில் பேசுகையில் தான் தவம் செயப் போக விரும்புவதை இவ்வாறு தெரிவிக்கின்றான் :

“பேதைமை தாய்வரு பிறப்பை நீக்குவான்
மாதவன் தெடங்கிய வனத்தை நண்ணுவேன்”⁴⁵

இதுவும் அக்கருத்தை ஒட்டி அமைவது தெளிவு.

“காமம் வெகுளி மயக்கம் இவைமூன்றன்
நாமம் கெடக்கெடு நோய்”⁴⁶

என்ற குறட் கருத்தைக் கம்பர்,

“காம மில்லை எனிற் கடுங்கேடெனும்
நாம மில்லை நரகமு மில்லையே.”⁴⁷

என்று விரிப்பர்.

குறளில் ஊழ் நடு நாயகமான தோர் இடத்தைப் பெற்றுள் ளது. அதன் வன்மையை ‘ஊழிற்பெருவலியாவுள்’ என்று வினா வாயிலாகக் கேட்டு அறிவுறுத்துகின்றார் வள்ளுவர். கம்பரும் பலவிடங்களில் அதனை வற்புறுத்துவர்.

43. குறள் : 358

44. யுத்த. கும்ப. வதை—132

45. அயோத். மந்திர—33

46. குறள் : 360

47. அயோத். மந். சூழ்ச்சி—21

இராமன் காடுசெல்ல நேர்ந்ததனைக் கூறுகையில்,

“சூழ்வினை நான்முகத் தொருவன் சூழினும்
ஊழ்வினை ஒருவரால் ஒழிக்கற் பாலதோ”⁴⁸

என்று விளக்குகின்றார். இதே கருத்தை ‘வெஞ்சின விதியினை வெல்ல வல்லமோ?’⁴⁹ என்று சடாயுவின் வாக்கிலும் பிற விடங்களிலும் காட்டுவர். முயற்சியால் ஊழை வெல்லல் கூடுமா என்பது நெடுநானாய கேள்வி. அவ்வாறே இயற்கையறிவு நூலறிவு இவற்றுள் எது சிறப்பிடம் பெறத்தக்கது என்பதும் குறள் கற்பார் எழுப்புவதொரு ஐய வினா. ஏனெனில்,

“நுண்ணிய நூல்பல கற்பினும் மற்றுந்தன்
உண்மை அறிவே மிகும்”⁵⁰

என்பது குறள். இவ்விரு வினாக்கட்கும் விடைகூறுவார் போன்று கம்பர் ஒரு பாடலை அமைத்துள்ளார். அங்கும் ஊழின் வலிமையை மறுக்க அவர்க்குத் தோன்றவில்லை. அதனால் ஊழ் என்ற சொல்லை பயன்படுத்தவில்லை. தவம்-முயற்சி இரண்டினையும், கல்வி-ஞானம் இரண்டினையும் சேர்த்து அமைக்கின்றார். முன் ஈட்டிய தவமும் இன்றைய முயற்சியும் சேரின் அதன் முடிவு வெற்றியே யன்றோ? கல்வி மட்டுமன்றி ஞானமும் கைவரின் தீவினை வேரோடு ஒழிதல் திண்ணமே. இக்கருத்துக்களை விளக்குவார் போன்று இவற்றை இராமனும் சுக்ரீவனும் சேர்ந்த சேர்க்கைக்கு—நட்புக்கு—உவமையாகத் தந்து சிந்திக்கச் செய்துள்ளார் கவியரசர் கம்பர்.

“கூட்டமொத் திருந்த வீரர் குறித்ததோர் பொருட்கு முன்னாள்
ஈட்டிய தவமும் பின்னர் முயற்சியு மியைந்த தொத்தார்
மீட்டும்வா ளரக்க ரென்னும் தீவினை வேரின் வாங்கக்
கேட்டுணர் கல்வி யோடு ஞானமும் கிடைத்த தொத்தார்.”⁵¹

சில ஐயங்களை இவ்வாறு விடை தந்து தெளிவுறுத்துகின்றார் கம்பர்.

காமம் :

இப்பகுதியிலும் ஒற்றுமைகள் இல்லாமவில்லை. போர்க்களத் திற்கு வராத பகைவர்களும் கேட்ட அளவில் அஞ்சும் பெருமை-வலிமை - இன்று இந்நல்ல நுதலையுடையாட்கு உடைந்ததே என்று ஒரு தலைவன் தன் உளம் கவர்ந்ததொரு மெல்லியாளின் திறத்தினை வியந்து பேசுகின்றான்.

48. அயோத், நகர்நீங்கு—161 49. ஆரணிய—சடாயு—14

50. குறள் : 373

51. கிட்கிந்தா, நட்புக்கோள்—22

“ஒண்ணு தற்கோலு உடைந்ததே ஞாட்பினுள்
நண்ணுரும் உட்கும்என் பீடு”⁵²

இராவணன் சீதைபால் கொண்ட காதல் தன் உள்ளத்தை வாட்டுவதை உணர்ந்து இவ்வாறு புலம்புகின்றான் : “பெற்ற வெற்றிகள் யாவை? ஆட்சியின் சிறப்பு யாது? இன்று ஒரு பெண்பால் வைத்த ஆசை என்னைக் கொன்றதே? என் ஆண்மை மாசுற்றதே” என்று ஒருகணம் நினைக்கின்றான். அதனைத் தெரிவிக்கும் பாடல் வருமாறு :

“ஈசனே முதலா மற்றை மானுட ரிறுதி யாரும்
சூசமுன் றுலகுங் காக்கும் கொற்றத்தென் வீரக் கோட்டி
பேசுவா ரொருவர்க் காவி தோற்றிலன் பெண்பால் வைத்த
ஆசைநோய் கொன்ற தென்னு ஆண்மைமா சுண்ணு
[தன்றே”⁵³

இது சீதையிடம் இராவணன் பேசியதாகும்.

காதலர் நோக்குபற்றிப் பேசுகையில் வள்ளுவர் ஏதிலார் போலப் பொதுநோக்கு நோக்குதல் அவர்பால் உண்டு என்பர்.⁵⁴ இது நோய் நோக்குமன்று; மருந்து நோக்குமன்று. ஏதிலர் நோக்கைக் கம்பர் உரிய இடத்தே ஆளுகின்றார். காதலர் பொது நோக்கையன்று. அநுமன் இலங்கை அரண்மனையின் அந்தப் புரம் சென்று சீதையினைத் தேடுகையில் ‘பொதுவுற நோக்கிப் போந்தான்’ என்று நயமுற அமைக்கின்றார்.

புணர்ச்சி மகிழ்ந்த ஒரு தலைவன் தன் மகிழ்ச்சிக்கு ஓர் உவமை தருகின்றான். தலைவிபால் தான் பெற்ற முயக்கம் தன்னுடைய வீட்டிலிருந்து தான் ஈட்டிய பொருளைப் பகுத்துப் பலர்க்குங் கொடுத்து உண்டாற் போன்றது என்கிறான்.

“தம்மில் இருந்து தமதுபாத்து உண்டற்றால்
அம்மா அரிவை முயக்கு.”⁵⁵

இவ்வுவமையை இதே சொல்லமைப்பில் கம்பர் எடுத்தாளுகின்றார். ஆனால், காம இன்பத்தை விளக்கவன்று. கோசல நாட்டில் அந்தணர் அமுத உண்டி உண்ணும் ஆரவாரத்தினை வருணிக்கையில் அவர் தம் மகிழ்ச்சியை விளக்க,

52. குறள் : 1088

53. யுத்த. மாயாசனகப்—13

54. குறள் : 1099

55. குறள் : 1107

“தந்தமி விருந்து தாமும் விருந்தொடு தமதுண் டென்ன
அந்தணர் அமுத உண்டி அயில்வுறு மமலை எங்கும்”⁵⁶

என்று தம் இல்லிருந்து விருந்தொடு மகிழ்ந்து உண்ணும் மகிழ்ச்
சிப்பெருக்கை உவமையாகக் காட்டுகின்றார் அவர்.

காதலின் சிறப்பியல்புகளுள் ஒன்றான புலவியின் நுணுக்கத்
தைப் பாடுகையில் குறளில்,

“இம்மைப் பிறப்பில் பிரியலம் என்றேனா
கண்ணிறை நீர்கொண் டனள்”⁵⁷

என்று ‘இம்மை மாறி மறுமையாகினும் நீயே என் கணவன்’ என்ற
தலைவியின் அன்பு மிகுதி குறிக்கப்பெறுகின்றது. இக்கருத்தையே
காவியநாயகியின் பேச்சில் அமைக்கும் கம்பன் அவள் அநுமனி
டம் சொல்லியனுப்புகையில்,

“மீண்டு வந்து பிறந்துதன் மேனியைத்
தீண்ட லாவதோர் தீவினை தீர்வரம்
வேண்டினாள் தொழுதாள் என்று விளம்புவாய்”⁵⁸

என்று பேசுவதாக அமைக்கின்றார். வருத்த மிகுதியிலும் அவள்
தன் காதலின் ஆழத்தைக் காட்டுவதாக இஃது அமைந்துள்ள
தன்றோ? இவ்வாறே இன்னும் சிலபல ஒப்புமைகள் காட்டுதல்
கூடும். எனினும், இவ்வளவில் அமைகின்றேன். தெய்வப் புல
வரின் கருத்து வளமும் சொல்லாட்சியும் கவிச்சக்ரவர்த்தியின்
உள்ளத்திலும் புகுந்து மலர்ந்துள்ள விதத்தை நினைந்து மகிழ்ந்
தோம்.

வாழ்க கன்னித் தமிழின் கவிமரபு;
மலர்க வள்ளுவர் தம் பெருநெறி.

56. பால. நாட்டுப்—19

57. குறள் : 1315

58. சுந்தர. குளாமணி-35

மனோன்மனீயத்தில் திருக்குறள்

(பேராசிரியை தி. கி. நாகாம்பாள்)

அனைத்துலகம் அருமறையென ஏற்றிப் போற்றவும், படிப்பவர் உள்ளத்தைப் பண்படுத்தி வளர்க்கவும், எந்நாளும் இணையற்று விளங்கவும் தமிழ்நாடு வழங்கிய வளம்பெரு மறைநூல் திருக்குறள். இரண்டாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன் தமிழில் தோன்றிய இந்நூலை இயற்றியவர் நல்லறம் உணர்ந்த நானிலம் வியக்கும் உலகமகாகவி திருவள்ளுவர்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் மலையாள நாட்டில் மாண்புறத் தோன்றியவர் பேராசிரியர் சுந்தரம் பிள்ளை. இவர் இயற்றிய ‘மனோன்மனீயம்’ ஓர் ஒப்புயர்வற்ற நாடகக் காப்பியம். இதில் ஆங்காங்கு செவிநுகர் கணிகளாகத் திருக்குறள் மணிக்கருத்துக்களை மனங்கவர அமைத்து, திருக்குறளின்பால் தாம் கொண்டிருந்த பக்தியையும், ஈடுபாட்டையும் புலப்படுத்துகின்றார்.

காவியச் சுவை நிறைந்த மனோன்மனீய நாடகத்தில் நாட்டு வளமும், அருவி நீரின் அழகும், நாங்கூழ்ப் புழுவின் நலமும் அழகுற வருணிக்கப்படுவன. வாணி, காப்பியத் தலைவி மனோன்மணியின் உயிர்த்தோழி. உத்தமப் பண்புடைய அவளது காதலன் நடராஜன். மேலைநாட்டுக் காவியப் பண்பிணையொட்டி, ஊர்ப் புறத்தே இயற்கையைக் கண்டு இன்புற்று, அருவி நீரைக் கையாற்றடுத்து, அருகிலே நாங்கூழ்ப் புழுவைக் கண்டு இயற்கையீடுபட்டக் காதலனாகத் தனக்குத்தானே தனிமொழி பேசும் நடராஜன்,

‘உழைப்போர் உழைப்பில் உழுவோர் தொழில் மிகும்’¹

என்று கூறுமிடத்து,

“சுழன்று மேர்ப்பின்ன துலகம் அதனால்
உழந்தும் உழவே தலை”²

1. மனோன். 3:2—68

2. குறள்—1031

என்ற, உழவு பற்றி வள்ளுவர் கூறும் கருத்து அப்படியே அமைந்து இருத்தல் காண்கிறோம்.

அரசனது சிறப்பு கூறும் வள்ளுவர்,

‘படைகுடி கூழமைச்சு நட்பரண் ஆறும்
உடையான் அரசருள் ஏறு’³

என்று அரசனுக்கு ஆறு உறுப்புக்களாகக் கூறுவதையொட்டி, ஜீவக அரசனையும் அவனது வெள்ளை உள்ளத்தையும் பற்றி எண்ணித் தனிமொழி பேசும் நாராயணன் என்ற நல்ல நண்பனின்,

‘அரசர்க்கு அமைச்சர் அவயவம் அலரோ?’⁴

என்ற கூற்றில் காண்கிறோம். ஜீவகவழுதி, தான் நம்பியுள்ள குடிலனைப் பற்றிச் சிந்தித்துத் தனக்குள்,

‘என்னே ! இவன்மதி முன்னிற் பவையெவை?’⁵

என்று கூறும்போது,

‘மதிநுட்ப நூலோ டுடையார்க் கதிநுட்பம்
யாவுள முன்னிற் பவை’⁶

என்ற வள்ளுவரின் கூற்று பொருந்தி நிற்பது வெளிப்படையாகும்.

‘தேரான் தெளிவும் தெளிந்தான்கண் ஐயுறவும்
தீரா இடும்பை தரும்’⁷

என்ற குறட்கருத்து,

‘தீரா விடும்பையே தெளிவில் ஐயுறல்
எனைவகை தேறியக் கண்ணும் வினைவகை
கோடிய மாந்தர் கோடியின் மேலாம்’⁸

என்னும் நாராயணன் கூற்றில் மிளிரக் காணலாம். கொடுமனம் படைத்த குடிலன், தன்னலமே எண்ணும் அமைச்சன்; தன்னை நம்பும் ஜீவகனிடம், சேரன்பால் தூதுவிட உபாயங் கூறுங்கால்,

3. குறள்—381

5. மனோன் 2:1, 233

7. குறள்—510

4. மனோன் 2:1, 312

6. குறள்—636

8. மனோன் 2:1, 510

‘வினைதெரிந் துரைத்தல் பெரிதல அஃதுதனை
நன்கு ஆற்றலே ஆற்றல்’⁹

என்று,

‘சொல்லுதல் யார்க்கும் எளிய அரியவாஞ்
சொல்லிய வண்ணஞ் செயல்’¹⁰

என்ற குறள்வழி நின்று மொழியும் சதுரப்பாடு பாராட்டத்
தக்கது.

புத்தியே சகல சக்தியும் என்று கொண்டு உட்பகை மூள,
தன் மனையில் தானே திட்டம் வகுப்பவனாகப் பேசும் குடிலன்,
தனது தீய குணம் தன் மொழிகளாலேயே விளக்கமடைய

‘கருவியும் காலமும் அறியில் அரியதென்’¹¹

என்று கூறும் சொற்களில்,

‘அருவினை யென்ப துளவோ கருவியாற்
காலம் அறிந்து செயின்’¹²

என்ற குறள்வழி நின்று பேசுதல் இன்பம் பயப்பது. இதே
நிலையில்,

‘மீன்உண்ணக் குளக்கரை இருக்குங் கொக்கென அடங்கி’¹³
என்றவிடத்து,

‘கொக்கொக்க கூம்பும் பருவத்து மற்றதன்
குத்தொக்க சீர்த்த விடத்து’¹⁴

என்னும் குறட்கருத்தை யொட்டிக் காலமறிந்து தன் சூழ்ச்சித்
திறனைக் காட்ட எண்ணுகிறான்.

‘எண்ணித் துணிக கருமந் துணிந்தபின்
எண்ணுவ மென்ப திழுக்கு’¹⁵

என்னும் குறட்கருத்து,

‘எண்ணார் துணிந்தபின் பண்ணார் தாமதம்’¹⁶

என்று குடிலனும்,

9. மனோன் 2:1. 170-171	10. குறள்—664
11. மனோன் 1:5—16	12. குறள்—483
13. மனோன் 4:1—31-32	14. குறள்—490
15. குறள்—467	16. மனோன் 4:1. 36

‘எண்ணுமின் நன்று யேற்குமின் பின்புநீர்
பண்ணுந் தவறு நம்பாலாய் முடியும்’¹⁷

என்று நாட்டபிமானம் நிறைந்த நாராயணனும் கூறுவது குறள்
வழிக் கருத்துக்களல்லவோ?

‘விழுப்புண் படாதநா ளெல்லாம் வழக்கினுள்
வைக்குந்தன் னானை யெடுத்து’¹⁸

‘சுழலு மிசைவேண்டி வேண்டா வுயிரார்
கழல்யாப்புக் காரிகை நீர்த்து’¹⁹

புரந்தார்கண் ணீர்மல்கச் சாகிற்பிற் சாக்கா
டிரந்துகோட் டக்க துடைத்து’²⁰

என்று வள்ளுவர் விளக்கும் படைச் செருக்கினை ஜீவகன் படை
வீரர்களிடம் பெருமிதங்கொண்டு பேசுகையில்,

‘போர்க்குறிக் காயமே புகழின் காயம்’²¹

‘சிந்தை யன்புருகிச் சிந்துவர் கண்ணீர்
என்றால் அப்புண் இரந்துகோட் டக்கது’²²

‘புகழுடம்பு அன்றிஇவ் இகழுடம்போ மெய்’²³

எனக் கூறும் அடிகள் அடியொற்றி வருவன.

‘வருமுன்னர்க் காவாதான் வாழ்க்கை எரிமுன்னர்
வைத்தாறு போலக் கெடும்’²⁴

என்ற குறள் கருத்து,

‘காதலா முழிக் கனன்முன் வையாய்
மாதரார் கட்டுரை மாயா தென்செயும்’²⁵

என்று நாராயணன் கூறும் சொற்களில் அமைந்துள்ளது.
அவ்வாறே,

‘தினைத் தீங்கவன் செய்யினென் மகட்குப்
பனைத்துணை செய்ததாப் பழிபாராட்டுவன்’²⁶

என்ற விடத்து,

17. மனேன் 4:2. 84-5 18. குறள்—776

19. குறள்—777

20. குறள்—780

21. மனேன் 4:1. 152

22. மனேன் 4:1. 157-158

23. மனேன் 4:1. 1

‘தினைத்துணையாங் குற்றம் வரினும் பனைத்துணையாக்
கொள்வர் பழிநாணு வார்’²⁷

என்ற குறட்பொருள் ஒலிப்பது விளங்கும்.

‘மயிர்நீப்பின் வாழாக் கவரிமா வன்னார்
உயிர்நீப்பர் மானம் வரின்’²⁸

‘மருந்தோமற் றானேழும்பும் வாழ்க்கை பெருந்தகைமை
பீடழிய வந்த இடத்து’²⁹

என்ற குறட்கருத்துக்கள்,

‘ஓர்சிறு

மயிரினை யிழக்கினும் மாயுமே கவரிமா
பெருந்தகை பிரிந்தும் ஊன்சுமக்கும் பெற்றி
மருந்தா யெனக்கே இருந்ததே நாரண’³⁰

என்று போர்க்களத்தில் தன்னைக் காப்பாற்றிய நாராயணனை
நோக்கி ஜீவகன் கூறுவதாக வந்துள்ளமை, அவன் தன்நிலை
யுணர்ந்து, நாராயணன் நற்பண்பைப் புரிந்து கொண்டு
போற்றியமை எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளது. மானம் அரசரது
உடைமை; மாண்புடை மனிதனது சொத்து.

இவ்வாறே,

‘மானம் பெரிது

சிதைவிடத் துரவோர் பதையார் சிறிதும்’³¹

என்றவிடத்து,

‘சிதைவிடத் தொல்கா றுரவோர் புதையம்பின்
பட்டுப்பா ழீன்றுங் களிற்’

என்ற குறட்கருத்தும்,

‘நாணு துவகம் ஆனல்போல் நடித்தல்
நாணுற்பாவை உயிர்மருட் டுதலே’³³

என்ற அடிகள்,

‘நாணகத் தில்லா ரியக்க மரப்பாவை
நாணலுயிர் மருட்டி யற்று’³⁴

என்ற குறட்பாவையும் கொண்டிருத்தல் கண்கூடு.

27. குறள்—438

29. குறள்—968

31. மனேன் 4:3. 263-264

33. மனேன் 4:3. 270-271

28. குறள்—969

‘வெள்ளத் தனைய மலர்நீட்டம் மாந்தர்தம்
உள்ளத் தனைய துயர்வு’³⁵

என்ற கருத்து,

‘.....அழகார் அம்புயப்
பூவிண துயர்வு பொய்கையின் ஆழத்து
அளவு ஆவது போல்’³⁶

என்ற அடிகளில் வருகிறது.

இவையேயன்றி, நட்பு பற்றிய

‘புணர்ச்சி பழகுதல் வேண்டா உணர்ச்சிதான்
நட்பாங் கிழமை தரும்’³⁷

என்று வரும் குறட்கருத்தை,

‘.....உளமும் உளமும்
நேர்பட அறியா என்றோ நினைத்தாய் ?
ஓர்வழிப் படரின் உணருமென் றுரைப்பர்’³⁸

என்பதிலும்,

சுடச்சுடரும் பொன்போ லொளிவிடுந் துன்பஞ்
சுடச்சுட நோற்கிற் பவர்க்கு’³⁹

என்ற தவம் பற்றிய உணர்வினை,

‘இத்தனி யுலகில் எத்துயர் காணினும்
அத்தனை துயரும் நம்அழக் கெலாம் எரித்துச்
சுத்தநற் சுவர்ணமாச் சோதித்து எடுக்க
வைத்தஅக் கினியென மதித்தலே உயிர்கட்கு
உத்தம பக்தியென்று உள்ளுவர்’⁴⁰

என்ற வரிகளில் உணர்கிறோம்.

‘புறங்குன்றி கண்டனைய ரேனும் அகங்குன்றி
மூக்கிற் கரியா ருடைத்து’⁴¹

என்ற வள்ளுவர் வாய்மொழியை அப்படியே

‘மூற்கிற் கரியர் உளர்என நாயனார்
தூக்கிய குறளின் சொற்படி’⁴²

35. குறள்—595

37. குறள்—785

39. குறள்—267

41. குறள்—277

36. மனோன் 4 : 3. 85-87

38. மனோன்—3 : 3. 78-80

40. மனோன் 3 : 4. 172-6

42. மனோன் 2 : 1. 268-9

என்ற விடத்து, நல்ல மனம் படைத்த நாராயணன் நடித்துக் காட்டுதலில் அமைகிறது. வெளித் தோற்றத்திற்கு நல்லவர் போல் காணப்பட்டு அகத்தே (கருத்தில்) கறுத்துக் காணப் படுவர் குடிலன் போன்ற நயவஞ்சகர் என்பது எடுத்துக்காட்டு.

அறமும், பொருளும், ஒழுக்கமும் பற்றி வந்த இவற்றோடு அமையாது,

‘கண்ணொடு கண்ணினை நோக்கொக்கின் வாய்ச்சொற்கள் என்ன பயனு மில’⁴³

என்ற குறிப்பதற் பண்பினை,

‘உளத்தொடு உளஞ்சென்று ஒன்றிடிற் பின்னர் வியர்த்தமே செய்கையும் மொழியும்’⁴⁴

என்றவிடத்து விளக்கம் பெறுவதைக் காணலாம்.

வாழ்க்கைத் துணைநலம் பற்றி,

‘இல்லதென் இல்லவள் மாண்பானால் உள்ளதென் இல்லவள் மாணாக் கடை’⁴⁵

என்று வருவதை,

‘குணமு முளார் இல் துணைவராயின் இல்லது என் உலகில்’⁴⁶

என்று கூறும் சிறப்பு படித்து இன்புறத் தக்கது. பெண்களின் மென்மையான பாதங்களுக்கு அணிச்ச மலரும், அன்னத்தின் தூவியும் நெருஞ்சி முள்ளாவது வள்ளுவர் கற்பனை :

‘அணிச்சமும் அன்னத்தின் தூவியும் மாதர் அடிக்கு நெருஞ்சிப் பழம்’⁴⁷

இதனையே,

‘அழுங்கலை, அழுங்கலை, அணிச்சமு நெரிஞ்சிலா அஞ்சிய அடியாய்’⁴⁸

43. குறள்—1100

45. குறள்—53

47. குறள்—1120

44. மனோன் 2 : 2. 50-51

46. மனோன் 2 : 2. 164-5

48. மனோன்—1 ; 2. 133-4

என்று நடராசனை எண்ணி அழுகின்ற வாணியை நோக்கித்
தேற்று முகமாகப் பேசும் மனோன்மணி கூறுவதைக் காண்
கிறோம்.

‘கெட்டார்க்கு நட்டார்இல் என்பதோ நெஞ்சேநீ
பெட்டாங்கு அவர்பின் செலல்’⁴⁹

என்ற குறளடி,

‘கெட்டார்க்கு உலகில் நட்டார் இல்லை’⁵⁰

என்று நாராயணன் தன் நண்பர்கட்குக் கூறிவதில் விளங்கக்
காணலாம்.

இவ்வாறு நாடக நூல் முழுவதிலும், ஆங்காங்கு சூழ்நிலைக்கு
ஏற்ப, ஒக்குமிடங்களிலெல்லாம் குறட் கருத்துக்களைப் பெய்து,
தன் கருத்துச் சிறக்க, குறட்கருத்து உறுதியூட்டி, உயர்ந்த நடை
யில் எழுதியுள்ளார் பேராசிரியர் சுந்தரம் பிள்ளை.

வள்ளுவரும் பாரதியும்

(திரு. தா. செ. இரகுபதி)

கவிஞர்கள் காலத்தை வென்றவர்கள். காலம் அவர்களுக்கு ஒரு கருவி. அந்தக் கருவியை அவர்கள் செம்மையாகப் பயன்படுத்திக் கொள்கின்றார்கள். கருவிக்கு அவர்கள் அடிமையாவதில்லை. ஆனால், கருவிதான் அவர்களுக்கு அடிமையாகிவிடுகின்றது. வீரன் ஒருவன், வாளினைத் தனக்கு அடிமையாக்கிக் கொள்ளுவதுபோல், கவிஞன் காலத்தைத் தனக்கு அடிமையாக்கிக் கொள்கின்றான். வாள் என்னும் கருவி, வீரனின் கரத்தில், அவன் விரும்புவதுபோலெல்லாம் சுழல்வதுபோல் காலம், கவிஞனின் நெஞ்சில் அவன் விருப்பிற்கேற்ப விளையாடுகின்றது. அது ஓர் வியப்பான விளையாட்டு! இலக்கிய விளையாட்டு!

வள்ளுவரும் பாரதியும் காலத்தை வென்ற கவிஞர்கள் ஆவர். அவர்கள் வாழ்ந்த காலம் வெவ்வேருனவை; அவர்கள் வளர்ந்த காலம் வெவ்வேருனவை. ஆயினும், அவர்களுடைய குரல் ஒன்றையே ஒலிக்கின்றது; ஒன்றாகவே ஒலிக்கின்றது. இரு குழல்கள் இசைக்கப்படும்போது, ஒரே இசை, ஒன்றேபோல் எழுகின்றது. வள்ளுவர் - பாரதி ஆகிய இவ்விரு குழல்களில் இருந்தும் ஒரே 'நாதம்' எழுவதைக் கேட்கலாம்.

காலம்: வள்ளுவன் வாழ்ந்த காலம் சங்கம் மருவிய காலமாகும். சங்க காலத்தின் செம்மாந்த எழுச்சியால், நூற்றுக் கணக்கான புலவர்கள் இலக்கிய சோலையை உருவாக்கி விட்டுச் சென்றிருந்தார்கள். அக்காலத்தின் இலக்கிய வளத்தை 'விரிப்பின் அகலும்; தொகுப்பின் எஞ்சும்';¹ அஞ்சா நெஞ்சங்கொண்ட வீரர்கள்—மன்னர்கள் வாழ்ந்த காலம் அது! 'வடபுல மன்னர் வாட, அடல் குறித்து—இன்னா வெம்போர்'² ஆற்றிய மன்னர்

1. புறநானூறு : 53 : 6

2. புறநானூறு : 52 : 5—6

அன்று இருந்தனர். 'பிறன் கடை மறப்ப நல்கி'³, 'எள்ளி வந்த வம்ப மள்ளர் புறத்திற் பெயர்'⁴ போரிட்டு வீரத்தை நாட்டிய முடிமன்னர்கள் அன்று தமிழை வளர்த்துக் காத்து வந்தார்கள். புலவர்களும் 'இவர் என் மகளிர்; யான் தர இவரைக் கொண்ட மதி'⁵ என்று பாடி, மன்னர் மகளிரைக் காத்து வந்த பண்பாட்டிற்குச் சான்று பகன்று வாழ்ந்தனர். அஞ்சாது வாழ்ந்தனர்; அறிவோடு வாழ்ந்தனர்; அன்போடு வாழ்ந்தனர். இவ்வாறு புரவலர்களும் புலவர்களும் வாழ்ந்த காலத்தின் இலக்கியம் சிறந்ததாக விளங்கிற்று. சங்க காலத்தின் இலக்கிய வளர்ச்சி, வள்ளுவர் காலத்தின் வளமான பகுதிக்கு உரமாக அமைந்தது.

அறம் : வள்ளுவர் தம் குறளை அறம், பொருள், இன்பம் என்னும் மூன்று பால்களாக வகுத்தார். அறம் என்பது என்ன? சங்க காலத்தில் வாழ்வியல்—இல்வாழ்வியல் ஒப்பற்ற அறமாகப் போற்றப்பட்டு வந்தது.

‘வையமும் தவமும் தூக்கின், தவத்துக்கு
ஐயவி அனைத்தும் ஆற்றுது ஆகலின்,
கைவிட்டனரே காதலர்; அதனால்
விட்டோரை விடா(அ)ள் திருவே;
விடா(அ) தோர்இவள் விடப்பட்ட டோரே!’⁶

‘உலக வாழ்க்கை—துறவு வாழ்க்கை ஆகியவற்றை எண்ணும்போது, தவத்துக்கு ஐயவி என்னும் மணம் தரும் பொருள் ஏற்பட்டதன்று; ஆகையால் அத்துறவினைக் காதலர் கைவிட்டனர்; இல்லறத்தாரையே செல்வம் வந்து சேரும். வாழ்வை வெறுத்தோரிடம் அது சேர்தல் இல்லை’. என்னும் பொருளுடைய இந்தச் சங்கப் பாடல், இல்வாழ்வின் சிறப்பினைச் சிறப்பித்துக் கூறுகிறது. ‘அறம் என்பது இல்வாழ்வே, துறவு வாழ்வு அன்று’ என்னும் கருத்து இதில் தொக்கி நிற்கின்றது. வள்ளுவர் தம் குறளில் இச் ‘சங்ககால’ கருத்தினையே உறுதிப்படுத்திப் பாடுகின்றார்.

‘அறனைப் பட்டதே இல்வாழ்க்கை; அஃதும்
பிறன்பழிப்பது இல்லாயின் நன்று’⁷

என்னும் குறட்பா, இதனை வலியுறுத்திக் கூறுகின்றது.

3. புறநானூறு : 68 : 19

4. புறநானூறு : 78 : 7—8

5. புறநானூறு : 201 ; 6, 16

6. புறநானூறு : 358 : 3—7

7. திருக்குறள் : 5 : 9

‘அறத்தாற்றின் இல்வாழ்க்கை ஆற்றின் புறத்தாற்றில்
போஓய்ப் பெறுவது எவன்’⁸

என்னும் குறட்பாவிலும் இக்கருத்தினைவலியுறுத்திக் கூறுகின்றார் -
அறத்தோடு—நெறியோடு வாழ்கின்ற வாழ்க்கையே சிறந்தது
என்னும் கருத்து இதில் புலப்படுகின்றது.

இத்தகைய கருத்தையே பாரதியும் தம் பாடல்களில் வலியுறுத்துகின்றார். பாரதி வாழ்ந்த காலம், ‘புரட்சிக்கனல்’ வெடித்துக்கிளம்பிய காலம், எதைக் கூறிய போதும், அவர் புதுமையோடு, பொலிவோடு கூறினார். வாழ்வியல் பற்றிக்கூட அவர் சற்றே ஆத்திரத்தோடு கூறுகின்றார்.

‘சின்னஞ் சிறு கதைகள் பேசி—வாழ் நாளை வீணாக்கக்
கழிக்கும் மனிதர்களை ‘வேடிக்கை மனிதர்கள்’ என்றும், ‘மானிடப்
பூச்சிகள்’ என்றும் அவர் உரைக்கும் போது கவிஞனின் கோபம்
புலப்படுகின்றதல்லவா ?

‘நெஞ்சி லுரமு மின்றி
நேர்மைத் திறமு மின்றி
வஞ்சனை சொல்வா ரட—கிளியே
வாய்ச் சொல்லில் வீரரடி’⁹

‘வெறும் வறட்டுப் பேச்சுக்களால் காலத்தைக் கடத்துவது
சிறப்பல்ல’ என்றும் ‘நெறியோடு வாழ்வது சிறப்புடைத்து’
என்றும் அவர் இதில் வலியுறுத்துகின்றார்.

‘காதலர் ஒருவர் கைப்பிடித்தே—அவர்
காரியம் யாவினும் கைகொடுத்து
மாதர் அறங்கள் பலவியற்றி—பெரு
மாட்சியுறச் செய்து வாழ்ந்திடுவோம்’¹⁰

என்று புதுமணப் பெண் பாடுகின்றாள். ‘மாதற்குரிய அறங்கள்’
என்று அவர் சுட்டிக் காட்டும் சொற்றொடர் சிந்திப்பதற்குரியது.
வள்ளுவர் கருத்தும் இதுவே அன்றோ ?

8. திருக்குறள் 46

9. பாரதியார் பாடல்கள் : நடிப்புச் சுதேசிகள் : 1

10. பாரதியார் பாடல்கள் : பெண்கள் விடுதலைக்கும்மி : 8

பொருள் : சங்க காலத்தில் ‘பொருள்’ பற்றி ஒரு தெளிந்த கொள்கை உருவாகி இருந்தது. அகத்துறையில் ‘பிரிவு’ என்னும் பகுதிக்கு ‘பொருள் வயிற் பிரிவு’ என்னும் வாழ்வியல் பகுதியை அமைத்துக் கொடுத்திருந்தார்கள் புலவர்கள். தலைவன் பொருள் கருதி பிரிந்து செல்லுதலும், பொருளோடு திரும்பி வருதலும் சிறந்த காட்சிகளாகச் சங்க இலக்கியத்தில் அமைந்துள்ளன.

பொருள்—செல்வம்—தேடுதல், ஈதல் பொருட்டே ஆகும்; பகுத்து அளிப்பதற்கே ஆகும்; பசித்திருப்போர்க்கு உண்டி கொடுத்தற்கே ஆகும் என்னும் கருத்து, சங்கப் பாடல்கள் மூலம் வெளிப்படுகின்றது.

‘செல்வத்துப் பயனே ஈதல்’¹¹

‘உண்டி கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோரே’¹²

எனப் புறநானூற்றுப் பாடல்கள் இதனை வலியுறுத்துகின்றன. வள்ளுவர் தம் குறட்பாவில் இதனையே வலியுறுத்துகின்றார்.

‘பொருள் இல்லார்க்கு இவ்வுலகம் இல்லாகி யாங்கு’¹³

‘ஈதல் இசைபட வாழ்தல்’¹⁴

‘பகுத்துண்டு பல்லுயிர் ஓம்பல்’¹⁵

இவ்வாறு பொருளின் தன்மையைப் பற்றிக் கூறிய வள்ளுவர் அதனை எவ்வாறு பெறுதல் வேண்டுமென்றும் கூறுகின்றார்.

‘திறன் அறிந்து, தீதின்றி வந்த பொருள்’¹⁶

‘இயற்றலும் ஈட்டலும் காத்தலும் காத்த வகுத்தலும் வல்லது அரசு’¹⁷

என்று விளக்குகின்றார். கொடுப்போர் திறனுக்கு ஏற்பப் பொருள் (வரியாக) கொள்ளல் வேண்டும் என்பதும், ‘இயற்றப் படல் ஈட்டப்படல், காக்கப்படல், வகுக்கப்படல்’ ஆகிய நான்கு முறைகளைக் கொண்டு பொருளைப் பயன்படுத்துதல் வேண்டும் என்பதும் வள்ளுவர் கருத்து.

பாரதியும் ‘பொருள்’ பற்றிப் பாடுகின்றார். புதிய பொருளா தாரக் கொள்கையையே அவர் வகுத்துத் தருகின்றார்.

11. புறநானூறு : 189 : 7

12. புறநானூறு : 18 : 19

13. குறள் : 247

14. குறள் : 231

15. குறள் : 322

16. குறள் : 754

17. குறள் : 385

* ஆயுதம் செய்வோம் நல்ல காகிதம் செய்வோம்;
ஆலைகள் வைப்போம் கல்விச் சாலைகள் வைப்போம்;¹⁸

‘இரும்பைக் காய்ச்சி உருக்கிடு வீரே
எந்திரங்கள் வகுத்திடு வீரே’¹⁹

தொழிற்சாலைகள் தோன்றுவதன் இன்றியமையாமையை அவர் வலியுறுத்துகின்றார். நாட்டின் பொருளாதார உயர்விற்குத் தொழிற்சாலைகள் முதுகெலும்பு போன்றவை. வள்ளுவர் ‘இயற்றல்’ என்று இதனையே கூறுகின்றார் என்பது சிந்திப்பதற்குரியதாகும்.

பொருளற்ற காரணத்தால் வறுமை ஏற்படுகின்றது; வறுமையால் வறியவர் தோன்றுகின்றனர். வறியவர் உணவு இன்றித் துன்பப்படுகின்றனர்; இரந்து கேட்டு உண்டு வாழ்கின்றனர். இக் கொடுமையை வள்ளுவர் மனம் நொந்து பாடுகின்றார்.

‘இரந்தும் உயிர்வாழ்தல் வேண்டின் பரந்து
கெடுக உலகியற்றி யான்’²⁰

என்னும் இக் குறட்பாவில் ‘வறுமையொடு—இரக்கின்ற தன்மையொடு வாழவேண்டுமாயின், இவ்வுலகைப் படைத்த இறைவனே அழியட்டும்’ என்று குரல் கொடுக்கின்றார் அவர். பாரதியும் இந்த வழியில் நின்று சற்று உரக்கவே முழங்குகின்றார்.

‘தனியொருவனுக்கு உணவிலை யெனில்
ஹெகத்தினை அழித்திடு வோம்’²¹

என்று உலகை அழிப்போம் என்ற முறையில் பாடுகின்றார். இருவரும் பொருள் பற்றி எண்ணுவதும், அதுபற்றிப் பாடுவதும் எண்ணி ஆய்வதற்குரியதாகும்.

இன்பம் : இன்பம் பற்றி வள்ளுவர் அமைத்துக் காட்டும் காட்சிகள் எல்லாம் சங்க காலத்துப் புலவர் வழியைத் தழுவியே அமைந்துள்ளது நோக்குதற்குரியதாகும். ‘கற்பியல்’, ‘களவியல்’ என இருவகையாகப் பிரித்து இன்பத்துப் பாலை அமைக்கின்றார் அவர்.

18. பாரதியார்—பாரத தேசம் : 9

19. பாரதியார் பாடல்கள் : பல்வகைப் பாடல்கள் : 19

20. திருக்குறள் : பொருள் : 2 : 107 : 2

21. பாரதியார் பாடல்கள் : பாரத சமுதாயம் : 2

தலைவன் தலைவி வாழ்க்கை சுவையுடையது. சிறுசிறு சம்பவங்கள் யாவும் சுவையுடன் அமைந்திருப்பதே வாழ்க்கை. வள்ளுவர் அவற்றை வரைகின்றார். தலைவன் எப்பொழுதும் கண்ணிலேயே நிறைந்திருக்கின்றான். ஆகையால் தலைவி கண்ணிற்கு மைதீட்டலை விட்டுவிடுகின்றாள்.

‘கண்ணுள்ளார் காத லவராகக் கண்ணும்
எழுதேம் கரப்பாக் கறிந்து’²²

மற்றொரு தலைவி வெம்மையாக எதனையும் உண்ணமாட்டாள். ஏனெனில், நெஞ்சில் தலைவன் இருப்பதால் அஃது அவனுக்குத் தீமையை உண்டாக்கிவிடும் என்னும் அச்சமே காரணம்.

‘நெஞ்சத்தார் காத லவராக, வெய்துஉண்டல்
அஞ்சதும் வேபாக் கறிந்து’²³

மாலை வருகின்றது. தலைவி பெரிதும் துயருற்றுப் பாடுகின்றாள்.

‘காதலர் இல்வழி மாலை கொலைக்களத்து
ஏதிலர் போல வரும்’²⁴

‘போர்க்களத்தில் பகைவர்போல், தலைவன் இல்லாதபோது கொல்ல வருகின்றதே மாலை’ என்னும் இக்குறள் நுண்ணிய உணர்வை நன்கு காட்டுவதுபோல் அமைந்துள்ளது.

பாரதி இன்பம் பற்றிச் சிறப்பாகப் பாடுகின்றார்.

‘மங்கியதோர் நிலவினிலே’

என்னும் பாடல் சுவையானதாகும். உணர்வின் வெடிப்போசை அவருடைய ‘இன்பம்’ பற்றிய பாடல்களில் வெளிப்பட்டு நிற்கின்றது.

‘கண்ணம்மா என் காதலி’ இனிமையான பாடல்களைக் கொண்டதாகும். ‘குயில் பாட்டு’ அழகிய ‘காதல் தத்துவம்’ பற்றிக் கூறுகின்றது.

‘காதல் காதல் காதல்
காதல் போயின் காதல் போயின்
சாதல் சாதல் சாதல்’²⁵

22. குறள் : 1127

23. குறள் : 1128

24. குறள் : 1224

25. பாரதியார் கவிதைகள்: குயில் பாட்டு;

என்னும் வரிகள் அகவாழ்வரின் அடிப்படை நோக்கை சித்திரித்துக் காட்ட வல்லதாக அமைந்துள்ளது.

‘சுட்டும் விழிச் சுடர்தான்’²⁶

என்னும் கவிதையிலும் அகத்துணர்வின் அழகிய சில துளிகளைக் கோடிட்டுச் செல்கின்றார்.

வள்ளுவரும் பாரதியும் புதுமை கண்டு பாடியவர்கள். ‘மரபு வழக்கு’ என்னும் சிலவற்றை மீறிப் பாடுகிற நோக்கு வள்ளுவரிடத்திலும் காணப்பெறுகின்றது; பாரதி இடத்திலும் காணப்பெறுகின்றது. வள்ளுவர் அடங்கி அமைந்து வழிகின்ற குற்றாலநீர்வீழ்ச்சி போன்றவர். பாரதி பொங்கிக் குதிக்கின்ற நயாகராநீர்வீழ்ச்சி போன்றவர். ஆயினும், இருவரும் எண்ணும் எண்ணங்களில், சிந்திக்கும் சிந்தனைகளில் ஒற்றுமையும், சிற்சில இடங்களில் வேற்றுமையும் காணப்பெறுகின்றன. எண்ணங்களில் ஒற்றுமை, கவிதை நெஞ்சில் பிறக்கின்றது. வேற்றுமை காலத்தின் தன்மையால் ஏற்படுகின்றது.

வள்ளுவர் சங்க காலத்திற்குப்பின் தோன்றிய புதிய காலமாகிய சங்கமருவிய காலத்தில் தோன்றியவர். பாரதியும் புத்துலகின் புதிய ஒளியாகப் பிறந்தவர். ஆகையால் இருபெரும் கவிஞர்களின் பாடல்களிலும் புதுமை மணம் கமழ்வதைக் காணலாம்.

SESSION III

TIRUKKURAL AND RELIGION

President : Prof. N. Sanjeevi
Head of the Department of Tamil
University of Madras.

1. **Saivism** Prof. N. Sanjeevi
2. **Vaishnavism** Thiru. K. Venkatasami Reddiar
Mirasudar, Bhudur, S. A. Dt.
3. **Buddism and Jainism** Mailai Sri Seeni Venkatasami,
Wellknown Research Worker,
Mylapore, Madras-4.
4. **Islam** Prof. S. Abdul Rahman,
Head of the Department of Tamil,
Islamia College, Vaniyambadi.
5. **Christianity** Fr. (Dr.) S. Rajamanickam, S.J.,
Head of the Department of Tamil,
Loyola College, Madras

திருக்குறளில் சைவம்

(டாக்டர் ந. சஞ்சீவி அவர்கள்)

பேராசிரியர் டாக்டர் சுப்பு ரெட்டியார் அவர்களே ! பெரியோர்களே ! நண்பர்களே ! திருவேங்கடவன் பல்கலைக் கழகத்தில் நடைபெறும் திருக்குறள் கருத்தரங்கில் கலந்து கொள்ளும் வாய்ப்பும்/பேறும் பெற்றமைக்குப் பெரிதும் மகிழ்ச்சி அடைகின்றேன். எனக்குத் தெரிந்த வகையில்/வரையில் திருக்குறள் பற்றித் தமிழகத்திற்கு வெளியே உள்ள ஒரு பல்கலைக் கழகம் இத்தகைய கருத்தரங்கை நடத்துவது இதுவே முதல் முறையாகும். இது குறித்துப் பேராசிரியர் ரெட்டியார் அவர்களுக்கும் திருவேங்கடவன் பல்கலைக் கழகத்திற்கும் அதன் தமிழ்த்துறையினருக்கும் என் உளமார்ந்த பாராட்டுதலைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இப் பல்கலைக் கழகம் நடத்தும் இந்தத் திருக்குறள் கருத்தரங்கு மூன்று பிரிவுகளாய் இருப்பதும் இதில் மூன்றும் பிரிவு “திருக்குறளும் சமயமும்” என்ற தலைப்பில் அமைந்திருப்பதும் போற்றத் தக்கது. காரணம் சமயமே—மெய்ப் பொருளியலே மனித வாழ்க்கையின் மிகச் சிறந்த நிலை என்று கருதுவர் சான்றோர். சமயம்/மெய்ப்பொருள் தேவையில்லை என்பர் பற்றிய கவலை இங்குத் தேவையில்லை. தலையாய காரணம் திருக்குறள் ஒரு நாத்திக நூல் என்று இதுவரையாராலும் நிறுவப்படவில்லை. ஒரு காலத்தில் திருக்குறள் கருத்துப் பரப்பு (பிரசாரம்) செய்த தந்தை பெரியார் ஈ. வே. ரா.வும் திருக்குறளை முழுக்க முழுக்கப் பகுத்தறிவு நூலாகவோ கடவுள் மறுப்பு செய்யும் நாத்திக நூலாகவோ இறுதிவரை ஏற்கவில்லை. இதனால் ‘திருக்குறளும் சமயமும்’ என்ற தலைப்பில் ஆராய்வது சாலப் பொருந்தும்.

இனி, மேற்கண்ட தலைப்பில் ஆராயும்பொழுது திருவள்ளுவர் தமிழ் மறையைப் பொது மறையாகச் செய்திருப்பினும் அவருடைய உள்ளார்ந்த சமயச் சார்பு யாது என்று ஆராய்ந்து

அறிவதே கடமையாகிறது, ஆனால் எடுத்த எடுப்பிலேயே இது குறித்து எழக்கூடிய ஒரு வினா இத்தகையதொரு ஆராய்ச்சித் தேவையா என்பதேயாகும். அதிலும் சிறப்பாகத் திருவள்ளுவரே தம்முடைய உள்ளார்ந்த சமயச் சார்பை வெளிப்படையாகக் குறித்திருக்கும் நிலையில் அதைப் பற்றி நாம் ஏன் ஆராய வேண்டும்?/கவலை கொள்ளவேண்டும்? என்ற வினா மேற்போக்கான சிந்தனையுடையார் மனத்தில் எழுவது இயற்கை. எனினும் சற்று ஆழ்ந்து எண்ணிப் பார்த்தால் இலக்கியத் திறனாய்வில் இத்தகைய ஆராய்ச்சியும் இன்றியமையாதது என்பது புலப்படும். ஒருவரோ ஒரு நாடோ சமயப் பொதுவாக (Secular) இருப்பதால் அவரோ அந்த நாடோ உள்ளார்ந்த சமயச் சார்பு அற்றவராகவோ அற்றதாகவோ சமயப் பகைமையுடையவராகவோ யுடைதராகவோ இருக்க வேண்டுமென்ற கட்டாயம் இல்லை. மேலும், உள்ளார்ந்த சமயச் சார்பு உடைய ஒருவர் வெளிப்படையாகச் சமயப் பொதுவினராக இருப்பது ஒரு பெருஞ்சிறப்பேயாகும். எனவே, மிகப் பெரிய அளவிற்குச் சமயப் பொதுவினராக இருக்கும் ஒருவர் எத்தகைய உள்ளார்ந்த சமயச் சார்புடையவர் என்று அறிந்துகொள்வதில் அரும் பயனும் பேரின்பமும் இல்லை என்று எவரும் சொல்ல இயலாது. எனவே, திருவள்ளுவரின் உள்ளார்ந்த சமயம் எது வெனஆராயும் ஆராய்ச்சி அவரைப்பற்றிய பிறஆராய்ச்சிகளைப் போலவே இல்லை—அவற்றினும் சிறந்ததாகவே நாம் கருதலாம்.

இனி, இவ்வாராய்ச்சியில் ஏற்படும் இடர்ப்பாடுகள்/சிக்கல்கள் யாது?

1. மிகப் பெரிய சிக்கல் அவர் எந்த ஒரு இடத்திலும் தன் சமயச் சார்பு இன்னது என்பதை வெளிப்படையாகக் காட்டிக் கொள்ளவில்லை என்பது,

2. இறை, மறையியல் தொடர்பாக அவர் பயன்படுத்தும் சொற்றொடர்களும் ஒவ்வொரு சமயத்தவரும் வலிந்தோ மெலிந்தோ தங்களுக்குச் சார்பாகப் பயன்படுத்திக் கொள்ளக் கூடிய நிலையிலே அமைந்துள்ளது என்பது,

இவற்றால் பெறப்படுவது யாது?

1. திருவள்ளுவர் திட்டமிட்டுச் சமயப் பொதுவைப் போற்றியுள்ளார். இந்தப் பண்பையே 'திருவள்ளுவரும் சமயமும்' என்று ஆராயும்போது நாம் முதலில் கருதி மதிக்கத் தக்கதாகும். இனி, இப்பெரும் பண்பு அவருக்கு எவ்வாறு வாய்ந்தது/வாய்த்

தது என்று எண்ணுதல் ஏற்புடையதாகும். என் கருத்தில் திருவள்ளுவருக்கு இப் பொதுமைப் பண்பு தொல்காப்பியரும், தொகை நூல் சான்றோர்களும் வழங்கிய வரம் என்றே தோன்றுகிறது. இக்கருத்து மேலும் விளக்காமலேயே யாவரும் இனி இனிது விளங்கிக் கொள்ளக் கூடியது.

2. என்னதான்/எவ்வளவுதான் மேதையாயினும் ஒருவர் தன்னை முற்றிலும் மறைத்துக் கொள்வது என்பது இயலாது. தன்னை அறியாமல் தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொள்ளாதலே தன்னின் தனி இயல்பு. அதைக் கண்டுபிடிப்பதே திறனாய்வாளனின் திறம்.

இனி, இவ்வாராய்ச்சியில் சிறப்பாகவும், பொதுவாக எவ்வாராய்ச்சியிலும், பிடிவாதம் என்பது கூடாது. துட்பமாகவும் திட்பமாகவும் பிறருடைய கருத்துக்களை ஆராய்ந்து மறுப்பது போலவே தம் கருத்தையும் கூட அடிக்கடி முயன்று ஆய்வு செய்யும் அறிவும் ஆண்மையுமே ஆராய்ச்சியாளனுக்குரிய அறிவும் ஆற்றலுமாகும். திறந்த மனம் (Open mind) ஆராய்ச்சியாளனுக்கு எப்போதும் இருக்க வேண்டும். வேறு சொற்களில் சொன்னால் தெளிவும் மேலும் தெளியும் விருப்பமும் மட்டுமே தக்கது.

திருவள்ளுவருடைய உள்ளார்ந்த சமயச் சார்பு யாது என்று அறியும் எச்சமயத்தவராயினும் அவர் ஆய்வு புரியும் எந்த நேரத்திலாயினும் தன் சமயச் சார்பினைத் துறக்காவிட்டாலும் மறந்து உண்மை எது என்பதைக் காண்பதிலேயே உறுதியான நாட்டம் கொள்ளவேண்டும். விருப்பு, வெறுப்புக்களை விட்டு ஆராய்வது என்பது எளியசெயல் இல்லை. ஆயினும், அருமையே பெருமை.

‘திருவள்ளுவரும் சமயமும்’ என்ற தலைப்பில் ஆராயும் பொழுது மூவகைப் பொருள்கள் திறனாய்வாளனுக்கு உரியன வாகிவிடுகின்றன. முதலாவது, கடவுள் பற்று பற்றிப் பொதுவாக/பொதுவெனத் தோன்றும்படியாக அவர்புகலும் சொற்களும் சொற்றொடர்களும். இரண்டாவது, குறிப்பிட்ட சமயச் சார்புடைய செய்திகளை அணி முதலியவற்றிற்கும் பயன்படுத்தும் பாக்கள். மூன்றாவதாக, சிறப்பாகத் துறவற இயலில் அவர்தம் உள்ளார்ந்த சமயச் சார்புகளை உய்த்துணர வைப்பனவாக உள்ள மெய்ப்பொருள் கருத்துக்கள்.

மேற்குறிப்பிட்ட மூவகைத் திருக்குறள் பொருள்களை உடல்மேல் போர்த்துள்ள பொதுமைப் போர்வையை அகற்றிவிட்டு உயிராக உள்ள உள்ளார்ந்த சமயச்சார்பை நடுநிலையோடும்

பிடிவாதமின்றியும் பற்றற்ற உள்ளத்தோடும் போற்றுவதுதான் அடிப்படை ஆராய்ச்சி அறமாகிறது.

இக்கருத்தரங்கிற்குத் தலைமை தாங்கித்தொண்டாற்றுகிறவன் என்ற வகையில் என் தலைமையுரைக்கு முடிவுரையாகச் சொல்லத் தக்க ஒன்று உண்டு. அது திருவள்ளுவர் பாயிரம் பாடவில்லை என்று சொல்வோர் கருத்தை—சிறப்பாகக் கப்பலோட்டிய தமிழர் வ. உ. சிதம்பரம் பிள்ளை போன்றோர் கருத்தை—யான் அறிவேன். இவ்வாறு கருதும் வ. உ. சி.யும் நாத்திகர் இல்லை. அவ்வாறே பாயிரம் பாடியது திருவள்ளுவர் இல்லை என்றாலும் அவர் நாத்திகர் இல்லையென்பது தெளிவு. மேலும், மிகப் பலருடைய கருத்தும் என் கருத்தும் பாயிரம் திருவள்ளுவர் பாடியதே என்பதாகும். காரணம், பாயிரத்துக்கும் நூலுக்குமுள்ள சொல், பொருள், ஒருமைப்பாடுகளேயாகும். காரணம், அணிகளுக்காக அவர் இந்திரனையோ, திருமாலையோ, திருவையோ உவமையாகக் கூறுகின்றார். சிவபெருமானின் கூற்றை வெல்லும் ஆற்றலைப்பற்றிக் குறிப்பிடும்பொழுதும் நஞ்சுண்ணும் நயத்தகு ஆற்றலைப்பற்றிக் குறிப்பிடும்பொழுதும் மறைமுகமாகக் குறிப்பிடுகின்றார் என்பது மட்டுமில்லை. துறவறவியலை அவர் அமைத்ததும் அதில் சொல்லும் பல்வேறு செய்திகளும் உறுதியாக நாத்திகத்திற்குத் தேவையில்லாதவை; எந்த நாத்திகராலும் எந்தக் காலத்திலும் கருதப்படாதவை; மதிக்கப்படாதவை. எனவே, அனைவரும் ஒப்புக்கொள்ளத்தக்க உண்மை திருவள்ளுவர் ஓர் ஆத்திகர்—மெய்ப்பொருளுணர்வுஉடையவர்—என்பதேயாகும். அவர் மெய்யுணர்வு என்று சொல்வதாலேயே மெய்ப்பொருள் பற்றிய உணர்வு அல்லாதனவற்றைப் பொய்யுணர்வாகவே கருதுகின்றார் என்பதும் புகலாமலேயே புரியும்.

[2]

இனி, இக் கருத்தரங்கில் 'திருக்குறளில் சைவம்' என்ற தலைப்பில் ஆய்வுரை ஒன்றைக் கூறவேண்டிய கட்டுரையாளன் என்ற வகையில் என் கருத்துகளைத் தெரிவிப்பேன். என் ஆய்வுரையில் சைவ சமயத்தின் கோட்பாடுகளை எல்லாம் யான் குறிக்கப் போவதில்லை. காரணம், அவை இந்த ஆய்வுக் கருத்தரங்கிற்குத் தேவை இல்லை. பிற சமயங்களினின்றும் வேறுபடும் வீறுபாடும் ஒவ்வொரு சமயத்திற்கும் உண்டு. அதுவே அந்தந்தச் சமயத்தின் அருமை பெருமைகளாகும்; தனிச் சிறப்புகளாகும். அந்த வகையிலும்கூட சைவத்தின் தனிச் சிறப்புகளாக இருப்பனவற்றுள் எவை திருக்குறளில் இடம் பெறுவனவாக எனக்குத் தோன்றுகின்றனவோ அவற்றைப்பற்றி மட்டுமே இங்கு நான் குறிப்பிடுதல் முறையாகும்—சாலும்.

1. திருவள்ளுவர் கடவுள் என்ற ஒரு பொருளை நம்புகிறார்; இந்த நம்பிக்கை சமணத்திற்கும் பௌத்தத்திற்கும் இல்லை.

2. திருவள்ளுவர் ஒவ்வொரு உயிரும் செய்யும் வினைக் கேற்ற விளைவுகளை அந்தந்த உயிருக்கு ஆண்டவன் கூட்டி வைக்கின்றார் என நம்புகிறார். இந்த நம்பிக்கை சமணத்திற்கும் பௌத்தத்திற்கும் இல்லை.

3. திருவள்ளுவர் பிறப்புகளை நம்புகிறார். இதில் கிறிஸ்துவர்களுக்கும் இஸ்லாமியருக்கும் உடன்பாடில்லை.

4. திருவள்ளுவர் உலகு, உயிர், அறியாமை (மாயை) ஆகிய பொருள்களின் மெய்ம்மையை (Truth) நம்புகிறார். ஆனால், அவ்வைதத்தின் நிலை? இதற்கு மாறானது (அவைதிகள் ஆன்மிகப் பயிற்சி (சாதன நிலை) நிலையில் இவற்றின் உண்மைகளை உடன்பட்டுப் பேறுநிலையில் (சாத்திய நிலை) உடன்படுவதில்லை. ஆனால் திருவள்ளுவர் இரு நிலைகளிலும் உடன்படுகிறார் எனலாம்).

5. உயிர்கள் எண்ணில என்பதைக் கடவுள் வாழ்த்தில் வரும் 'குணமில்வே' என்ற பன்மை வழக்கு உறுதிப்படுத்தும்.

6. சைவத்திற்கும் வைணவத்திற்கும் சித்தாந்த அடிப்படையிலேயே வேறுபாடுகள் மிகக் குறைவு.

இந்த நிலையில் திருவள்ளுவரின் உள்ளார்ந்த சமயச் சார்பு சைவமா? வைணவமா? என்று கண்டுபிடிப்பதில் பெருஞ் சிக்கல் இருப்பது போலத் தோன்றும். ஆனால் இரண்டே இரண்டு காரணங்களினால் இந்தச் சிக்கலைத் தீர்த்துவிடலாம். ஒன்று எண்குணத்தான் என்று திருவள்ளுவர் கடவுள் வாழ்த்தில் சொல்வது சைவ ஆகமங்களின் அடிப்படையிலே என்பதை பரம வைணவராகிய பரிமேலழகரே ஒப்புக்கொண்டுள்ளார். இரண்டாவது திருமாலைப்பற்றித் திருக்குறளில் வரும் இரண்டு இடங்களும் கூர்ந்து நோக்கின் கீர்த்தி உடையனவாகத் தெரியவில்லை.

இந்த நீக்குதல் முறையால் (Elimination process) முதற்கண் திருவள்ளுவரின் உள்ளார்ந்த சமயச் சார்பு சைவமே என்று உறுதிப்படுத்தலாம். இனி,

“சார்புணர்ந்து சார்புகெட வொழுகின் மற்றழித்துச் சார்தரா சார்தரு நோய்”¹

முதலான குறளைக் கொண்டு திருவள்ளுவரின் சமயம் சைவமே என்பதைத் திரு. க. வச்சிரவேல் முதலியார் தமது ‘திருக்குறளின் உட்கிடை சைவ சித்தாந்தமே’ என்னும் சிறந்த நூலால் தெளிவுபடுத்துதல் கற்றுணரத்தக்கது.

திருக்குறளில் வைணவம்

(உயர்திரு கி. வேங்கடசாமி ரெட்டியார்)

வைணவ சமயத்தின் கருத்துக்களும், வைணவப் பெரியோர் ஆண்ட சொல்லாட்சிகளும், வைணவரின் இயல்புகளும் எந்த அளவுக்குத் திருக்குறளில் உள்ளன என்பதனை உணர்வதே இதன் கருத்தாகும். திருமாலை முதல் தெய்வமாகக் கொண்டது வைணவ சமயம். திருமாலுக்கு ஆதி, பகவன், இறைவன், இருடிகேசன், அறவன், ஆழிப்படையந்தணன், எண்குணத்தான், தாமரைக்கண்ணன் முதலிய திருநாமங்கள் உண்டு. அடியார்களைக் காப்பதற்கென்றே அவன் பலப்பல பிறவி எடுக்கின்றான். பிறவி எடுப்பதனாலேயே அவனுக்கு மேலும் பெருமை உண்டாகின்றது. அவன் எடுத்த பிறவிகளுள் சிறந்தன திரிவிக் கிரமாவதாரம், இராமாவதாரம், கிருஷ்ணாவதாரம் என்பனவாம். இராமனாகத் தோன்றி வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து வழி காட்டியதும், கண்ணனாகத்தோன்றி 'போர்க்களத்தே பரஞான மெய்க்கிதை புகன்றதும்' ஆகிய ஒழுக்க நெறியே சிறந்தது. 'தமக்கென வாழாப் பிறர்க்குரியாளாய்' 'எண்டிசைக்கும் விளக்காக' நின்று, பிறர்க்கு நன்மை பயப்பதாயின் வாய்மையோ டொத்த பொய் சொல்லக் கூசாமையும் ஒழுக்கமே யாம். பிறவித்துயர் நீங்க அவனடியே அடைதல் வேண்டும். லீலா விபூதி எனும் இவ்வுலகும், நித்திய விபூதி எனும் அம்முத்தியுலகும் எனும் இரண்டிலகும் அவன் உடைமை. 'புண்கொடுக்கிலும் போத ஒட்டாத' அந்தமில் இன்பத் தழிவில் வீடு அடைவதே பிறவியின் நோக்கம். இந்நிலையில் தமக்குத் தோன்றிய ஐயங்களைத் தம் அநுபவ உணர்ச்சியால் நீக்கித் தெளிந்த ஞானிகட்கு, அணித்தாயுள்ள இவ்வுலகினும் சேய்மையிலுள்ள முத்தியுலகு அணித்தாகும். இவையும் இவைபோல்வன பிறவும் வைணவ சமயக் கருத்துக்களாகும். திருக்குறளில் இவற்றை முறையே காண்போம்.

1. திருநாமங்கள்

‘அகர முதலஎழுத் தெல்லாம் ஆதி
பகவன் முதற்றே உலகு’ (1)

என்பதனுள் ‘ஆதி’ ‘பகவன்’ எனும் பெயரை நோக்குவோம். இதனை ஒரு பெயராகவும் (ஆதியாகிய பகவன்), இரு பெயராகவும் (ஆதியும் பகவனும் ஆயவன்) கொள்ளலாம். சிவஞான சித்தியார் பரபக்கம் பாஞ்சராத்திரி (வைணவ) மதமறுதலையில் ‘ஆதியாய் அருவுமாகி’ என்ற செய்யுளாலும், ‘பாஞ்சராத்திரி! நீ உன் கர்த்தாவை ஆதி என்று கூறினாய்; அங்ஙனம் ஆதியாயின் ஆதிக்கு முடிவிண்டாய்க் கர்த்தாவும் அல்லனாவான்’ என்ற அதன் உரையாலும் ‘ஆதி’ என்ற பெயர் திருமாலுக்கே உரியதாம். ‘அந்தமில் ஆதியம்பகவன்’ என்பர் நம்மாழ்வாரும்.

பகவன் அருளிய கீதை பகவற்கீதை, பகவன் வரலாறு கூறும் நூல் பாகவதம், பகவன் அடியார்கள் பாகவதர்கள் எனும் வழக்காறுகளால் பகவற்கீதை, பாகவதம், பாகவதர் எனும் பெயர்கட்கு மூலமாகிய பகவன் என்ற சொல் திருமாலுக்கே உரிய பெயர் என்பது உறுதி.

‘இருள்சேர் இருவினையும் சேரா இறைவன்
பொருள்சேர் புகழ்புரிந்தார் மாட்டு’ (5)

‘பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்துவர் நீந்தார்
இறைவன் அடிசேரா தார்’ (10)

எனும் குறள்களில் ‘இறைவன்’ எனும் சொல் உள்ளது. இறைவன் என்பதற்கு ‘எல்லாப் பொருள்களினும் தங்குகின்றவன், என்பது பொருள். இது, நாராயணன், விஷ்ணு, வாசுதேவன் எனும் பெயர்களின் தமிழ் வடிவமாதலை உணரின் ‘இறைவன்’ என்ற சொல்லும் திருமாலுக்கே உரியதாம்.

‘பொறிவாயில் ஐந்தவித்தான் பொய்தீர் ஒழுக்க
நெறிநின்றார் நீடுவாழ் வார்’ (6)

இதில் காணப்பெறும் ‘பொறிவாயில் ஐந்தவித்தான்’ எனும் பெயர் ‘ரிஷிகேசன்’ என்ற திருநாமத்தின் தமிழ் வடிவமாகும். ரிஷிகம், இந்தியம். இந்தி(ரி)யங்களின் தலைவன் எனும் பொருளுடையது. ‘அவித்தல்’ என்பது ஈண்டுத் தன்வயமாக்குதல் எனும் பொருளைத் தரும். ஓராயிரமா யுலகேழளிக்கும்-பேராயிரம் கொண்டதோர் பீடுடைய திருமாலுக்குச் சிறந்தனவாய் திரு

நாமங்கள் 'பன்னிருநாமம்' எனப்படும், அவற்றுள் 'ரிஷிகேசன்' என்பதொன்று ஆதலின் 'பொறிவாயில் ஐந்தவித்தான்' என்பதும் திருமாலுக்குரியதே.

'அறவாழி யந்தணன் தான் சேர்ந்தார்க் கல்லால்
பிறவாழி நீந்தல் அரிது' (8)

இதனுள் வரும் 'அறவாழியந்தணன்' என்பதும் 'அறவனை ஆழிப் படை யந்தணனை' 'அறமுயல் ஆழிப் படையவன்' எனும் திருவாய்மொழித் தொடர்களால் திருமாலுக்கே உரிய தென்றுணரலாம்.

'கோளில் பொறியிற் குணமில்வே எண்குணத்தான்
தானே வணங்காத் தலை' (9)

'எண்குணத்தான்—எளிமைக் குணமுடையவன்'. இது இப் பொருளதாதலை;

'எண்பதத்தால் ஓரா முறை செய்யா மன்னவன்' (548)

'எண்பதத்தால் எய்தல் எளிதென்ப' (991)

இவைகளில் இவற்றின் சொற்பொருளால் அறியலாம். 'எளிவரும் இயல்வினன்' (1.2:3) யாரும் ஓர் நிலைமையன் என அறிவெளிய எம்பெருமான்' (1.3:4) எனவரும் திருவாய் மொழியின் உறுதியாம். மேலும் இறைவன் திருக்குணங்களுள் செளலப்பியகுணம் (சுலபமுடைய குணம்) என்பதனை அடியார்கள் சிறப்பித்துக் கூறுவதும் இதனை வற்புறுத்தும்.

'தாம்வீழ்வார் மென்தோள் துயிலின் இனிதுகொள்
தாமரைக் கண்ணான் உலகு' (1191)

இதனுள் 'தாமரைக் கண்ணான்' என்ற பெயர் திருமாலுக்கன்றி வேறு எத்தெய்வத்துக்கும் இல்லாமை உய்த்தறியத் தக்கது.

2. பிறவிகள் (அவதாரங்கள்)

திருக்குறளில் சுட்டப்படுவன மூன்று அவதாரங்களே. நீதியை உரைக்க வந்த திருக்குறளில் வெளிப்படையாகவும் குறிப்புகளாகவும் இவற்றைக் காட்டியுள்ளதை நோக்கின் திருவள்ளுவரின் சமயம் இன்ன தென்பதனை உணரலாம். திருமால் இராமாவதாரத்தில், மனிதன் 'வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழும்' முறையைத் தாமே நடத்திக் காட்டினர். அங்ஙனம் நடந்து காட்டிய ஒழுக்கநெறி ஒன்று. கிருஷ்ணாவதாரத்தில், வையத்

துள் வாழ்வாங்கு வாழ்தல் எங்ஙனம்? என்பதனை உபதேச (பகவத்கீதை) வாயிலாகச் சொன்ன ஒழுக்கநெறி மற்றொன்று. இராமனாக வந்து நடந்து காட்டியருளிய ஒழுக்கநெறி எனவும் கண்ணனாக வந்து சொல்லியருளிய ஒழுக்கநெறி எனவும் இரட்டுற மொழிதல் எனும் உத்தி வகையால்,

‘பொறிவாயில் ஐந்துவித்தான் பொய்தீர் ஒழுக்க
நெறிநின்றார் நீடு வாழ்வார்.’ (6)

எனும் இதனில் திருமாவின் இரண்டவதாரத்தையும் சுட்டுதல் அறியலாம்.

கிருஷ்ணவதாரத்தில், துரியோதனிடம் ‘படையெடேன் அமரில் எனப் பணித்த’தை மீறி, வீடுமன் விருப்பிற்கிணங்க அவன் நடத்திய போரில் ‘ஆன தெனக்கினியாக எனத்தனி யாழி யெடுத்த’மையும் பொய்யே அறியாத தருமனை ‘அசுவத் தாமன் என்னும் யானை இறந்தது’ எனத் துரோணன் செவி படச் சொல்லச் செய்து, அதற்குத் துரோணன் வேறு பொருள் கொள்ளுமாறு மயங்கச் செய்தமையும், பிறந்தபொழுதே இறந்த நிலையில் இருந்த பரிட்சித்து, பெண்களை நோக்காத பேராண்மை யுடையோன் ஒருவன் திருவடிபடில் உய்வான் எனக் கண்ண பிரான் உரைக்க, அந்நிலையில் யாவரும் முன்வாராமகண்டு, ‘யானே பெண்களை நோக்காதவன்’ எனத் தன் திருவடியைப் பதியவைத்து அவனை பிழைக்கச் செய்தமையும் முதலாய வர லாறுகளை மனத்துக் கொண்டே.

‘வாய்மை எனப்படுவதி யாதெனின் யாதொன்றும்
தீமை யிலாத சொல்ல’ (291)

‘பொய்மையும் வாய்மை யிடத்த புரைதீர்ந்த
நன்மை பயக்கு மெனின்’ (292)

என்ற திருக்குறள்களைக் கூறினர் எனக் கொள்ளலாம். ‘புரை தீர்ந்த நன்மையைப் பொய்மை பயவாது, அங்ஙனம் பயக்கின் அப்பொய்மையும் வாய்மையிடத்த’ என்று கூறவந்தது கண்ண பிரான் வரலாற்றை நோக்கியே என்க.

‘இராமாவதாரத்தில் மெய்யும் கிருஷ்ணவதாரத்தில் பொய் யும் நமக்குத் தஞ்சம்’ எனும் ஆன்றோர் வாக்கும் இதனை அரண் செய்யும்.

திருமால் திருக்குறளப்பனாகிப் பின் ‘மண்முழுதுமகப்படுத்து நின்ற’ பேருருவத்தைத் ‘திரிவிக்கிரமன்’ என்பர். விக்கிரமம்

பெருவலி. திரிவிக்கிரமம் — மூவகைப் பெருவலி. முதலாவது உலகளந்தது; அடுத்தது விண்ணளந்தது; மூன்றாவது—மாவன்தலையில் தன் திருவடியை வைத்து அவனைப் பாதலத்தில் ஆழ்த்தியது. எனவே, இவ்வகையான மூவகை வலியையும் காட்டுதற்காகவே ‘உலகளந்தான்’ எனக் கூறுது, ‘தன்னடியளவானே எல்லா உலகங்களையும் இறைவன் அளந்தான் எனப் பொருள் கொள்ளுமாறு,

‘மடியிலா மன்னவன் எய்தும் அடியளந்தான்
தாஅய தெல்லாம் ஒருங்கு’ (110)

என விளக்கிய நுட்பம் உணரத்தக்கது.

‘முன்னம் குறளுருவாய் மூவடிமண் கொண்டளந்த
மன்னன் சரிதைக்கே மாலாகிப் பொன் பயந்தேன்’

(பெரிய திரு 9-4:2)

எனும் திருமங்கை மன்னன் பாசரம் உணர்க.

எனவே, இராமன், கண்ணன், வாமனன் எனும் மூன்றவதாரங்களையும் வெளிப்படையாகவும் குறிப்பாகவும் காட்டுகின்றார் எனக் கொள்ளலாம்.

3. நித்திய விபூதி லீலா விபூதி என்னும் இருவகை உலகுக்கும் தலைவன் திருமாலே

நாம் வாழும் உலகு மண்ணுலகு. வானவர்வாழும் உலகு வானுலகு. கீழோர் வாழ்கின்ற உலகு ‘இருள்சேர்ந்த இன்னு உலகு’ ‘அளறு’, ‘ஆரிருள்’ எனப்படும் கீழுலகு. இவையாவும் மக்கள் பிறவிச் சுழலில் சுழலும் விளையாட்டுலகம் எனவும், இறைவனுடைய விளையாட்டுலகம் எனவும் பொருள்படுமாறு இவ்வனைத்துலகையும் ‘லீலாவிபூதி’ என்பர். எம்பெருமானும் அவனடியார்களும் நித்தியமாய் இன்பத்தோடு வாழும் உலகு முத்தியுலகு. இதனை ‘நித்திய விபூதி’ என்பர். இவ்வாறு கூறுவது வைணவ மரபு. இவ்விருவகை உலகிற்கும் தலைவன் திருமாலே என்பதைக் குறிக்கத் திருமலை ‘உபய விபூதி நாதன்’ என்பர் ஆன்றோர்.

‘அகர முதல எழுத்தெல்லாம் ஆதி
பகவன் முதற்றே யுலகு’ (1).

‘மடியிலா மன்னவன்’ எய்தும் அடியளந்தான்
தாஅய தெல்லாம் ஒருங்கு’ (610)

எனும் இரு குறள்களால் இவ்வுலகிற்கு அவனே தலைவன் என்ப
தனை விளக்கினார்.

‘தாம்வீழ்வார் மென்தோள் துயிலின் இனிதுகொல்
தாமரைக் கண்ணன் உலகு’ (1191)

எனும் குறளால், ‘முற்றும் துறந்தார் எய்தும் தாமரைக் கண்ண
னுடைய (முத்தி) உலகு’ எனக் குறித்தலால், ‘அந்தமில்
இன்பத் தமிழில் வீடு’, ‘நலமந்தமில்லதோர் நாடு’ ‘வானோர்க்
குயர்ந்த உலகு’ என்றெல்லாம் சிறப்பித்துக் கூறும் நித்திய
விபூதிக்கும் திருமாலே தலைவன் என்பதனைக் கூறினார். எனவே
‘உபய விபூதிநாயகன்’ திருமாலே எனக் கூறினாராயிற்று.

இம்முக்தியுலகிற் சென்றவரை ‘புனை கொடுக்கிலும் போத
ஒட்டார்’ என்றபடி அவ்வுலகிலேயே நிலைபெறுவரன்றி ஈண்டுத்
திரும்ப வாரார் என்பதும் வைணவ சமயக் கோட்பாடு.

இதனை,

‘கற்றீண்டு மெய்ப்பொருள் கண்டார் தலைப்படுவர்
மற்றீண்டு வாரா நெறி.’ (356)

என்று விளக்கினார் என்பது உன்னுதல் தகும்.

4. சொல்லாட்சிகள்

‘மகன்தந்தைக் காற்றும் உதவி இவன்தந்தை
என்னோற்றான் கொள்ளனும் சொல்’ (70)

என்பது பெரியாழ்வார் திருமொழியில் வேறு வகையில்,

‘என்ன நோன்பு நோற்றாளுக்கொலோ
இவனைப் பெற்ற வயிறுடையாள்
என்னும் வார்த்தை எய்துவித்த
இருடிகேசா முலையு னாயே’

(பெரியாழ். திரு 2-2 : 6)

என்று வருகின்றது.

‘... .. தார்வேந்தன்

கோல்நோக்கி வாழும் குடிபோன் றிருந்தேனே’

(பெருமாள் திரு—5-3)

‘வாளுக்குக் வாழும் உலகெல்லாம் மன்னவன்
கோல்நோக்கி வாழும் குடி’ (542)

‘வாள்களாகி நாள்கள் செல்ல’
(திருச்சந்த—112)

‘நாளென ஒன்றுபோற் காட்டி உயிரீரும்
வாள துணர்வார்ப் பெறின்’ (334)

‘அற்றது பற்றெனின் உற்றது, வீடு’
(திருவாய்—1-2 : 5)

‘பற்றற்ற கண்ணே பிறப்பறுக்கும் மற்று
நிலையாமை காணப் படும்’ (349)

‘கொள்கை கொளாமை யிலாதான்
எள்கல் இராகம் இலாதான்
விள்கை விள்ளாமை விரும்பி
உள்கலந் தார்க்கோ ரமுதே’
(திருவாய்—1-6 : 5)

‘வேண்டுதல் வேண்டாமை யிலானடி சேர்ந்தார்க்
கியாண்டும் இடும்மை யில்’ (4)

‘வம்மின் புலவீர் நும்மெய் வருத்தக் கைசெய் துண்மின்’
(திருவாய்—3-9 : 6)

‘இரவார் இரப்பார்க்கொன் றீவர் கரவாது
கைசெய்துண் மாலை யவர்’ (1035)

‘கண்டுகேட் டுற்றுமோந் துண்டுமுலும் ஐங்கருவி’
(திருவாய் 4-9 : 10)

‘கண்டுகேட் டுண்டுகிர்த் துற்றறியும் ஐம்புலனும்
ஒண்டோடி கண்ணே யுள. (1101)

‘ஊரவர் கவ்வை எருவிட் டன்னைசொல் நீர்மடுத்து
ஈரநெல் வித்தி முளைத்த செஞ்சப் பெருஞ்செய்யுள்
(திருவாய் 5-3 : 4)

‘ஊரவர்க் கவ்வை எருவாக அன்னைசொல்
நீராக நீளும்இந் நோய்’ (1147)

‘வித்து மிடல்வேண்டும் கொல்லோ விடையடர்த்த
பத்தி யுழவன் பழம்புனத்து’
(நான். திருவந்—23)

‘வித்து மிடல்வேண்டும் கொல்லோ விருந்தோம்பி
மிச்சில் மிசைவான் புலம்’ (85)

இவ்வகையே ஆழ்வார்கள் அருளிய திவ்விய ப்ரபந்தத்துள்ளும்
திருக்குறளினுள்ளும் ஊடுருவிய சொல்லாட்சிகளால் இரண்ட
தற்குமுள்ள ஒற்றுமை உணரத் தகும்.

5. திருவள்ளுவர் கூறும் இலக்கணமும் அதற்கு
எடுத்துக்காட்டாக விளங்கும் ஆழ்வார்களும்

‘ஐயத்தின் நீங்கித் தெளிந்தார்க்கு வையத்தின்
வானம் நணிய துடைத்து’ (353)

இதன் பொருள் : ஐயத்தினின்று நீங்கி மெய்யுணர்ந்தார்க்கு
(எய்தி நின்ற) நிலவுலகத்தினும் (எய்தக் கடவதாய) வீட்டுலகம்
நணித்தாதலுடைத்து. ஐயமாவது—பல தலையாய உணர்வு ;
அஃதாவது—மறுபிறப்பும் இருவினைப் பயனும் கடவுளும்
உளவோ இலவோ? என ஒன்றின் துணிவு பிறவாது நிற்பல்.
பேய்த்தேரோ புனலோ? கயிரோ அரவோ? எனத் துணியாது
நிற்பதும் அஃது ஒருவாற்றூற் பிறர் மதங்களைந்து தம்மதம் நிறுத்
தல் எல்லாச் சமய நூல்கட்கும் இயல்பாகவின், அதுகூறுகின்ற
பொருள்களுள் யாது மெய்என நிகழும் ஐயத்தினை யோகமுதிர்ச்சி
யுடையார் தம் அநுபவத்தால் நீக்கி மெய்யுணர்வார் ஆகவின்,
அவரை ‘ஐயத்தின் நீங்கித் தெளிந்தார்’ என்றும்; அவர்க்கு
அவ்வநுபவ உணர்வு அடிப்பட்டு வரவரப் பண்டையுலகிய
லுணர்வு தூர்ந்துவருமாகவின், அதனைப் பயன் மேலிட்டு
‘வையத்தின் வானம் நணியதுடைத்து’ என்றும் கூறினார்
என்பது பரிமேலழகரின் விளக்கம். இவ்விலக்கணத்தின்படி
வாழ்ந்து உலகிற்கு வழிகாட்டியவர்கள் ஆழ்வார்களே என்பதை
கீழ்வருவனவற்றால் உணரலாம்.

‘அக்கரை என்னும் அனந்தக்கடலுள்

அழுந்தியுன் பேரருளால்

இக்கரை ஏறி

இளைத்திருந் தேன்’

(பெரியாழ்.திரு—5-3 : 7)

இதற்கு ‘(அக்கரை) சம்சாரத்திலே இருக்கச் செய்தே ஞானம்
பிறந்தபோது அது தூரமானபடி; (இக்கரை) முத்தியுலகு தமக்
கணித்தானபடி’ என்பது பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கி
யானம்.

‘பொன்னுல காளீரோபுவனிமுழு தாளீரோ’

(திருவாய்—6-8 : 1)

இங்கு, பராங்குசநாயகி தனக்கு உதவிசெய்த புள்ளினங்கட்கு முதன்முதலில் ஆளும்படி கொடுப்பது பொன்னுலகு. பின்னர்தான், புவனிமுழுதாளக் கொடுப்பது. அப்படிக்கொடுக்கைக்குக் காரணம் தனக்குக் கைப்பட்ட முறையிலே புள்ளினங்கட்கும் கொடுக்கிறாள் என்பர். இங்கு ஈடு என்னும் பேருரையில், ‘கைப்பட்டதைக் கொடுத்திறே மற்றொன்று தேடிக்கொடுப்பது. தனக்காக்கின அடைவே கொடுக்கிறாள். நித்ய விபூதியைக் கொடுத்திறே லீலா விபூதியைக்கொடுப்பது—இங்கே இருந்தாலும் ஞானம் பிறந்தால் அணித்தாய்த் தோற்றுவது அவ்விடமிதே’. ‘அக்கரை என்னும் அனந்தக் கடலுள் அழுந்தியுன் பேரருளால்—இக்கரையேறி இளைத்து’ என்று அஃது இக்கரையாகவும் இஃது அக்கரையாகவும் சொல்லா நின்றார்களிறே. ‘மாகவைகுந்தம் காண்பதற்கென் மனம் ஏகமெண்ணும்’ என்றிறே இருப்பது’ என்று வருவன சிந்திக்கத் தக்கவை.

இதுகாறும் கூறியவற்றால் ‘திருக்குறளில் வைணவமும் வைணவ சமயத்தில் திருக்குறளும்’ எவ்வாறு ஊடுருவியுள்ளன என்பதனை உணரலாம் என்று கூறி அமைகின்றேன்.

திருக்குறளில் பௌத்தமும் சமணமும்

திரு. மயிலை சீனி வேங்கடசாமி

திருக்குறள் 'சமயக் கணக்கர் மதிவழிக் கூருமலீ உலகியல் கூறி' உலகம் பொது மக்களுக்கு வாழ்க்கை நெறியைக் காட்டுகிற பொது நூல். ஆகையினால் திருக்குறளில் மத சம்பந்தமான கருத்துக்கள் அதிகம் இல்லை. ஆனாலும், சில குறட்பாக்களில் மத சம்பந்தமான கருத்துக்கள் காணப்படுகின்றன. இங்கு பௌத்த மத, சமண மதக் கருத்துள்ள குறட்பாக்களைப் பார்ப்போம். கி. மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டிலே பௌத்த மதமும் சமண (ஜைன) மதமும் தமிழகத்துக்கு வந்துவிட்டன. திருவள்ளுவர் திருக்குறளை எழுதின காலத்திலே இந்த மதக் கருத்துக்களும் திருக்குறளில் இடம் பெற்றுள்ளன. அக்கருத்துக்களை இங்குக் காண்போம். முக்கியமாகக் கடவுள் வாழ்த்திலே பௌத்த, சமண சமயக் கொள்கைகள் காணப்படுகின்றன. முதலில் பௌத்த மதக் கொள்கைகளைப் பார்ப்போம்.

‘மலர்மிசை ஏகினான் மாணடி சேர்ந்தார்
நிலமிசை நீடுவாழ் வார்’¹

இந்தக் குறட்பாவில் கூறப்படுகிற ‘மலர்மிசை ஏகினான்’ என்பது பகவான் புத்தரைக் குறிக்கிறது எனக் கருதலாம். இங்கு ‘மலர்’ என்பது தாமரைப் பூ. பகவான் புத்தர் பிறந்தவுடனேயே ஏழடி நடந்தார் என்றும் ஒவ்வொரு அடியை வைக்கும் போது தாமரைப்பூ தோன்றி அவருடைய பாதங்களைத் தாங்கிக் கொண்டன என்றும் பௌத்த மத நூல்கள் கூறுகின்றன. ஆகவே, ‘மலர்மிசை ஏகினான்’ என்பது, புத்த பகவானைக் குறிக்கிறது என்பது தவருகாது. மலர்மிசை ஏகினான் என்பது சைவ, வைணவ சமயக் கடவுளரைக் குறிக்கவில்லை என்பது உறுதி.

வைணவ சமய நூல்கள் சிவபெருமானையும் திருமாலையும் கூறுகிற போது அவர்களை 'மலர்மிசை ஏகினான்' என்று கூறும், மலர் போன்ற திருவடிகளையுடையவர் என்று கூறுகின்றன. புத்தர் என்று பொருள் கூறுவதற்கு விரும்பாத 'இந்து' சமயத்தவரான உரையாசிரியர் பரிமேழகர், 'மலர்மிசை ஏகினான்' என்பதற்கு 'உள்ளக் கமலத்தின்கண் விரைந்து செல்கிறவன்' என்று வலிந்து பொருள் கூறினார். ஆனால், அவர் காலத்திலேயே 'மலர்மிசை ஏகினான்' என்பதற்குப் 'புத்தர்' என்று பொருள் கூறப்பட்டபடியால் பரிமேலழகர், 'பூமேனடந்தான் என்பதொரு பெயர்பற்றிப் பிறிதொரு கடவுட் கேற்றுவாருமுளர்' என்றும் விளக்கம் எழுதினார். 'மலர்மிசை ஏகினான்' என்பதற்கும் புத்தர் என்பதே இயல்பான உரை என்பதில் ஐயமில்லை.

‘பொறிவாயி லைந்தவித்தான் பொய்தீ ரொழுக்க
நெறிநின்றார் நீடுவாழ வார்’³

இந்தத் திருக்குறளில் கூறப்படுகிற 'பொறிவாயில் ஐந்தவித்தான்' என்பது பகவான் புத்தரைக் குறிக்கிறதென்பதில் ஐயமில்லை. (மனிதனாகப் பிறந்து ஐம்பொறிகளையும் அவற்றினால் உண்டாகும் ஐம்புலன்களையும் அவித்துக் கடவுள் நிலையையடைந்தவர் எல்லோருக்கும் இது பொருந்தும்). புத்தர் பெருமான் மனிதனாகப்பிறந்து வளர்ந்து தம்முடைய பொறிவாயில்கள் ஐந்தையும் அவித்துப் போதி ஞானம் பெற்றுப் புத்த பதவியையடைந்தார். ஆகையால் 'ஐந்தவித்தான்' என்பது புத்தரையும் குறிக்கிறது. சிவபெருமானும் திருமாலும் 'பொறிவாயில் ஐந்தவித்தவர்' அல்லர். அவர்கள் மனிதனாகப் பிறக்காமலே (பொறியும் புலனும் இல்லாமல்) ஆதியிலிருந்தே கடவுளாக இருப்பவர்.

மனிதனுக்குரிய மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்னும் ஐம்பொறிகளும் அவற்றின் மூலமாக வருகிற ஐம்புலன்களும் அவர்களுக்குக் கிடையா. அவர்கள் இயற்கையாகவே ஐம்பொறிகளையும் ஐம்புலன்களையும் கடந்து இயற்கையாகவே கடவுள் தன்மையுள்ளவர்கள். ஆகவே, 'ஐந்தவித்தான்' என்பது ஐம்பொறிகளையுடைய மனிதனாகப் பிறந்து, பிறகு அவற்றை அவித்துக் கடவுள்நிலை அடைந்தவருக்குத்தான் இது பொருந்தும். இக்குறளில் கூறப்படுகிற 'ஐந்தவித்தான்' என்பது புத்த பகவானைக் குறிக்கிறது என்பதில் ஐயமில்லை.

‘அறவாழி அந்தணன் தாள்சேர்ந்தார்க் கல்லால்
பிறவாழி நீந்தல் அறிது’³

இந்தக் குறட்பாவில் கூறப்படுகிற ‘அறவாழி அந்தணன்’ புத்தர் பெருமானைக் குறிக்கிறது என்பதில் ஐயமில்லை. என்னை? பொறிவாயில் ஐந்தவித்துப் போதி ஞானம் பெற்றுப் புத்தர் நிலையையடைந்த பகவான் புத்தர் தாம் கண்ட அறிநெறியை உலக மக்களுக்குப் போதித்தார். அந்தப் போதனைக்குத் ‘தரும சக்கரம்’ (அறவாழி) என்பது பெயர் என்று பௌத்த சமய நூல்கள் கூறுகின்றன. புத்தர் போதித்த தத்துவத்துக்குத் ‘தர்ம சக்கரப் பிரவர்த்தன சூக்தம்’ என்பது பெயர். பௌத்தர் ஆதி காலத்தில் புத்தருக்கு உருவம் அமைத்து வழிபடவில்லை. அவர்கள் பாதபீடிகை, தர்ம பீடிகை என்னும் இரண்டையும் புத்த உருவத்துக்குப் பதிலாக வைத்து வணங்கினார்கள். தர்மபீடிகை (தர்மசக்கரம்) என்பது அறவாழி. புத்தருடைய போதனையை அறவாழியாக அமைத்துப் பௌத்தர் வணங்கினார்கள். தமிழ் நாட்டிலும் பௌத்தர் அறவாழியை வழிபட்டார்கள் என்பதை மணிமேகலை காவியத்தால் அறிகிறோம். புத்தர் அறவாழியுருட்டினவர் (அறிநெறியைப் போதித்தவர்) என்று மணிமேகலை கூறுகிறது.

‘அருளறம் பூண்ட ஒருபெரும் பூட்கையின்
அறக்கதி ராழி திறப்பட வருட்டிக்
காமற் கடந்த வாமன் பாதம்’⁴

என்று கூறப்படுகிறது.

‘ஆதி முதல்வன் அறவாழி யாள்வோன்’⁵
‘பொருவரு சிறப்பிற் புரையோர் ஏத்தும்
தரும பீடிகை தோன்றியது ஆங்கென்’⁶
‘தரும பீடிகை இதுவெனக் காட்ட’⁷

ஆகவே, திருக்குறள் கூறுகிற ‘அறவாழி அந்தணன்’ என்பது புத்தர் பெருமானையே குறிக்கிறது என்பதில் ஐயமில்லையன்றோ?

பௌத்தரல்லாத பரிமேலழகர் ‘அறவாழி’ என்பதற்கு ‘அறக்கடல்’ என்று பொருள் எழுதினார். எழுதிய பின்னும்,

3. குறள் : 8   4. மணி. 5 : 78—77   5. மணி : 10 : 61
6. மணி. : 8 : 62—63   7. மணி : 25 : 133

‘அறவாழி’ என்பதற்கு தரும சக்கரம் என்று பொருள் உள்ளமையறிந்து, ‘அறவாழியென்பதனைத் தருமசக்கரமாக்கி அதனுடைய அந்தணரென்று உரைப்பாருமுளர்’ என்று விளக்கம் எழுதினார்.

‘அறவாழி’ என்பது திருமால் ஏந்தியுள்ள சுதர்சனம் என்றும் சக்கரப்படையைக் குறிக்காதோ எனின், குறிக்காது. என்னை? அது மறவாழி, சுடராழி, கொலையாழி, எரியாழி என்றெல்லாம் ஆழ்வார்கள் நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்தத்தில் அருளிச் செய்திருக்கிறபடியால் அஃது அறவாழியன்று என்பது வெளிப்படை.

ஆகவே, திருக்குறள் கடவுள் வாழ்த்தில் கூறப்படுகிற ‘மலர்மிசை ஏகினான்’, ‘பொறிவாயில் ஐந்தவித்தான்’, ‘அறவாழி அந்தணன்’ என்பவை புத்தர் பெறுமானைக் குறிக்கின்றன என்று கொள்வதில் தவறு இல்லை.

‘பௌத்த மத நூல்களில் பேர் போனது தம்மபதம் என்பது. தம்மபதத்தில் கூறப்படுகிற பல கருத்துக்கள் திருக்குறளிலும் காணப்படுகின்றன. இவற்றைக் காட்டுவோம்.

‘பொருளற்ற ஆயிரம் வார்த்தைகளைவிட பொருள் நிறைந்த ஒரு வார்த்தை மேலானது’⁸ என்றும், ‘மன அமைதி தருகிற ஒரு செய்யுள் பயனற்ற ஆயிரம் செய்யுளைவிடச் சிறந்தது’⁹ என்றும், ‘பயனற்ற ஆயிரம் செய்யுளைவிட பயனுள்ள ஒரு செய்யுள் மேலானது’¹⁰ என்றும் தம்மபதம் கூறுகிறது. இந்தக் கருத்தையே திருக்குறள்,

‘பலசொல்லக் காழுறுவர் மன்றமா சற்ற
சிலசொல்லத் தேற்று தவர்’¹¹

என்று கூறுகிறது.

‘துறவுகொண்ட பிக்கு நன்னெறியில் நடக்காமல் பொய்யாகத் துறவுகொண்டு தலையை மழித்துக் கொண்டதாலேயே துறவியாகமாட்டார். ஆசை அவர்களை விடாதபடியால் அவர் எப்படித் துறவியாவார்?’¹²

‘ஓ! தூதனே! உன்னுடைய சடைமுடியினால் என்ன பயன்? உன்னுடைய மான் தோலினால் என்ன பயன்? உன்னுடைய மனத்தில் ஆசை குடுபிடித்திருக்கிறது. உன்னுடைய உடம்பை

8. தம்மபதம் : 1   9. தம்மபதம் : 2   10. தம்மபதம் : 3

11. குறள் : 649   12. தம்மபதம், தம்மட்ட வர்க்கம் : 9

மட்டும் சுத்தம் செய்வதனால் என்ன பயன்? ¹³ இக்கருத்தையே திருக்குறள்,

‘மழித்தலும் நீட்டலும் வேண்டா உலகம்
பழித்த தொழித்து விடின்’ ¹⁴

என்றும்,

‘மனத்தது மாசாக மாண்டார் நீராடி
மறைந்தொழுகு மாந்தர் பலர்’ ¹⁵

என்றும் கூறுகிறது.

‘பிறருடைய குற்றத்தை எளிதில் காணுகிறார்கள். தங்களுடைய குற்றங்களைக் காண்பதில்லை. பதரைக் காற்றில் தூற்றுவதுபோல, பிறருடைய குற்றங்களைத் தூற்றுகிறவர், தந்திரமுள்ள சூதாட்டக்காரன் தன்னிடையே தோல்வியை மறைப்பதற்காகச் சூதுக்காயை ஒளிப்பதுபோல, தன்னுடைய சொந்தக் குற்றங்களை மறைக்கிறார்.’ ¹⁶ இக்கருத்தையே திருக்குறள்,

‘ஏதிலார் குற்றம்போல் தங்குற்றம் காண்கிற்பின்
தீதுண்டோ மன்னும் உயிர்க்கு’ ¹⁷

என்று கூறுகிறது.

இவ்வாறு தம்மபதத்துக்கும் திருக்குறளுக்கும் உள்ள பல ஒற்றுமைகளைக் காட்டக்கூடும். ஆனால், அந்த ஒற்றுமைகள் பௌத்தரின் தம்மபதத்துக்கு மட்டும் உரியவையல்ல. பலமதத்துக்கும் பொதுவாக உள்ளவை. ஆகையால், அவற்றை விரித்துரைக்க வேண்டுவதில்லை. கடவுள் வாழ்த்திலிருந்து காட்டிய சான்றுகளே திருக்குறளில் பௌத்தமதக் கருத்துக்கள் உள்ளன என்பதற்குப் போதியனவாகும்.

இனி, திருக்குறளில் உள்ள ஜைன சமயக் கருத்துக்களைப் பார்ப்போம்.

‘அகர முதல எழுத்தெல்லாம் ஆதி
பகவன் முதற்றே உலகு’ ¹⁸

என்னும் இந்தக் கடவுள் வாழ்த்துக் குறட்பாவில் ‘ஆதிபகவன்’ என்பது ஜைன (சமண) சமயக் கடவுளைச் சுட்டுகிறது. ஆதிபக

13. தம்மபதம், பிரமாண வர்க்கம் : 12   14. குறள் : 280

15. குறள் : 278   16. தம். மலவர்க்கம் : 18

17. குறள் : 190   18. குறள் : 1

வன் என்பதை எல்லா மதக் கடவுளுக்கும் பொருத்தலாம் என்று
லும் சிறப்பாக அது சமண சமயத்து அருகக் கடவுளையே குறிக்
கிறது. அருகக் கடவுளராகிய இருபத்து நான்கு தீர்த்தங்கரர்
களில் முதல்வராகிய இரஷப தேவர், ஆதிநாதர் என்றும் அதி
பகவர் என்றும் கூறப்படுகிறார். ஆகையால், ஆதிபகவன் என்
பது சிறப்பாக அருகக் கடவுளையே சுட்டுகிறது என்று கூறலாம்.

‘மலர்மிசை ஏகினுன் மாணடி சேர்ந்தார்

நிலமிசை நீடுவாழ் வார்’¹⁹

இந்தக் குறட்பாவில் கூறப்பட்ட ‘மலர்மிசை ஏகினுன்’
என்னும் சொற்றொடர் சமண சமயத்து அருகக் கடவுளை (தீர்த்
தங்கரை)ச் சுட்டுகிறது. இது, பகவான் புத்தரையும் சுட்டுகிறது
என்று முன்னமேயே கூறினோம். இந்தச் சொற்றொடர் அருகக்
கடவுளையும் சுட்டுகிறது. என்னை? அருகப் பெருமான் எழுந்
தருளும்போது தாமரைப் பூக்கள் தோன்றி அவருடைய திருப்
பாதங்களைத் தாங்குகின்றன என்பது சமண (ஜைன) சமயக்
கொள்கை. இந்தக் கொள்கையைச் சமண சமய நூல்களில்
காண்கிறோம். இதற்குப் பல மேற்கோள்களைக் காட்டக்கூடும்.
விரிவஞ்சி மூன்று மேற்கோளை மட்டும் காட்டுகிறோம்.

சைன சமயத்தவராகிய கவுந்தி அடிகள் அருகக் கடவுளை
ஏத்தியபோது,

‘மலர்மிசை நடந்தோன் மலரய னல்லதென்

தலைமிசை யுச்சிதானணிப் பொரு அது’²⁰

என்று கூறுகிறார்.

‘பண்டாக மத்துட் பயிலாவுரை யென்று மிக்கார்
விண்டங் கிதனை வெகுளார் விடல்வேண்டு வன்யான்
தண்டா மரைமேல் நடந்தான் தடந்தான் வணங்கிக்
கண்டேன் கிடந்தேன் கனவின்னிது கண்ட வாறே’²¹

‘தாமரையே எத்தவங்கள் செய்தாய் சகமுன்றினுக்குந்
தாமரைசே என்று சாற்றுவ போலுமுச் சத்திரத்துத்
தாமரைசேர் திருவைத் திருமார்பில் தரித்த வர்செந்,
தாமரைவேய் சரணந் தலைமேற் கொண்டு தாங்குதற்கே’²².

19. குறள் : 3

20. சிலம்பு : நாடுகாண் : 204—5

21. நீலகேசி—அவையடக்கம்

22. திருநாற்றந்தாதி—7

இதனால், 'மலர்மிசை ஏகினான்' என்பது, பகவான் புத்தரைக் குறிக்கிறது போலவே, அருகக் கடவுளையும் சுட்டுகிறது என்பது தெளிவாகிறது. ஏனைய மதத்துக் கடவுளர்கள் தாமரை போன்ற திருவடிகளையுடைவர்கள் என்று கூறப்படுகிறார்களே யல்லாமல் தாமரைமேல் நடந்த திருவடிகளையுடைவர் என்று கூறப்படுவதில்லை. மலர் என்பதற்கு இதயமாகிய மலர் என்று வலிந்து பொருள் கூறுகிற பரிமேலழகர், புத்தரும் அருகரும் தாமரைமேல் நடந்தவர் என்பதைக் கருத்தில் கொண்டு 'பூமேல் நடந்தான் என்பதொரு பெயர்பற்றிப் பிறிதொரு கடவுட்கேற்றுவாறுமுளர்' என்றும் விளங்கங்கூறியதை கருதுக.

'பொறிவாயில் ஐந்தவித்தான் பொய்தீ ரொழுக்க நெறிநின்றார் நீடுவாழ் வார்'²³

இதில் கூறப்பட்டுள்ள 'பொறிவாயில் ஐந்தவித்தான்' என்பது பகவான் புத்தருக்குப் பொருந்துவது போலவே, அருகக்கடவுளராகிய இருபத்து நான்கு தீர்த்தங்கரர்க்கும் பொருந்தும். என்னை? சமண சமயத்துத் தீர்த்தங்கரர்கள் (அருகக் கடவுளர்) மனிதராகப் பிறந்து பொறிவாயில்கள் ஐந்தினையும் அவித்துப் பிறவி நீங்கிக் கடவுள் நிலையையடைந்தார்கள் என்று ஜைன சமய நூல்கள் கூறுகின்றன. மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்னும் ஐம்பொறிகளைப் பெற்றவர் தானே அவற்றை அவிக்க முடியும்? ஐம்பொறிகளும் இயற்கையாகவே இல்லாத கடவுளர்கள் ஐம்பொறிகளை அவிக்க வேண்டியதில்லையன்றோ? ஆகவே, இக்குறட்பா கூறுகிற 'பொறிவாயில் ஐந்தவித்தான்' என்பது பகவான் புத்தரைக் குறிப்பது போலவே, அருகக் கடவுளையும் குறிக்கிறது என்பதில் ஐயமில்லை.

'அறவாழி அந்தணன் தாள்சேர்ந்தார்க் கல்லால் பிறவாழி நீந்தல் அறிது'²⁴

இதில், 'அறவாழி அந்தணன்' என்பது பகவான் புத்தரைக் குறிப்பது போலவே, அருகக் கடவுளையும் சுட்டுகிறது. அருகப் பெருமானும் அறவாழியை (தரும சக்கரத்தை) யுடையவர். அவருடைய அறநெறி அறவாழி என்று கூறப்படுகிறது. ஜைனர் இன்றும் தங்களுடைய கோயில்களில் தருமசக்கரத்தை வைத்து வணங்குகிறார்கள். அருகர் (தீர்த்தங்கரர்) எழுந்தருளும்போது அவருக்கு முன்னால் அறவாழி செல்கிறது என்பது ஜைனரின்

நம்பிக்கை. இந்த அறவாழி, மறவாழி யன்று என்பதை மேலே விளக்கினோம். எனவே, 'அறவாழி அந்தணன்' ஜைனரின் அருகக் கடவுள் என்று கொள்வதில் சிறிதும் தடையில்லை. உரையாசிரியராகிய பரிமேலழகர், இக் கருத்தையுட்கொண்டே தம்முடைய உரையில் 'அறவாழி யென்பதனைத் தருமசக்கர மாக்கி அதனையுடைய அந்தணனென்றுரைப்பாருமுளர்' என்று எழுதியுள்ளார்.

திருக்குறளை எல்லா மதத்தாரும் போற்றுகிறார்கள். தத்தம் மதக் கொள்கைகளுக்குத் திருக்குறட் பாக்களை மேற்கோள் காட்டுகிறார்கள், பல சமயத்தவர் திருக்குறளுக்கு உரை எழுதி இருக்கிறார்கள். ஆனால், சமணர் மட்டும்தான் திருக்குறளை 'எங்கள் வேதம்' என்று உரிமை கொண்டாடினார்கள். சமண சமய நூலாகிய நீலகேசிக்கு உரை எழுதின சமயத்திவாகர வாமன முனிவர் தம்முடைய உரையில் திருக்குறளை மேற்கோள் காட்டி இது எங்களுடைய ஒத்து (வேதம்) என்று எழுதியுள்ளார். நீலகேசி மொக்கலவாதச் சருக்கம் 60-ம் செய்யுள் உரையில் அவர்,

'ஒருத்தனை யவ்வாறு அழிக்க வேண்டினால் எமக்குக் கை காட்டியும் நிலங்காட்டியும் வஞ்சனையாற் கொள்ள வேண்டுவ தில்லை; என்னை?'²⁵

'பொய்ம்மையும் வாய்மை யிடத்த புரைதீர்ந்த நன்மை பயக்கு மெனின்'²⁶

என்பது எம்மோத்தாதலால் பிராணி பீடா நிவ்ரத்யர்த்தமாகப் பொய்யுரைத்தலுமாவதாதவி னென்பது' என்று எழுதியுள்ளார். இந்த ஜைன ஆசிரியர் திருக்குறளை 'எம்ஒத்து' (எங்களுடைய வேதம்) என்று கூறுவது காண்க.

இந்தச் சான்றுகளைக் கொண்டு திருக்குறள் பௌத்த ஜைன சமயங்களுக்கும் சார்பான நூல் என்பது தெரிகிறது. காய்தல் உலத்தல் இன்றி நோக்குவார்க்கு இவை நன்கு விளங்கும்.

திருக்குறளில் இஸ்லாம்

பேராசிரியர் எஸ். அப்துல் ரஹ்மான்

மனிதகுலத்தின் செம்மையான வாழ்வுக்கு வழிகாட்டும் நோக்கோடுதான் சமயங்களும் அறநூல்களும் தோன்றுகின்றன. இவ்வாறு தோன்றும் சமயங்களும் அறநூல்களும் அவை அவை தோன்றிய காலம், இடம், சூழ்நிலை இவற்றிற்கேற்பச் சில மாறுபாடுகளைக் கொண்டிருப்பினும் மனிதகுல நலம் எனும் அடிப்படைக் கொள்கையில் வேறுபடுவதில்லை.

திருவள்ளுவர் 'சமயத்கணக்கர் மதிவழி கூருதுகூறிப் பொது இது'¹ என்ற சான்றோராயினும் ஒவ்வொரு சமயத்தவரும் அவரை உறவு பாராட்டக் காரணம், எப்பால வரும் நன்றென இயையும் வண்ணம் பெரும்பான்மையாகிய பொது இயல்பு பற்றிய அற ஒழுக்கங்களைக் கூறியதேயாம்.

மனிதகுல நலம் என்ற அடிப்படையை ஒன்றாகக் கொண்ட திருக்குறளும் இஸ்லாமும் எந்த அளவு ஒன்றுபடுகின்றன என்பதனைக் காண்பதோடு எங்கெங்கே மாறுபடுகின்றன என்பதையும் காண்பதே சரியான ஒப்பீட்டு முறையாகும்.

திருக்குறள் தோன்றிய மண் தமிழகமாயினும் தமிழ், தமிழ்நாடு என்ற சொற்களே வரப்பெறுது முதற் குறளிலேயே 'உலகு' என்ற சொல் அகிலத்துவ நோக்கோடு அமைக்கப்பட்டிருப்பதாலும், எப்பாலவரும் இயையும் பொது அறங்களைக் கூறுவதாலும் 'பொதுமறை' என்ற பாராட்டைப் பெறுவதாயிற்று.

திரு குர்-ஆன் அராபிய மொழியில் அருளப்பட்டதாயினும் மனிதகுலமனைத்துக்கும் நல்வழிகாட்டும் மறையாகவே அமைக்

கப்பட்டுள்ளது. திரு குர்-ஆனும், இறைவனின் திருத்தாதர் முஹம்மது (சல்) அவர்களின் வாழ்வு, வாக்கு ஆகியவற்றின் தொகுப்பாகிய 'ஹதீது' ம்தாம் இஸ்லாமிய நெறியின் ஆதாரங்கள். இஸ்லாம் என்பதே 'அமைதி' என்றும், இறைவனாகிய முதல்வனுக்கு என்றும், 'வழிபடுதல்' என்றும், பொருள்படும் சொல்லாகும். 'வணங்குதற்குறியோன் இறைவனைத்தவிர வேறு யாரும்இல்லை; முஹம்மது (சல்) அவனுடைய திருத்தாதர்' என்ற கொள்கை இஸ்லாத்தின் அடிப்படையாகும்.

ஏகத்துவம், சகோதரத்துவம் சமத்துவம், பிறர்நலம் பேணல், பிற உயிரிடத்து அன்பு செலுத்தல் முதலிய நல்லொழுக்கங்களை மேற்கொண்டொழுகி, பல தெய்வ வணக்கம் முதலான தீங்குகளில் நின்று விட மனிதகுலம் தூய்மையுற்று உய்யவேண்டும் என்ற நோக்கத்தோடு தூதுவர்களை உலகின் எல்லாப் பகுதிகளுக்கும் இறைவன் அனுப்பி நல்வழி காட்டியிருக்கிறான்² என்பதும், அவர்கள் மூலம் அருளப்பட்ட வேதங்களையும் நம்பி ஏற்றுக்கொள்வதும், அத்தூதுவர்கள் அனைவரையும் வேற்றுமை பாராட்டாது ஒப்ப மதித்தொழுக வேண்டும்³ என்பதும் இஸ்லாமிய நெறியாகும். தனக்கு முன் வந்த வேதங்களின் தொகுப்பாகவும், அவற்றை மெய்ப்பிக்கும் நூலாகவுமே குர்-ஆன் தன்னைப் பிரகடனப் படுத்துகிறது⁴. எனவே, எல்லா நாடுகளிலுமுள்ள நல்லொழுக்க நெறிகளும் இறைவனால் உணர்த்தப்பட்டவையே என ஏற்பதே இஸ்லாம் கூறும் நெறியாகும். இதனால், இஸ்லாம் வேறுபடுத்தும் நெறியல்ல, அனைத்து நன்னெறிகளின் சங்கமம் என உணரலாம்.

திருக்குறளும் திரு குர்-ஆனும் வியக்கத்தக்க ஒற்றுமையுடன் தொடங்குகின்றன.

‘அகர முதல எழுத்தெல்லாம் ஆதி
பகவன் முதற்றே உலகு’⁵

எனத் தொடங்குகிறது குறள்.

‘அகிலங்கள் அனைத்தையும் படைத்துப் பேணிப்
பரிபக்குவப் படுத்தும் அல்லாஹ் வுக்கே
எல்லாப் புகழும்’⁶

எனத் தொடங்குகிறது திரு குர்-ஆன். அப்படித் தொடங்கும்

2. குர்-ஆன் 35:24 3. குர்-ஆன் 2:136

4. குர்-ஆன் 98:2, 3 5. குறள்—1 6. குர்-ஆன் 1:1

அராபியச் சொற்றொடரும் 'அஸீப்' என்ற அராபிய அகரத்
தோடுதான் தொடங்குகிறது.

இறைவன் ஒருவனே; அவனையன்றி வேறு யாரையும்
வணங்குதல் கூடாது என்பது மட்டுமல்ல. உருவ வழிபாடு
என்பது மன்னிக்க முடியாத குற்றமாகக் கருதுவது இஸ்லாமிய
நெறி. திருக்குறளின் கடவுள் வாழ்த்து அந்த நெறியிலேயே
அமைந்திருப்பது நோக்கத்தக்கது.

பிற தமிழ் நூலார் போலன்றிச் சமயச் சார்பற்ற குணப்
பெயர்களாலேயே இறைவனைக் குறிப்பிடுகிறார் வள்ளுவர்.
ஆதிபகவன், வாலறிவன், வேண்டுதல் வேண்டமையிலான்,
தனக்குவமை இல்லாதான், அறவாழி, அந்தணன், எண்குணத்
தான், இறைவன், என்ற கடவுள் வாழ்த்தில் வரும் பெயர்களும்
பொருள், செம்பொருள், மெய்ப்பொருள், உள்ளது, பற்றற்றான்,
சார்பு, வகுத்தான், எனப் பிற இடங்களில் வழங்கும் பெயர்களும்
குர்-ஆன் இறைவனைப் பற்றிக் கூறும் தன்மைகளையே வெளிப்
படுத்துகின்றன. இவற்றிற்கும் மேலாக இறைவனை உருவுடைய
னாக வள்ளுவர் குறிப்பிடவில்லை என்பதும் நோக்கத்தக்கது.
கடவுள் வாழ்த்தில் 'தான்' என வரும் சொல்லும் உருவகமாகவே
ஆளப்பட்டிருக்கிறது என்பதை நுண்ணுணர்வுடையார் புரிந்து
கொள்வர். எனினும் 'மலர்மிசை ஏகினான்' 'பொறிவாயில் ஐந்த்
வித்தான்' என்ற இரண்டு பெயர்கள் மட்டும் மற்றப்பெயர்களைப்
போலன்றி வேறுபட்டு அமைந்திருப்பதும் உரையாசிரியர்கள்
இவற்றுக்குப் பொருள்காணும் முயற்சியில் வேறுபட்டு இடர்ப்
படுவதும் குறிக்கத்தக்கது.

வாலறிவனாகிய இறைவனே மயக்க அறிவுடைய மாந்
தர்க்கு வழிகாட்டி நெறிப்படுத்த முடியும் என்பது இஸ்லாமிய
நம்பிக்கை.

‘என்னிடமிருந்து நேர்வழி ஒன்று வரும் ;
எவர் அவ்வழியைப் பின்பற்றுகிறார்களோ
அவர்க்கு அச்சமென்பதில்லை; அவர்
துயரடைவு மாட்டார்.’⁷

‘பொறிவாயில் ஐந்தவித்தான் பொய்தீர் ஒழுக்க
நெறிநின்றார் நீடுவாழ் வார்’⁸

என்ற குறளில் இறைவன் காட்டும் பொய்தீர் ஒழுக்க நெறியில் நின்றவரே நீடுவாழ்வார் என்று கூறுவதைக் காணலாம்.

பிறவிடங்களில் கையாளும் 'தெய்வம்' என்ற சொல்லைக் கடவுள் வாழ்த்தில் வள்ளுவர் கையாளாது விட்டிருப்பதையும் 'தெய்வம்' என்ற சொல் கையாளப்படும் இடங்களில் அது பொருள்படும் வகையும் நோக்கத்தக்கது.

‘செத்துப் பிறக்கின்ற தெய்வங்கள் மணவாளா!’

எனக் குமரகுருபரர் கையாண்ட பொருளிலேயே வள்ளுவரும் கையாண்டிருக்க வேண்டும் எனக் கொள்ள இடமுண்டு. தாமரைக் கண்ணான், திரு, செய்யாள், தாமரையினான், தவ்வை, முகடி, இந்திரன் என்றெல்லாம் வள்ளுவர் குறிப்பிடுபவை ‘கவிசமயம்’ எனக் கூறப்படும் இலக்கிய மரபு கருதி அவர் கையாண்ட சொற்களா என்பது ஆராயத்தக்கது.

‘சிறப்பொடு பூசனை செல்லாது வானம்
வறக்குமேல் வாணோர்க்கும் ஈண்டு’⁹

என்ற குறளில் வாணோர்க்கும் பூசனை செய்கிற வழக்கம் இருப்பதாகக் குறிப்பிடுவது கடவுள் வாழ்த்து அதிகாரத்தின் ஏகத்துவ நெறிக்கு முரணாக இருத்தலின் இவ்வழக்கம் பிறர் மேற்கொண்டிருப்பதாக வள்ளுவர் கூறுவதாகக் கொள்வதே பொருத்தமுடையது.

மறுமை என ஒன்று உண்டென்பதும், இம்மையில் ஒருவன் செய்த வினையின் பலனை மறுமையில் துய்ப்பான் என்பதும்¹⁰ திருக்குறள் போலவே இஸ்லாமும் ஏற்கும் நம்பிக்கையாகும்.

“(இறுதித் தீர்ப்பு) நாளில் மனிதர்கள் தங்கள் வினைகளைக் காணும் பொருட்டுக் கூட்டம் கூட்டமாக வருவார்கள். எவன் ஓர் அணுவளவு நன்மை செய்திருந்தானோ அவன் அதனையும் காண்பான். எவன் ஓர் அணுவளவு தீமை செய்திருந்தானோ அதனையும் அவன் காண்பான்.”¹¹

இஸ்லாம் கூறும் இறுதித் தீர்ப்பு நாள் பற்றிய குறிப்பு வள்ளுவத்தில் இல்லை. எழுபிறப்புண்டு எனக் கூறும் வள்ளுவரின் கொள்கையும் இஸ்லாத்தில் இல்லை.

9. குறள்—18   10. திருக்குறள்—121, 222, 290

11. குர்-ஆன் 99:6, 7, 8

‘முந்திய ஒரு மரணத்தைத் தவிர அதில் அவர்கள் வேறு யாதொரு மரணத்தையும் அனுபவிக்கமாட்டார்கள்’¹² எனக் குர்-ஆன் ஒரு பிறப்பையே கூறுகிறது.

விதி என்பதைப் படைக்கப்பட்ட பொருள்களின் இயற்கைக் குணங்களாகவே இஸ்லாம் கூறுகிறது.¹³ மனிதரின் செயல்கள் இறைவனால் முன்கூட்டியே நிர்ணயிக்கப்படுகின்றன என்ற விதிக் கொள்கையை இஸ்லாம் ஏற்பதில்லை. மனிதனுக்கு இயல்பாக அமைந்திருக்கும் ஆற்றல்களே அவனுக்கு விதிக்கப்பட்டவை.¹⁴ இவற்றைக் கொண்டு அவன் ஆற்றுகின்ற வினைகளே பின் விளைவுகளை ஏற்படுத்தும்.¹⁵ இந்த வினையாற்றுவதில் அவனுக்கு விடுதலை வழங்கப் பட்டிருப்பதாகவே இஸ்லாம் கருதுகிறது.¹⁶ விதிக்கப்பட்ட தன்மைகளை மாற்ற முடியாது; ஆனால் அவற்றை வெல்லலாம், புவியீர்ப்பு ஆற்றலை மாற்றாது வென்று பறப்பதைப் போல. ஊழிற் பெருவலியை¹⁷ வள்ளுவர் உணர்த்துவதோடு தாழாது உருற்றுபவர் அதனை வெல்லலாம்¹⁸ என்று கூறுவதும், இரந்தும் உயிர்வாழும் நிலையை உலகியற்றியான் எவருக்கும் விதித்தனுப்புவதில்லை¹⁹ என்ற பொருளில் கூறியிருப்பதும், வறுமை, துன்பம் இவை நம் மடியால் வரவழைத்துக் கொள்ளப்படுவது என்பதை,

‘இலமென்று அசைஇ இருப்பாரைக் காணின்
நிலமென்னும் நல்லாள் நகும்’²⁰

எனக் கூறுவதும் வள்ளுவர்க்கு இக்கொள்கையே உடன்பாடு என்பதை உணர்த்துகிறது.

‘குடிசெய்வல் என்னும் ஒருவர்க்குத் தெய்வம்
மடிதற்றுத் தான்முந் துறும்’²¹

என்றும்,

‘தெய்வத்தா னாகா தெனினும் முயற்சிதன்
மெய்வருத்தக் கூலி தரும்’²²

என்றும் கூறுவன மேலும் இதனை வலியுறுத்தும்.

12. குர்-ஆன் 44:56

14. குர்-ஆன் 80:18, 19

16. குர்-ஆன் 76:3, 18:29

18. குறள்—620

20. குறள்—1040

13. குர்-ஆன் 54:49, 15:21

15. குர்-ஆன் 10:44

17. குறள்—380

19. குறள்—1062

21. குறள்—1023 22. குறள்—619

“நிச்சயமாக அல்லாஹ் மனிதர்களுக்கு ஓர் அணுவளவும் தீங்கிழைப்பதில்லை; மனிதர்கள் (தீவினைகளைச் செய்து) தமக்குத்தாமே தீங்கிழைத்துக் கொள்கின்றனர்.”²³

எனக் குர்-ஆன் கூறும்.

‘தெண்ணீர் அடுபுற்கை யாயினும் தாள்தந்த
துண்ணலின் ஊங்கினிய தில்’²⁴

என வள்ளுவம் உழைப்பின் பெருமையை உணர்த்துவது போன்றே,

‘இரந்து பிழைப்பதினும் விறகு வெட்டிப்
பிழைப்பது கண்ணிய மானது’²⁵

என இஸ்லாமும் உணர்த்துகிறது.

ஒன்றே இறைவன் என்பது போன்றே அவனால் படைக்கப் பட்ட மனிதர் அனைவரும் ஒரு குலமே எனக்கூறும் சகோதரத்துவ நெறியும் இஸ்லாத்தின் அடிப்படைக் கொள்கையாகும். சாதி, இன, நிற, மொழி, நாட்டு வேறுபாடுகளுக்கு இஸ்லாத்தில் இடமில்லை.

‘அவன் உங்கள் யாவரையும் ஒரே
ஆத்மாவிலிருந்து உற்பத்தி செய்தான்’²⁶

‘அவரவர் செயலுக்குத் தக்க பதவிகள்
இருக்கின்றன’²⁷

என்ற குர்-ஆனின் வாக்கியப் பொருள்,

‘பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும் சிறப்பொவ்வா
செய்தொழில் வேற்றுமை யான்’²⁸

என்ற குறளில் அப்படியே அமைந்திருப்பதைக் காணலாம்.

பிறர் தீங்கு பொறுக்கும் பண்பே இச்சகோதர நெறியை வளர்க்கும் என்பதனால்,

23. குர்-ஆன் 10:44

24. குறள்—1065

25. நபிகள் நாயகம்

26. குர்-ஆன் 4:1

27. குர்-ஆன் 46:9

28. குறள்—972

‘இன்னு செய் தாரை ஒறுத்தல் அவர்நாண
நன்னயம் செய்து விடல்’²⁹

என்ற உயர்ந்த பண்பாட்டை வள்ளுவம் வற்புறுத்துவது
போன்றே,

‘இவ் வறிவீனர்களை மன்னித்துப் (அவர் செய்த
இன்னுதவற்றைப்) புறக்கணித்துவிட்டு நன்மையை ஏனி
விடுவீராக.’³⁰

எனக் குர்ஆன் கூறுகிறது.

இச்சகோதரத்துவ நெறியை வளர்க்கும் பயிற்சியாகவே
செல்வன் ஏழையென்ற வேறுபாடற்றுத் தோளோடு தோள் சேர
நின்று தொழும் முறையும் இன, நாடு, மொழி பேதம் உலக மனித
ரெல்லாம் ஒருமைப்பாடு காண ‘ஹஜ்’ புனித யாத்திரையும்
கடமையாக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

இஸ்லாம் கூறும் சமத்துவ நெறி, முதலாளித்துவத்தின்
செல்வக் குவிப்புக்குக் காரணமாகச் சுரண்டலையும், பொதுவுடை
மைத் தத்துவத்தின் ஆற்றல் அறிவு இவற்றில் வேறுபாடு காட்
டாத் தன்மையும் வன்முறை வழியையும் நீக்கிய நடுநிலைப்
பொருளாதார நெறியாகும். ஆற்றலுள்ளவர்கள் நேர்மையான
நெறியில் பொருளிட்ட இஸ்லாம் அனுமதிக்கிறது. செய்க
பொருளை³¹ என ஏவும் வள்ளுவர் அருளொடும் அன்பொடும்
வாராப் பொருளாக்கம் பொருந்தாது விடுக³² எனக் கூறுவதும்
நோக்கத்தக்கது. இங்ஙனம் சேர்த்த பொருளைத் தேவையான
வர்களுக்கு வழங்குதல் வேண்டுமென்றும் செல்வர்கள் அதன்
‘பாதுகாவலரே’ என்றும் இஸ்லாம் கூறுகிறது.

‘தாளாற்றித் தந்த பொருளெல்லாம் தக்கார்க்கு
வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டு’³³

என்னும் குறளும் இதையே கூறுவதோடு, செல்வர்கள் எவ்வாறு
வாழவேண்டும் என்பதனை உணர்த்த ஊருணி, உள்ளூர்ப்
பழுத்த பயன்மரம், தப்பா மருந்து மரம் ஆகியவற்றை
உவமைகள் வாயிலாக உணர்த்துகிறது. குர்ஆன் கொடைப்
பயனைப் போடும் போது ஒன்று விதைக்க ஆயிரமாய்

29. குறள் : 314

30. குர்ஆன் : 7:199. 31. குறள் : 759

32. குறள் : 755

33. குறள் : 212

வினையும் விதையையும்³⁴ மலைத் தோட்டத்தையும்³⁵ உவமைக் கூறுவது ஒப்புநோக்கி மகிழத் தக்கது. இச்சமத்துவ நெறியைச் செயல்படுத்த உதவும் வகையில் ஏழையர் பசித்துயரைச் செல்வர் உணர உண்ணு நோன்பையும் சொத்தில் ஆண்டுதோறும் நூற்றுக்கு 2½ விழுக்காடு ஏழையர்க்கு வழங்க வழிசெய்யும் 'ஜகாத்' என்ற ஏழை வரியையும் இஸ்லாம் கட்டாயக் கடமையாக்கியிருக்கிறது.

‘செல்வரிடத்திலிருந்து எடுத்து ஏழையர்க்குத் திருப்பித் தரப்படும் தொகையே ஜகாத்’

என நபிகள் நாயகம் விளக்குவார்.

ஆண் பெண் சமத்துவமும் இல்லாமல் வற்புறுத்தும் நெறியாகும். அறிவைப் பெறுவதிலோ வாழ்க்கையின் பிறதுறைகளில் ஈடுபடுவதிலோ அவர்களிடையே வேறுபாடுகளை இஸ்லாம் புகுத்துவதில்லை.

‘பெண்ணிற் பெருந்தக்க யாவுள்’

என்பதை இஸ்லாமும் உணர்த்துகிறது. கற்பு நெறியைப் பெண்மைக்கே யன்றிப் ‘பிறன் மனை நோக்காப் பேராண்மை’ என ஆண்மைக்கும் விதிப்பது குறள்.

‘ஆடவர் பெண்டிர் இருவருமே தங்கள் பார்வைகளைக் கீழ்நோக்கியே வைக்கவும். தங்கள் கற்பையும் காத்துக்கொள்ளவும்.’³⁶

எனக் குர்ஆனும் விதிப்பது காணத்தக்கது.

‘அறத்தாற்றின் இல்வாழ்க்கை யாற்றின் புறத்தாற்றின் போஓய்ப் பெறுவ தெவன்’³⁷

எனத் துறவறத்திலும் இல்லறத்திற்கே பெருமைதரினும் வள்ளுவம் துறவறத்தையும் கூறுகிறது. ஆனால் இஸ்லாமோ,

‘உலக இன்பமெலாம் வெறுக்கும் துறவினை நாம் அவர்கள்மீது கடமையாக விதிக்கவில்லை’³⁸

எனத் துறவறத்தை மறுக்கிறது.

34. குர்ஆன் 2 : 261

36. குர்ஆன், 24 : 30, 31

38. குர்ஆன், 57 : 27

35. குர்ஆன் 2 : 265

37. குறள் : 46

இஸ்லாத்தின் நான்கு தார அனுமதி தவிர்க்க இயலாச் சூழ்நிலைகளுக்கான விதிவிலக்கே யன்றிச் சட்டமன்று. இல்லத்து அரசியாகப்பெண்ணுக்கு வள்ளுவம் பதவித்ருவதைப் போன்றே இஸ்லாமும் அரசி³⁹ என்ற சொல்லாலேயே அவளைப் பெருமைப்படுத்துகிறது.

‘உங்கள் மனைவியர் உங்களுக்குரிய பண்ணை. எனவே, உங்கள் பண்ணைக்கு நீங்கள் விரும்பியவாறு சென்று உங்களுக்கு வேண்டியவற்றைத் தேடி முற்படுத்திக்கொள்ளுங்கள்.’⁴⁰

எனக் குர்ஆன் கூறும் கருத்தின் உவமை பொருள், பொருள் உவமையாக மாறி,

‘செல்லான் கிழவன் இருப்பின் நிலம்புலந்து
இல்லாளின் ஊடி விடும்’⁴¹

என்ற குறளில் ஒன்றையொன்று விளக்குகின்ற வகையில் அமைந்திருப்பது காணத்தக்கது.

கள்ளண்ணல், சூதாடல் இவை கடியத்தக்க குற்றங்கள் என வள்ளுவம் கூறுவது போன்றே இஸ்லாமும் கூறுகிறது. புலால் உண்ணுதலை இஸ்லாம் விலக்கவில்லை. புலால் உண்ணாமை கூறும் வள்ளுவமும் அதனைத் துறவியர்க்குரிய சிறப்பறமாகக் கருதுவதும் நோக்கத்தக்கது. புலால் உண்ணுதலை அனுமதித்த போதிலும் எவ்வெவற்றின் புலாலை உண்ணலாம், எவ்வெவற்றின் புலாலை உண்ணக் கூடாது என இஸ்லாம் வரையறை செய்கிறது.

வள்ளுவர் அரசியல் பகுதியில் கூறும் கருத்துக்கள் இக் காலத்துக் குடியாட்சிக்கும் பொருந்துவதாயினும் முடியாட்சியை நோக்கியன என்பதை அறிவோம். இஸ்லாமோ மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்படும் குடியாட்சி முறையையே வற்புறுத்துகிறது.

‘உங்களுக்குத் தலைவனாக ஒரு நீக்ரோ அடிமை நியமிக்கப்பட்டாலும் அவனுக்கு வழிப்படக் கடவீர்.’

என்பது நபிகள் நாயக வாக்கு. இதனை உணர்ந்தே,

‘இஸ்லாமே முதலில் குடியாட்சியை விதித்துச்
செயல்படுத்தியும் காட்டியது’

என்பார் கவிக்குயில் சரோஜினி நாயுடு.

39. நபிகள் நாயக வாக்கு. புகாரி. 67 : 91

40. குர்ஆன், 2 : 223

41. குறள் : 1039

பொது அறங்களேயன்றி உணவு, உடை போன்ற வாழ்க்கையின் சிறிய அம்சங்களைக்கூட எவ்வாறு பேண வேண்டும் என்ற சிறப்பு விதிகளையும், Penal Laws எனப்படும் வழக்குத் தண்ட வாழ்க்கைச் சட்டங்களையும்கூட விரிவாக வழங்குகிறது குர்-ஆன். இதனாலேயே,

‘இஸ்லாத்தின் ஜனநாயகக் கருத்தும், சமயக்கொள்கையின் சர்வதேசத் தன்மையும், எளிய மனித வாழ்வும் இந்நவீன உலகோடு ஒத்துவரக் கூடியன’

என்பார் அறிஞர் ஜான்சன்.

‘எல்லா நாட்டறிஞர்களையும் கற்றோரையும் ஒன்று சேர்த்துக் குர்ஆனின் கொள்கைக்கிணங்க ஒரேவிதமான ஆட்சியை நிறுவக்கூடிய காலம் மனித சமுதாயத்தை மகிழ்ச்சிப் பாதையில் அழைத்துச் செல்லக்கூடியவை.’

என்பது நெப்போலியனின் பாராட்டுரை.

மனித சமுதாயத்தை மகிழ்ச்சிப் பாதையில் அழைத்துச் செல்லும் நெறிகளை உணர்வதோடன்றி, அவற்றின்வழி நடந்து செம்மையான வாழ்வினை அடைவதே மாந்தர்தம் குறிக்கோளாக அமைதல் வேண்டும். அம்முயற்சிக்கு இத்தகு ஒப்பீட்டு ஆராய்வுகள் ஏணிப் படிகளாகட்டும்.

திருக்குறளில் கிறித்தவம்

மெய்த்திரு (டாக்டர்) எஸ். இராசமாணிக்கம், S. J.

கிரேக்க நாட்டு அறிஞர் சாக்கிரடசு என்ற பெரியாரை ஒரு முறை “எவ்வூர்?” என்று கேட்டபோது, தாம் பிறந்த ஆத்தென்சு நகரைச் சொல்லாமல், தாம் Cosmopolitan அதாவது உலகவாசி அல்லது உலகமே தமது சொந்த ஊர் என்று பதிலளித்தாராம். அந்த அளவுக்கு அவரது உள்ளமும் மனப் பான்மையும் பரந்து பக்குவம் பெற்றிருந்தது. சாக்கிரடசு மட்டுமன்று; செயற்கரிய செய்து உலகத்துக்குப் பெருந் தொண்டு ஆற்றிய சான்றோர் அனைவரும் தங்களது சொந்த ஊர், நாடு, குலம், மொழி முதலிய எல்லைகள் அனைத்தையும் கடந்து உலகத்துக்கே சொந்தமாகிவிடுகின்றனர். அவர்கள் ஆற்றிய தொண்டு, அவர்கள் புதிதாய்க் கண்டுபிடித்து உதவிய மின்சாரம், வானொலி, கடிகாரம், வானவூர்தி, தொலைபேசி போன்ற கணக்கற்ற பொருள்கள் உலகச் சொத்தாகி விடுகின்றன. உலகத்துக்கே சொந்தமான இத்தகைய சான்றோர் பலர் தமிழ்நாட்டில் தோன்றியுள்ளனர். அவர்களுள் தலைசிறந்தவர் ‘திருவள்ளுவர்’ எனலாம். இதை ஆதரித்து “வள்ளுவன் தன்னை உலகினுக்கே தந்து வான்புகழ் கொண்ட தமிழ்நாடு”¹ என்று பாரதியாரும் பாடியுள்ளார்.

திருவள்ளுவர் எவ்வாறு உலகப் பெரியாராய் விளங்குகிறாரோ அதுபோல அவர் இயற்றிய திருக்குறளும் மதம், மொழி, இடம், காலம் முதலிய கடந்து உலக நூலாய்த் திகழ்கின்றது. ஆகவே, கிறித்துவ மறையின் திருநூலாகிய விவிலியத்துக்கும், இசுலாமிய மதநூலாகிய திருக்குர்ஆன் என்ற இரு நூல்களுக்கும் அடுத்தபடியாக உலக மொழி பலவற்றுள் மொழிபெயர்க்கப் பட்ட நூல் திருக்குறளே. இலத்தீன், ஆங்கிலம், பிரெஞ்சு, செர்மன், போலிசு, உருசியன், சுவிடிசு முதலிய மேல்நாட்டு மொழிகளிலும்; சமஸ்கிருதம், இந்தி, உருது, வங்காளம், மராட்டியம், சிங்களம், பர்மியம், கைவித்தியம், சீனம், மலாய், மலையாளம், கன்னடம், தெலுங்கு முதலிய கீழ்நாட்டு மொழிகளிலும் திருக்குறள் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு அச்சுவம் பெற்றுள்ளது.

1. பாரதி—பாரதியார் கவிதைகள்—செந்தமிழ்நாடு, 7.

மேலும் அவ்ரது நூலைப் பொதுமறை என்று மக்கள் பாராட்டு
கின்றனர். குறள், வேதாந்தம், தேவாரம், திருக்கோவையார்,
திருவாசகம், திருமந்திரம் என்ற ஏழு நூல்களும் ஒரே கருத்துடை
யவை என்ற பொருளில் ஒளவையாரும்,

‘தேவர் குறளும் திருநான் மறைமுடிவும்
மூவர் தமிழும் முனிமொழியும் கோவை
திருவாசகமும் திருமூலர் சொல்லும்
ஒருவாசகமென்றுணர்’²

என்று கூறுகின்றார்;

சைவர்களைப் போல் வைணவர், பௌத்தர், சமணர், கிறித்
துவர் முதலிய மதத்தினரும் திருக்குறளைப் போற்றிப் பாராட்டி
யிருக்கின்றனர். அத்தகைய பொதுத் தன்மை அதில்
அமைந்திருக்கிறது. நூலை இயற்றும்போது, தமது மதத்தையோ
அல்லது கொள்கையையோ வற்புறுத்திக் கூறாமல் பொதுவாக
எல்லா நாட்டினரும், மதத்தினரும் ஒப்புக்கொள்ளும் கருத்தைத்
தமக்கே உரியமுறையில் இனிய நடையில் எடுத்தியம்பியிருக்கிறார்.
ஆகவே, மாறுப்பட்ட கொள்கையுடைய பௌத்தர், சமணர்,
சைவர், வைணவர் முதலிய பல மதத்தினரும் வள்ளுவர் தம் மதத்
தைச் சார்ந்தவர் என்று காட்ட முயல்கின்றனர். மேல் வாரி
யாய்ப் பார்க்குமிடத்து ஒருவகை ஒற்றுமை காணப்பட்டாலும்
ஆழ்ந்து நோக்கும் போது திருக்குறளுக்கும் அந்தந்த மதங்
களுக்கும் பல வேறுபாடுகள் உள்ளதைக் காணலாம்.

கிறித்துவ மதத்தைப் பொறுத்தமட்டில் திருக்குறள் எவ்வாறு
ஒத்துவருகிறது அல்லது மாறுபட்டு வருகிறது என்பதை ஈண்டுக்
கவனிப்போம். ஒவ்வொரு மதத்திலும் அடிப்படையான கொள்
கைகள் அவற்றைத் தழுவின ஒழுக்க விதிகள், வழிபாடுகள்
முதலியன உள்ளன. கிறித்துவ மதத்தில், சிறப்பாகக்
கத்தோலிக்கத் திருச்சபையில் உள்ள கொள்கைகள் பின்
வருமாறு :

“கடவுள் ஒருவர் உண்டு. தந்தை, மகன், தூய ஆவி
என்ற மூன்றுட்களாய் இருந்தாலும் அவர் ஒரே கடவுள். உலகில்
உள்ள அனைத்தும் உயிருள்ளன, இல்லன எல்லாம், அவரால்
மனிதனுக்காகப் ஒன்றுமில்லாமையிலிருந்து படைக்கப்பட்டவை.
ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் அழியாத ஆன்மா ஒன்று உண்டு.

அவனுக்கு ஒரே பிறப்பு, ஒரே சாவு. மேலும் மனுக்குலம் முழுவதும் ஆதாம் ஏவை என்ற ஆதித் தாய், ஆதித் தகப்பனால் தொடங்கும் ஒரு குடும்பத்தில் பிறந்த பிள்ளைகள். ஆதித் தகப்பன் செய்த தீவினையால் மனுக்குலம் கெட்டழிந்தது.

மனிதனை மீட்க இரண்டாம் ஆளாகிய கடவுள் மனிதனானார். அவர்தாம் கிறித்து பெருமான். அவர் மனுக்குல மக்கள் அனைவரது தீவினைக்காகச் சிலுவையில் பாடுபட்டு, செந்நீர் உகுத்து, தம் உயிரைப் பலியாகக் கொடுத்து மனுக்குலத்தை மீட்டார். அவரது அருள் துணையின்றி எவருக்கும் மீட்பு இல்லை. அவர் தமது அலுவலை நடத்தக் கத்தோலிக்கத் திருச்சபையை ஏற்படுத்தினார். அதற்குத் தலைவர் பாப்பு ஆண்டகை. திருமுழுக்கு என்ற சடங்கால் கிறித்தவன், கடவுளுக்கும் திருச்சபைக்கும் பிள்ளையாகப் பிறக்கிறான். பிற அருட் சாதனங்களால் அவனுக்குப் பாவ மன்னிப்பும் திருவருளும் கிடைக்கின்றன. ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்ற திருமணம் கடவுள் ஏற்படுத்தியது. அதை அரசாங்கமோ, மணமக்களோ, வேறு எவரோ முறிக்க முடியாது. உலக முடிவில் எல்லோரும் உயிர்த்து எழுவார்கள். அப்போது அவர்களைக் கிறித்து பெருமான் அவனவன் செய்த நல்வினை தீவினைக்குத் தக்கபடி தீர்ப்பளித்து, அவனவனுக்கு என்றுமுள்ள மோட்சம் அல்லது நரகம் கட்டளையிடுவார். அடியார் பலர் வழியாக விவிவியம் என்ற நூலைக் கடவுள் அருளினார். ஆகவே அது கடவுள் வாக்கு.

இவை தவிர, கிறித்தவர்க்கான சட்டதிட்டங்கள் பல உள்ளன. ஆனால், அவற்றையெல்லாம் “எல்லாத்தையும் பார்க்கக் கடவுளை நேசி, உன்னை நேசிப்பது போல் உன் அயலானை நேசி” என்ற இரு கட்டளைகளில் கிறித்துபெருமான் சுருக்கிக் கூறினார். மேலும் திருச்சபை அதிகாரிகளுக்குச் செவிசாய்ப்பவன் தமக்குச் செவிசாய்க்கிறான் என்று கிறித்து கூறியபடியால், நடைமுறையில் திருச்சபை வாக்கு கடவுள் வாக்காக அமைகிறது. எனினும் கடவுள் அருளியதுக்கு எதிராக எதையும் கட்டளையிடத் திருச்சபைக்கு அதிகாரம் இல்லை”. இவ்வாறு கிறித்துவ மதத்தின் கொள்கைகளை ஒருவாறு சுருக்கிக் கூறலாம்.

இந்தக் கொள்கைகளில் ஒன்றும் திருக்குறளில் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. கடவுள் வரழத்தில் வள்ளுவர் இறைவன் ஒருவனைப் பற்றிப் பேசுகிறார். ஆனால், கடவுள் இல்லையென்று கூறும் சமணர் தரும் விளக்கத்தைப் பார்த்தால் மனமொழி

கடந்த எல்லாம்வல்ல கடவுள் ஒருவரைத் திருவள்ளுவர் ஏற்கிறாரா இல்லையா என்ற ஐயப்பாடு கூடத் தோன்றலாம். “ஆதிபகவன், வாலறிவன், மலர்மிசை ஏகினான், தனக்குவமை” இல்லாதான், அறவாழி அந்தணன், எண் குணத்தான், இறைவன்” முதலிய தொடர்கள் தீர்த்தங்கரரைக் குறிக்கின்றன என்று சமணர்கள் பல சான்றுகளோடு காட்டுகிறார்கள். எனினும், பிற மதத்தினரும் தத்தம் மதக் கொள்கைப்படி பொருள் கூறும் அளவுக்குப் பொதுப்படக் கடவுள் வாழ்த்து அமைந்திருக்கிறது. ஆனால், வள்ளுவரது சொந்தக் கொள்கை என்னவென்று வரலாற்று முறைப்படி ஆராயப்படல் வேண்டும். அதற்குப் போதிய சான்றுகள் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

முதலாவது வள்ளுவரது காலத்தைப் பற்றிக் கருத்துவேற்றுமை உளது. வெள்ளைவாரணர், அப்பாத்துரை, மறைமலை அடிகள் முதலியோர் கூறுவதுபோல அவரது காலம் கிறித்துவுக்கு முந்தியதா அல்லது வையாபுரிப் பிள்ளை அவர்கள் கூறுவதுபோல கி. பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டா என்ற கேள்வி எழுகிறது. எனினும், மணிமேகலை சிறைசெய் காதையில், “தெய்வம் தொழாஅள்” என்ற பாடல் மேற்கோளாகக் கையாளப்படுவதால் அந்நூலுக்கு முந்திய நூல் என்று அனைவரும் ஒப்புக்கொள்வர். கிறித்துவுக்குப் பிந்தி வள்ளுவர் வாழ்ந்திருந்தால், அதுவும் மயிலாப்பூரில் குடியிருந்திருந்தால் தோமையார் என்ற கிறித்தவ அடியார் போதனையைப்பற்றிக் கேள்விப்பட்டு அவற்றில் சிலவற்றைத் தமது நூலில் மேற்கொண்டிருக்கலாம் என்று சிலர் கூறுகின்றனர். ஆனால், நம் ஆராய்ச்சிக்கு அத்தகைய கருத்துக்கள் ஒன்றும் தென்படவில்லை. ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்ற இல்லறம், அதில் விளங்கும் ஒழுக்கம், அன்பு, பொறுமை, ஈகை, ஒப்புரவு, விருந்தோம்பல், அடக்கம், நன்றியறிதல், பிறனில் விழையாமை முதலிய பண்புகள் அனைவரும் ஒப்புக்கொள்வன. துறவறத்திலும் இவ்வாறே சிறந்த கருத்துக்களை எடுத்தியம்புகிறார். அருள், தவம், வாய்மை, கள்ளாமை, வெகுளாமை, மெய்யுணர்வு, துறவு முதலியன அனைவராலும் பாராட்டத் தக்கவை.

பொருளதிகாரத்தில் அரசியலிலும் அங்கவியலிலும் வள்ளுவர் கூறும் கருத்துக்கள் பாராட்டி மேற்கொள்ளத் தக்கவை. ஒரு குலத்துக்கு ஒரு நீதியும், பிறப்பால் உயர்வு தாழ்வும் நிலவிய அக்காலத்தில், இத்தகைய நீதிநூலை இயற்றியது இடம், காலம் கடந்த அவரது பண்பட்ட உள்ளத்தைக் காட்டுகின்றது.

‘அகழ்வாரைத் தாங்கும் நிலம்போலத் தம்மை
இகழ்வார்ப் பொறுத்தல் தலை’³

என்று மன்னிப்பையும்,

‘பெருக்கத்து வேண்டும் பணிதல் சிறிய
சுருக்கத்து வேண்டும் உயர்வு.’⁴

என்று மனத்தாழ்ச்சியையும்,

‘அன்பிலார் எல்லாம் தமக்குரியர் அன்புடையார்
என்பும் உரியர் பிறர்க்கு’⁵

என்றும்,

‘அன்பிற்கும் உண்டோ அடைக்குந் தாழ்’⁶

என்று அன்பையும் எடுத்துரைப்பது கிறித்துவமதச் சிறப்புக்-
கொள்கை போன்று தோன்றலாம். எனினும், அவை பண்பட்ட
சான்றோர் பலருக்கும் உரிய பொதுப் பண்புகள் எனலாம்.
ஆனால், கொல்லாமை, புலால் மறுத்தல் முதலிய அதிகாரங்களில்
அவர் சொல்லும் கருத்துக்கள் கிறித்துவ மதத்துக்கு முரண்பட்-
டவை. கிறித்துவ மதத்தில் இறைச்சி சாப்பிடக் கட்டளை இல்லை.
ஆனால் அதை உண்டால் பாவம் என்று கூறுவது பொருந்தாது.

‘உண்ணுமை யுள்ளது உயிர்நிலை ஊன் உண்ண
அண்ணாத்தல் செய்யா(து) அளறு’⁷

என்பது கிறித்துவ மதத்துக்கு முரணானது.

கள்ளுண்பதும் அவ்வாறே. “படைத்தான் படைப்பெல்லாம்
மனுஷக்காக மனுவைப் படைத்தான் தனைவணங்க” என்பது
கிறித்துவ ஒழுக்க விதி. குடியால் குடும்பத்தை இழிநிலைக்குக்-
கொண்டுவருவதும், மட்டுக்கு மிஞ்சி போதைவரக் குடிக்கிறதும்
கண்டிக்கத் தக்கவை. ஆனால், மட்டோடு அதைப் பயன்படுத்து
வோரை கிறித்துவ மதம் விலக்காது. திருக்குறளைப் படிக்கும்
போது மறுபிறப்புக் கொள்கையை அவர் ஏற்கிறார் என்பது
வெளிப்படும். பல இடங்களில் மறுபிறப்புபற்றிப் பேசுகிறார்.

‘பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்துவர் நீந்தார்
இறைவ னடிசேரா தார்’⁸

என்றும்,

3. குறள் : 151   4. குறள் : 963   5. குறள் : 72   6. குறள் : 71
7. குறள் : 255   8. குறள் : 10

‘அவாஎன்ப எல்லா உயிர்க்கும் எஞ்ஞான்றும்
தவாஅப் பிறப்பீனும் வித்து’⁹

என்று கூறி, ஆசையே பிறப்புக்குக் காரணம் என்றும், அப்பிற-
விக்கடலை நீந்த இறைவன் அடிசேர வேண்டும் என்றும் ஆசிரி-
யர் கூறுகிறார். இது ஒரே பிறப்பு, ஒரே சாவு என்று கூறும்
கிறித்துவக் கொள்கைக்கு நேர்முரணானது. மேலும், களவி-
யல் பகுதியில் திருமணத்திற்குமுன் நிகழும் புணர்ச்சி வாழ்க்கை
நல்லொழுக்கத்துக்கு முரண்பட்டது. பொறுப்புள்ள பெற்றோர்
எவரும் தம் பிள்ளைகளை இவ்வொழுக்கத்தில் ஈடுபட உடன்-
படார். சிறந்த அறத்துப்பாலை எழுதிய வள்ளுவர் இதை எவ்-
வாறு அதனோடு இணைத்தார் என்று சிலர் வியப்படைகின்றனர்.
ஊழ்வினை அல்லது தலைவிதி அல்லது கர்மம் போன்ற ஓர்
ஆற்றல் மக்கள் வாழ்க்கையை ஆட்கொள்வதுபற்றி வள்ளுவர்
பேசுகிறார்.

‘ஊழிற் பெருவலி யாவுள மன்றென்று
குழினும் தான்முந் துறும்’¹⁰

என்று கூறி அதன் வல்லமையை வற்புறுத்துகிறார். இது கிறித்-
துவ மறைக்குப் புறம்பானது; முரணானது.

நிற்க. தற்போது ‘தெய்வநாயகம்’ என்ற புலவர் ‘திருவள்ளு-
வர் கிறித்தவர்’ என்று கூறி, கிறித்துவத்துக்கு முரணாகத் தென்-
படும் பல குறளுக்குப் புதிய விளக்கம் கூறி வருகிறார். மேலும்,
1. திருவள்ளுவர் கிறித்தவரா? 2. ஐந்தவித்தான் யார்?
3. வான் எது? 4. நீத்தார் யார்? 5. சான்றோர் யார்?
6. எழு பிறப்பு? 7. மூவர் யார்? 8. அருட்செல்வம் யாது?
என்ற பல நூல்களை வெளியிட்டிருக்கிறார். அவற்றுள் சிலவற்றை
ஊன்றிப் படித்தும், அவர் வலியுறுத்தும் கருத்தை நம்மால்
ஒப்புக்கொள்ள முடியவில்லை. ‘திருவள்ளுவர் மறுபிறப்பை
ஏற்கவில்லை’ என்றும், ‘ஐந்தவித்தான் என்பான் கிறித்து’ என்-
றும், ‘வான் என்பது பரிசுத்த ஆவி’ என்றும், ‘நீத்தார் என்பவர்
கிறித்து பெருமானார்’ என்றும், ‘சான்றோர் என்பது கிறித்துவர்
களைச் சுட்டுகின்றது’ என்றும் பல சான்றுகளால் அவர் எடுத்த
துரைக்கிறார்.

இக்கருத்துக்களோ, அவற்றை மெய்ப்பிக்க அவர் கையாளும்
பல சான்றுகளோ, நமக்கு மனநிறைவு அளிக்கவில்லை. கிறித்துவ
மதத்துக்குரிய தனிச்சிறப்பான கொள்கை ஒன்றும் திருக்குறளில்

காணப்படவில்லை. கிறித்து பெருமானின் பெயர் கூட வரவில்லை. ஆனால், இந்திரன் (25) திருமால், (அடியளந்தான் 610, அறவாழி 8, தாமரைக் கண்ணான் 1103), திருமகள் (செய்யவன் 167, செய்யாள் 84, தாமரையினுள் 617), மூதேவி (தவ்வை 167, மாமுகடி 617), அணங்கு (1081), பேய் (565), அலகை (850), கூற்று (376, 765, 1050, 1083; கூற்றம் 269, 1085), காமன் (1197), புத்தேள் (58, 234, 213, 290, 966, 1323), இமையார் (906) தேவர் (1073), வாணோர் (18, 346) முதலிய இந்துமதத் தெய்வங்கள் சுட்டப்படுகின்றன. இவற்றிற்கெல்லாம் புலவர் தெய்வநாயகம் விளக்கம் தர முயல்கிறார். இந்நிலையில்,

‘எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினும் அப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு’¹¹

என்ற குறள் நினைவிற்கு வருகிறது.

ஒரு தனிப்பட்ட பொருளை ஒரு குறிப்பிட்ட அதிகாரத்தில் எடுத்துரைக்கும்போது அதன் பெருமையை உயர்த்திக் கூறுவதும் அது இல்லாத குறையை மிகவும் தாழ்த்திச் சொல்வதும் வள்ளுவர் கையாளும் மரபு. இதை உரையாசிரியர் உணர்ந்து ‘அதிகாரமுறைமையான்’ பொருள் கொண்டிருக்கின்றனர். இதைக் கவனிக்காது ஒரு குறளை இன்னொரு குறளோடு மோத விட்டுப் போராடலாம்.

மனோன்மனியத்தில் சீவகனும் நாராயணனும் இவ்வாறு வாதாடுகின்றனர். இறுதியில் “எதற்கும் திருக்குறள் இடம்தரும் விடு, விடு” என்று சீவக மன்னன் முடிவு கட்டுகிறான். குறளைத் தாங்கள் விரும்பிய பக்கமெல்லாம் பலர் இழுத்துப் பொருள் கூறும்போது சீவகன் கண்ட முடிவுக்கு நாமும் வரவேண்டியிருக்கிறது. வள்ளுவர் உயிரோடு இருந்தால் என்ன பதில் அளிப்பாரோ தெரியவில்லை.

திருவள்ளுவரும் பேர்போனவர். அவர் அருளிய திருக்குறளும் பேர்போனது. ‘பேர்போனது’ என்ற தொடர், பெயர் இல்லாதது என்ற பொருளிலும், புகழ்மிக்கது என்ற பொருளிலும் வழங்கும்; அந்த இருபொருளும் திருக்குறளுக்கும், திருவள்ளுவருக்கும் பொருந்தும். ஆசிரியரது சிறப்புப் பெயரும் தெரியவில்லை; நூலுக்கு இட்ட பெயரும் தெரிய வில்லை. ஆனால் நூல்து பெருமையோ, ஆசிரியரது புகழோ எவ்வகையிலும் குறைய வில்லை. இடம், காலம், மொழியைக் கடந்து திருக்குறள் உலகச் சொத்தாகிவிட்டது. வள்ளுவரும் சாக்கிரட்சைப் போல உலகப் பெருமகனாகிவிட்டார்.

Prof. M. V. Ramasarma, M.A., Ph.D. (Wales)
Principal & Professor of English

SESSION IV

TIRUKKURAL AND OTHER LITERATURES

President : Prof. M. V. Rama Sarma
Principal
S. V. University College.

1. **Telugu :** Prof. G. N. Reddy
Head of the Dept. of Telugu
S. V. University.
2. **Malayalam :** Prof. E. R. Sreekrishna Sarma
Head of the Dept. of Sanskrit
S. V. University.
3. **Hindi :** Prof. S. Shankar Raju Naidu
Head of the Dept. of Hindi
University of Madras.
4. **Sanskrit :** Dr. V. Varadachari
Reader in Sanskrit
S. V. University,
5. **English :** Thiru. S. Viswanatham
Lecturer in English
S. V. University.

Valluvar and Vemana

by

Prof. G. N. Reddy

That **Tirukkural** is a unique work and that it has no parallel in any literature needs no repetition. To quote Albert Schweitzer: "There hardly exists in the literature of the world, a collection of maxims in which we find so much lofty wisdom as in **Tirukkural**". The very thought that such a unique work of universal appeal was written about 15 hundred years ago, if not earlier, makes one wonder at the art and wisdom of its author, Tiruvalluvar.

Tirukkural is not a religious work nor does it uphold or attempt to establish any particular cult. It is not a treatise on philosophy either. Nor it is a purana or a kavya depicting the exploits of gods and goddesses. It is primarily concerned with man and woman who are helpless in the matter of their birth or death on this earth; yet, they can be helped to make their lives between birth and death useful, enjoyable and meaningful. And to this goal of happy living, **Tirukkural** attempts to guide every individual and the human society. As such, **Tirukkural** is a practical guide book of eternal value with a universal appeal for the whole humanity.

We have in Sanskrit a good number of didactic works or ethical writings like **kaamaandakam**, **subhaasitas** of Bhartrhari etc., which are intended to instruct individuals in morals. In Telugu, in addition to the translations of Sanskrit didactic works, we have a good number of **neeti satakas** of a didactic type. But none of the works either in Sanskrit or in Telugu can stand comparison with **Kural** in its plan and form, purport

and expression. The less known name of **Tirukkural** is **muppaal** suggestive of the three parts in the work dealing with (1) **arattuppaal** ie., virtue or **dharma**, (2) **porutpaal** ie., wealth or **artha**, and (3) **kaamathuppal** ie., pleasure or **kaamam**. The originality of Valluvar lies not only in his unique thoughts but also in the inimitable and epigrammatic expression of his thoughts in the metre of **Kural**. **Kural** is a couplet expressing a complete and self-contained idea in a refined and intricate metre. Each **Kural** of Tiruvalluvar is a wonderful condensation of a universal thought and its brevity imparts an oracular effect to what is said by the author. In fact, each **kural** is a quotable quote.

Tirukkural has more than one translation in Telugu, a fact that may surprise many Telugu people. The first translation of **Kural** into Telugu was done in the year 1887 by Sri Kanuparthi Venkataramaiah, the second translation was by Sri P. Narasimhulu Naidu in 1892. My revered teacher the late Sri Putalapattu Sreeramulu Reddy published a translation of **Kural** in 1948 under the title **Trivargamu**. The latest translation of **Kural** is by Sri Challa Lakshminarayana Sastry of Madras. The Telugu translations of **kural** are mere translations and not transcreations. They are good examples to show how an uninspired translator does great disservice to the original and little service to his literature. It is difficult to make a successful translation of **kural** into Telugu because of two reasons: (1) It is very difficult to render into any language the brevity and the epigrammatic expression of **kural**, and (2) many of the thoughts and ideas found in the **kural** are not new to the Telugu people as we have an Andhra counterpart of valluvar in Vemana. The verses of Vemana which are popular both with the literate and the illiterate contain many of the thoughts and sayings of Valluvar. The place of Vemana in the Telugu literature corresponds to that of Valluvar in Tamil and we find great similarities in the lives of, and teachings of, Valluvar and Vemana. Historically, they are separated by more than ten centuries. Vemana had no knowledge of Tamil or of **Tirukkural**. By caste both are Sudras, and they have no faith in the credentials of caste system.

In fact, Vemana declares that ignorance is Sudra and wisdom is Brahminhood. He also declares; "He is not a pariah or untouchable who is so considered by his birth. He who fails to keep his word is indeed a pariah or untouchable."¹

Vemana is a Yogi and Valluvar is a Bhogi, but both show respect and regard for what they are not. Though Valluvar says much in praise of the life of a householder, a *gruhasta*, he extols equally the greatness of ascetics. According to Vemana a bhogi or a kaami alone qualifies to become a Yogi.² Valluvar seems to respect all ascetics alike. Not so Vemana. Being an ascetic or Yogi himself, Vemana knows that some ascetics are genuine and some are spurious. He says: "Salt and camphor look alike, but if you examine and try the flavours their tastes differ; thus do the virtuous differ from the ordinary."³

Valluvar believes in God but not in gods. So also Vemana. In fact, Valluvar, begins his work by paying homage to God in the first ten kural. While Valluvar is humanist, Vemana is an iconoclast. Vemana found people worshipping many gods and goddesses in the form of idols. He ridicules idol worship in many verses. He says: "Oh men ignorant of God who 'dwells in' your hearts, you bow down to all stones. What is there in a stone superior to what is in a living body."⁴ Many of the verses of Vemana contain a touch of fine satire, subtle humour and gentle irony. Against superstitions or meaningless rituals, Vemana hardly argues; ridicule is his argument. He does not spare even Lord Rama in this respect; He declares: "How can one call Rama the God who leaving his wife behind went in chase of a golden deer, not knowing that golden deer does not exist on the earth."⁵

Valluvar preaches non-violence or ahimsa. He says: "If you know what a righteous deed is, it is Kollamai or non-killing. Killing will bring in its train all the rest of the

-
1. Verses of Vemana (Vavilla 1911 Edition) 2 : 135	
2. See Vemana 2 : 211	3. Vemana 1 : 16
4. Vemana, 1 : 102.	5. Vemana, 3 : 67.

sinful deeds.”⁶ He further declares : “ Refrain from taking another creatures’ dear life, even if you would lose your own life thereby.” Vemana also makes it known that all killing is a sin against God, and all animals as different forms of Deity.⁷ Vemana is against killing even an enemy. He says : “ Though a foe worthy of death falls into thy hand, kill him not. Conciliate him by goodness and bid him depart; this itself is death to him.”⁸

On women, the views of Vemana differ in general from that of Valluvar; but like Valluvar Vemana believes that a good woman makes a happy home. He says : “ The house of a virtuous young woman is orderly. She is like a light shining in the dark room and such a house is like a place of divine worship.”⁹ Vemana has no good word about a disobedient wife. To the unfortunate husbands with disobedient wives, he has the following advice : “ She who does not obey her Lord’s commands is not his mate but his fate. To dwelling with such a wife, dwelling in the forest is preferable.”¹⁰

I have taken only a few examples to show how the thoughts and ideas of Valluvar are universal, and has similar thoughts beautifully expressed by Vemana. Valluvar and Vemana are men of profound thought. Their poetry is a spring, pure and undefiled, entirely spontaneous and original in thought and style. They were committed to the moral uplift of an individual by wanting him to develop our integrated personality in order to promote an integrated society with no tensions and conflicts. A comparative study of the two sages, Valluvar and Vemana, in depth will certainly reveal many more points of significance.

6. Kural, 32.

7. See Vemana, 2 : 4.

8. Vemana, 1:23; cf. Kural, 314.

9. Vemana, 1:71.

10. Vemana 2:15; cf. Kural 53.

Tirukkural and Malayalam

Prof. E. R. Sreekrishna Sarma

Among the Dravidian Languages no two languages are so closely related to each other as Tamil and Malayalam. There are several views regarding the nature of relationship between them. The two significant views however are: one, Malayalam evolved from the Tamil Language somewhere about the 11th or 12th century; and two, the present Tamil and Malayalam both evolved from a proto-Tamil and Malayalam retained many of the expressions inherited from its parent while the present Tamil lost some of them in course time. The supporters of the latter view would cite the expressions like **tellu, mati, nin, naayir** etc., which are found in the Sangam classics but are not in common usage now, but are used in Malayalam by one and all even today. But, whether Malayalam is viewed as a daughter or an elderly sister of the present Tamil it does not affect the closeness of their relationship.

Therefore it might be interesting to note here that a tradition in Kerala, the land of Malayalam, makes some feeble claims on the Saint Tiruvalluvar too. Of course one of our national traits is that we always make an attempt to claim the best of the men and matters as our own. Sankara, the great philosopher, is claimed by Kerala, Tamilnadu and Kashmir. The poet-saint Leelasuka is pulled towards different directions by Malayalis, Andhras and Bengalis. Prabhaakara, one of the great Acharyas of Mimamsa, is claimed by Bihar, Tamilnadu and Kerala. So the claim of Kerala on Tiruvalluvar may not be taken very seriously, just as its claim on Ilango Adigal and Kulsekharā Aalvar, the great poets of Tamil has not been challenged very seriously.

According to Kerala tradition Vararuci, an astronomer Brahmin of high wisdom, was sad to read in his horoscope that he was destined to marry a **pariah** girl. He made a search and discovered this girl who was in her childhood. He drove a nail on her head packed her into a wooden box and allowed it float on a stream. By doing this he thought he could overcome the fate which was to fall on him as indicated by the position of planets. One day, after some years, he was invited by a Brahmin for food. He saw a maiden of great beauty in the hosts' house and expressed his desire to marry her. After the marriage he identified her as the child whom he had packed in a wooden box and abandoned in the steam. He became now convinced that destiny could not be altered and as a form of penance he took to incessant journeying along with his wife. Twelve sons were born to this couple during their wanderings. Each one of them was abandoned as soon as he was born. The method of abandoning was also peculiar. As soon as the child was born Vararuci would ask his wife whether the child had a mouth. When she said 'yes' Vararuci would proclaim: "a child having its mouth will find out a living." It is said that the mother who had a burning desire to have at least one child with her, answered in the negative to the usual question of her husband when the fifth child was born. Then the child immediately became mouthless. Vararuci, through the power of his penance, made this child a deity who is even now worshipped in Kerala by the name **Vaayilla-Kkunnil-appan**. The other eleven children were each brought up by different couples belonging to different castes. They include a Agnihotri, one Khatriya, one Vaisya, a Washerman, a Carpenter, a Pariah and so on. All of them were brilliant, spiritually developed, endowed with wisdom and morally impeccable. These twelve are called by the name '**Paracchipetrapantirukulam**'. This family includes one Valloon which the Malayalis would like to claim to be Valluvar. We may also remember in this connection that the tradition in Tamilnadu also traces the parenthood of Valluvar to a Brahmin although the saint belonged to the lowest class. Whatever the value of these traditions might be, two things are clear from them: one, we want to take pride in claiming the

best and greatest of men as our own; and two, wisdom spiritual height and moral excellence are not privilege of certain castes, communities or parts of the world.

From time immemorial India maintained three values of life, the pursuit of which with sincerity would make a man perfect. In Sanskrit they are called **Dharma, Artha and Kama** separately and **Trivarga** or **Trigana** collectively. The same are **aram, porul, and kaamam**, separately and **muppai**, collectively in Tamil. The beauty of **Tirukkural** does not lie in the nature of its contents but in the epigrammatic expressions of single phrases endowed with all charms of poetry and sharpness of wisdom capable of piercing into the heart and leaving an indelible impression for ever. Tiruvalluvar's sayings have power, dignity, nobility and universality. They are addressed to all human beings irrespective of their caste or community and creed or profession. So there is no wonder that **Tirukkural** had attracted the attention of Keralas Scholars many centuries back as evidenced by the discovery of a translation of **Kural** done in 1595 A. D. This was partly published by the late, L.V. Ramaswami Ayyar in three parts between 1935 and 1940 in the **Bulletin of Rama Varma Research Institute, Trichur**. This publication covered only 1 to 205 couplets.

Another translation was done by Diwan Bahadur A. Govinda Pillai, who was a High Court Judge of the erstwhile state of Travancore. It was published in 1899 but the copies of this work are now very rare. Govinda Pillai had translated several dramas of Shakespeare into Malayalam. So his experience as a translator and versifier helped him to a certain extent, in communicating the **Tirukkural** to the Malayalam readers. There are a few belonging to the older generation who could quote some verses of this translation from memory.

The third translation was by Sastamangalam Ramakrishna Pillai of Trivandrum. This was published in September 1957, although the translation was completed in 1933 itself. The translator also wrote originally a comprehensive commentara with explanatory notes, but the publication contains only an abridged version of his commentary. This translation is called

Ramakrishna Tirukkural by associating the name of the translator with the title of the original. Ramakrishna Pillai chose a short metre similar to that of the original and his translation is considered to be more or less faithful to the original. The last translation of this great work so far done into Malayalam is from the pen of the well-known Malayalam poet Vennikkulam Gopala Kurup who has to his credit a fine translation of **Ramacaritamanas** of **Tulasidas** too. This was published in December 1957 by the Writers' Co-operative Society at Kottayam. Vennikkulam, being a poet of an exquisite style of his own, has made the **Tirukkural** readable and attractive to the present-day Malayalam reader. He has also given a commentary which makes the understanding of its contents easier. Thus the **Kural** has inspired some best poets and thinkers of past in Kerala and it will live and inspire human beings as long as they continue as human beings.

Tiruvalluvar and Hindi Literature

Dr. S. Shankar Raju Naidu

“That while the treasures of the ancient Tamil classics are better known and better appreciated by scholars of Western Lands” observes Sir A. L. Mudaliar with a heavy heart in his foreword to my Hindi Translation of **Tirukkural**, “very little attention has been paid to such works by scholars in other parts of India”. It is in the fitness of things that Sri Venkateswara University which is situated in Vata Venkatam, the northern most tip of ancient Tamilnadu, has taken up the challenge and arranged for a Symposium on ‘**Tirukkural**’ with a section for ‘**Tirukkural and Other Literatures**’ also. I am grateful to the organisers of this symposium, particularly to Dr. N. Subbu Reddiar, Head of the Dept. of Tamil, S. V. University, for offering me an opportunity to perform this pleasant duty of presenting a paper on ‘**Tirukkural and Hindi Literature**’. **Tirukkural** of Tiruvalluvar is supposed to be a work of about the first century A. D. As such, chronologically neither Hindi nor any other modern Indian language can be compared with **Tirukkural**. But if we look into the content of this classic, very many saint - poets appear before our mind’s eye, chief among them being Kabir Das of Hindi, Vemana of Telugu, Sarvagya and Basava of Kannada, Gyaneshvar of Marathi, Guru Nanak of Punjabi and others. Here it is worth the mention that only Kabir Das of Hindi was a weaver-seer like Tiruvalluvar. A great many things in their lives and messages are parallel. Both led married life earning their daily bread by the sweat of their brow. Both tried to bring in reconciliation among the then-prevalent religions of their times in their respective localities, and thereby strike

at a common cord of belief and action in the internal and external lives of people. Both were People's poets who lived and mused for the peace of the people. Both believed in One God as being the fountain-head of pure knowledge and believed only in self prayer at the Feet of that One Supreme Being. Nevertheless, Kabir signified Him by a name 'Rama' (not the son of Dasaratha) though he took Him to be nameless, whereas Tiruvalluvar did not conceive of a name, and contented himself by describing the eight qualities of Godhood. Both offer the same treatment even regarding Fate.

To pin-point a few aspects a little more intimately, we may begin by considering their view-points regarding Learning and Devotion. Though Tiruvalluvar has stressed in the superlative the importance of learning, he states without any hesitation: 'Of what avail is all thy learning if thou worship not the holy feet of Him of the perfect intelligence?' Kabir also with the same vigour states: 'The World dies in reading volumes but none has so become wise. In him alone who learns the two and half alphabets of Prem i.e., Love, will wisdom dawn'.² Both clearly and sternly consider devotion to God as a greater trait than mere book-learning for a human being. Consequently both in the same breath stress that 'no pain will inflict on him who is a true devotee'.³ Both adore that gentleman: most, who has all the five senses under this control.⁴ Another trait, and that too a social one, is the element of service. Service and benevolent assistance to other fellow beings—nay, to any other living being—are, according to Tiruvalluvar and Kabir the greatest of virtues. As an excellent example, both have pointed towards Rain. 'Rain' according to Tiruvalluvar, 'creates fit food for all living beings that eat and then itself becomes their food'.⁵ Kabir too in the same tone expresses

---

1. Kural-2. 2. Kavita Kaumudi, Part I, Kabir, Doha-170.

3. Kural-4 = 4. Kural-6 = Kabir Vachanavali 189.

5. Kural-12

that the trees, tanks, saints and Rain assume forms in order to serve others.⁶

According to Tiruvalluvar and Kabir, after devotion we can take 'Service' as the motto for any right-thinking man. But this action, both emphasize, should be primarily based on perfect truth. Truth to both of them is greater than any penance. They identify truth with life itself. They decry all pleasures derived out of falsehood born of word, mind or deed. Falsehood, they designate, as the greatest of crimes. Tiruvalluvar says: 'Many things have I seen in this world; but of all the things that I have seen, there is nothing that is higher than truth'.⁷ With the same strain, Kabir says: 'There is no penance equal to truth, sin equal to falsehood. God resides there where resides truth'.⁸ On these lines both take purity of mind as the sole basis of righteousness or say Religion. All external acrobatics in the name of religion are denounced outright by both. In a very concise but lucid manner, Tiruvalluvar explains: 'Be pure in heart; all righteousness is contained in this one commandment; all other things are nought but empty display'.⁹ So also Kabir, admonishing the showy persons, states categorically: 'the garland of beads rolls in hand, tongue rolls in mouth and mind indeed in all the four directions! This certainly is not true repetition of the Name of God'.¹⁰ And hence advises the roller: 'Throw off the bead in hand and roll the bead of mind towards God with purity'.¹¹ Both Tiruvalluvar and Kabir seem to have analysed all the behaviour patterns of human beings and both have arrived at the same conclusion. They take 'sweet utterance' as the best expression of human behaviour. Tiruvalluvar considers it to be greater than charity,¹² true ornament¹³ and essence of all righteousness'.¹⁴ Kabir takes it to be the medicine for all diseases and the converse is termed to be such an arrow which pierces only the ear but pains the entire body.¹⁵ Here a memorable Kural is worth being mentioned: 'The burn caused by fire would heal up but not that of tongue'.¹⁶

6.

7. Kural-300

8. Kavita Kaumudi-141

9. Kural-34. 10. Kavita Kaumudi-10

11. Kabir: Doha 308

12. Kural-92

13. Ibid-95

14. Ibid-93

15. Kavita Kaumudi-126

16. Kural-129

There is a very surprising aspect in which both are seen to be thinking alike proving their greatness judged even from the modern point of view of the sense of time. It is not that now only the time factor has come to assume greater magnitude. Promptness to achieve a good act then and there has been the key note equally to Tiruvalluvar and Kabir. Today time generally is valued against money, but in days of old, it was equated with that aspect of life which would be helpful even after death. Time today has only a temporal value but to Tiruvalluvar and Kabir, time had permanent values. Hence Tiruvalluvar stressing the value of time has stated: "Do not postpone the act of righteousness; do it now so as to always standby even after Death."¹⁷ Kabir goes a step further and asks men to do today what is planned for tomorrow, and immediately what is for today lest deluge might occur at any moment.¹⁸ He explains it further by saying that what is today might not be tomorrow.¹⁹ Thus both advise us to do good deeds now and here in order to safeguard us from the perpetual pain of birth and death.

'Do good' says Tiruvalluvar, 'till in thee there is breath; like rock it blocks birth-death'²⁰ The same sentiment is expressed by Kabir when he says that 'good deeds are strong enough for one to cross over the ocean of birth and death.'²¹ All said and done, Fate is indisputable. Here again both see eye to eye and give a final say in the matter. It is beyond one's reach. Neither can one bend it nor mend it. Fate stands where it was destined. All beings are coins in the field of chess, and have to necessarily flow with the fate without any deliberate conversion on our part. Kabir on final analysis says: 'Even with the strongest action, the stream of fate cannot be diverted'²²—which is in full agreement with the following statement of Tirukkural, namely 'What is mightier than Fate? Even if counteracted, it overcomes.'²³ Tiruvalluvar has covered in his solè work all aspects of Aram Porul and Inpam—Dharma, Artha and Kaama in 1330 couplets of one and half lines each,

17. Ibid-36   18. Kavita Kaumudi-19   19.

20. Kural-38   21. Kabir Vachanavali-87

22. Kavita Kaumudi - Pada 13   23. Kural 380

as if 'an apple of gold in a net work of Silver' as Rev. G. U. Pope has put it. He has not touched the fourth Purushartha 'namely' Moksha (Veetu), for, he seems to believe like Kabir that 'He who has seen will not say, he who says has not seen'.²⁴ We apparently can formulate a theory that he who would follow his maxims on the aforesaid three divisions, would automatically attain the fourth Purushartha, namely, Veetu.

Now let us take up the most tempting aspect of life i.e., Love. Love, we all know, is the salt of life. Tiruvalluvar has devoted a complete section of twenty five chapters of ten couplets each and has dealt with love in two sections as pre-marital and post-marital love namely Kalavu and Karpu. Looking at the matter and the crisp style of filling 'an ocean into a jar' or as has been acclaimed by Itaikkatar 'filling seven seas into a mustard'²⁵ or more explicitly as Poetess Avvaiyar has put it 'filling seven seas into an atom',²⁶ we cannot but be reminded of the Hindi Poet Bihari Lal of the seventeenth century. 'In the entire field of the Hindi Literature Bihari Lal the supreme Poet-genius who stands as Nulli - *Secondus* in the treatment of love and its varied and variegated phases, and who deserves by his single unique work '*Bihari Satsayee*' a comparison with the Tamil Poet Tiruvalluvar'. Biharilal has given us a little over seven hundred stanzas called *Dohas*, each in 4 lines of but 13, II, 13 and II matras. It has rightly been stated that the stanzas of Bihari are like piercing arrows looking short but great in effect.²⁷ Each stanza of both the poets, short as it is, appears 'like extra-ordinary individual precious stone with its own magnanimous glow and beauty. Their expressions are remarkably lucid with dignity and sweetness of language aptly changing according to the shades of emotions. There is a surprising proximity in the literatures of these master poets 'proving thereby that all men feel alike, and great men think alike.'

---

24. Kabi Vachanavali-Pada 167. 25. Tiruvalluvamaalai-

26. Ibid- 27. Ramachandra Sukla; History of Hindi 'Literature'. P. 229, (Edition No. XI.)

Both the poets offer similar impression regarding the maddening effect of beauty. 'Wine giveth joy' says Tiruvalluvar, 'but only to him that tasteth it; it can never delight at the mere seeing as doth love'.²⁸ With the same tempo, Biharilal also states that gold-ornamented damsel is hundred times more maddening than the poisonous plant, 'Dhatura', for, the latter affects only after eating as against the former on mere getting or seeing²⁹. Both agree that when love is mature and true, it is not obligatory for the pair to indulge in speech. Consequently Tiruvalluvar states in a couplet: "When eyes speak their consent to eyes, the words of the mouth are quite superfluous."³⁰ The same sentiment has been, as if further exploded by Biharilal, when he states that the lady in love due to modest shyness stops even writing a letter to her lover believing that his heart itself would unfold her heart in its entirety.³¹

Both are the doctors to diagnose the disease of love and also in finding out the medicine for the the same. It is very seldom that the disease and the medicine are identical but both Tiruvalluvar and Biharilal have indential treatment for the 'fever of love'. Tiruvalluvar says: "Diseases have for their remedy things that are different; but this maiden decked in jewels is herself the cure of the ailment caused be her".³² In *Bihari Satsayee* the maid-in-confidence tells the ailing maiden that the very hero who is the cause of the disease is the only cure.³³ Bihari further confirms this treatment in yet another Doha by saying that the disease, the doctor and the cure are the same.³⁴ The maiden is now in a state of saturated love. Both the poets have found the same conduct and behaviour on the part of such a maiden. Both the maidens of Tiruvallurvar and Biharilal feel, as it were, the physical presence of their lovers in their hearts during their absence from sight; Tiruvalluvar's observation reflects the abstaining of hot edibles by the lady-love, lest the heat should scorch her lover present inside! She herself tells her lady-companion: 'As my lover is ever in my heart,

---

28. Kural-1090   29. Bihari Bodhini-Doha 652

30. Kural-1100   31. B. B-Doha-238   32. Kural-1102

33. B. B. Doha-288   34. B. B. Doha-488

I fear to eat hot food lest it burns him there.'³⁵ We find a surprising similarity in Biharilal's work. The maid - in - confidence, rather loudly advises the lady-love to tease the lover on his arrival who did not keep up his word. The lady-love promptly stops her by gestures not to talk loudly lest the lover ever residing in her heart should listen.³⁶ What a wonderful similarity of treatment of human psychology! Presumably such an identical expression of mental aptitudes may not be obtained outside India. It is unique among women of our country only. Does it not prove the emotional integration of our vast nation?

Now let us observe the life after marriage or union. Here separation yields the greatest pain, at times even death. Neither of the two can bear it even for a moment. It is an international feature but the intensity in Indian women is perhaps the greatest as explained by both Tiruvalluvar and Biharilal. Tiruvalluvar's maiden tells her lover: 'Speak to me not of parting; about return tell them who would survive.'³⁷ A touching spontaneous exposition indeed! But, inspite of such sincere utterances, if the lover goes away, what is to be executed? Bihari comes to our rescue and states that if in such a predicament, the life starts quitting, the only remedy is to relate matters connected with her lover, making her recapitulate the happiest incidents.³⁸ Evidently the fire of love scorches even in separation as against the fire which burns only when touched.³⁹ To avoid such a situation, Tiruvalluvar states that, should the eyes also run away after the lover the heart, there might have no need to swim over the sea of tears.⁴⁰ Bihari translates this into action. Though not to the lover direct, the eyes of the beloved, and consequently she herself like a lunatic, run after the shadow of a kite flown by the lover just to have a touch of it.⁴¹ Such is the intensity of feeling and subtlety of the mode of consolation. Being so, the maiden tries to wage a quarrel in order to

---

35. Kural-1128

36. B. B. Doha-206

37. Kural-1151

38. B. B. Doha-489

39. Kural-1159

40. Kural-1170

41. B B. Doha-213

express her extreme hidden love! But she forgets instantaneously all the causes that she had in mind and fall flat for conciliation and consolation. 'Oh my friend', says Tiruvalluvar's ideal maiden, 'I was prepared to feign displeasure, but my mind, forgetting it, was ready to embrace him'.⁴² Bihari's maiden also is in the same position at such psychological moments. Though antagonised day and night, she gets only at his virtues while searching for vices.⁴³ She further tries to keep up a frowning face when she meets him, but her shameless eyes do create a smile forgetting all the anger.⁴⁴ It is but natural to observe only the good in those who are friendly to us.

After pangs of separation, the pair finally meets and leads a happy life. Here both the poets agree in their having occasional boundaries i. e., (Vootal) lover's quarrel. If love is the salt of life, bouderie is the salt of love. Tiruvalluvar compares bouderie in married life with common salt in food, for, it should necessarily be there but in very little appropriate quantity. It so happens that the lover accidentally sneezes and the beloved gets angry, thinking, as is generally understood in Tamil country, that some other maiden is bringing him to her memory. On a careful observation of the same, the lover suppresses the subsequent sneeze. But the beloved is shrewd enough and begins to sob saying that he wanted to conceal a secret of some other maiden being in love with him.⁴⁵ The same sentiment of apprehension is expressed by Biharilal also when he says through the lover: 'Why art thou, maiden, looking at me with bent brows and round piercing eyes? The red line on the cheeks is not due to a kiss by somebody else, but a reflection of my ear-ring studded with red stone!'⁴⁶ After such a bouderie, who succeeds, is a relevant question. Reconciliation naturally sets in within a couple of moments as anybody could easily understand. But the final score, according to Tiruvalluvar, is achieved by that party which gets defeated.

42. Kural-1284   43. B. B. Doha 455   44. Ibid-468

45. Kural-1317, 1318   46. B.B. Doha-385

and the same should be evident at the time of their succeeding union. 'In a lover's quarrel, the vanquished becomes the victor; this is revealed when they reunite'⁴⁷ Bihari also expressing the same sentiment in a different fashion states that both reconcile with each other and they alone can do it. They get on like the single pupil of the crow's eyes as if, living with two bodies, but one life.⁴⁸-

Thus we see that **Tirukkural** has parallels in Hindi literature in an abundant measure. I could take up only two Hindi Poets to demonstrate the identical lines of thought with **Tirukkural**. Even this small area would suffice to justify that the bed-rock over which the cultural unity of our nation is based is unique and strong enough to hold us all together for a progressive march towards peace with pleasure in plentiful measure.

---

47. Kural-1327

48. B.B. Doha-214

Tirukkural and Sanskrit Literature

Dr. V. Varadachari

The poet is the creator of a literary composition. His deep insight into the matters taken up for treatment transcend temporal and spatial limitations. He has the capacity to bring vividly before the readers' mind those matters from the regions which are beyond human comprehension. He is only the medium for transmitting them in well-chosen expression. This holds good to any poet whatever be his language, his period and place where he lives. It is not therefore unlikely that the material and the way in which it is treated could be identical not only in the work of the same period or different periods written by different authors in the same language. The question of the influence of one author or work at a period on another at the same or different period in the same or different language need not be raised, unless there is trust-worthy evidence to support that influence. Problems of this kind touch only the outer fringes of literary criticism. Of greater significance are the contents of such compositions.

Matters that get similarly treated in more than one composition should receive cautious treatment. Their treatment could never be identically the same. What is treated in a simple manner in a work may get embellished with literary devices in another. Prudence requires individual appreciation in each case. The aim of studies taken in this direction will be to discern how admirably poetic insight remains the same all through the literatures of the world.

Passages of similar or same import are by far too many and are hard to be enumerated. The idea is common to some and

its depiction is the same in some others. A brief reference to some of the note-worthy among them would make it clear how the contents in the Tirukkural and some of the Sanskrit-works bear close resemblance to each other.

The householders' order, according to Tiruvalluvar, is the mainstay for the members of the other three orders¹. The writers in Sanskrit only add that this order is the best². A person saves himself in all future generations by withdrawing his senses within like a tortoise³, which illustration is mentioned by the Sanskrit writers who suggest the positive goal of delight as the result⁴. The happy state of mind is lost by anger acting like enemy⁵, which comparison finds its echo in the Sanskrit passages⁶. Indiscreet speeches have to be avoided by proper control over the tongue⁷ which, to the Sanskrit writers, when not controlled, would lead surely to misery⁸. Avarice ruins the family and results in committing many a sin⁹ which gets a similar treatment at the hands of Sanskrit writers.¹⁰

Water cleanses the body and the mind is rid of its impurities by truth¹¹ which is found repeated in the Sanskrit texts¹². One can have enduring joy by giving up all the things which he requires¹³ which again is stated similarly by the Sanskrit writers.¹⁴ It is better to entertain hatred by the wise than enjoy the enticing friendship of the fools.¹⁵ This is similar to the Sanskrit passage which declares that opposition to the great should be preferred to the wealth arising out of the company of those who lack in good behaviour.¹⁶

It is necessary to have a friend, as he prevents the harmful deeds and shares his misfortunes¹⁷. Though not of an identical

1. Kural 41	2. Gautama Dharma Sutra 3.3.
3. Kural 126	4. Bhagavadgita 2.58, 5. Kural 304
6.	7. Kural 127 8. Pancatantra 2.3
9. Kural 171	10.
11. Kural 298	12. ManuSmṛti 5.109
13. Kural 342	14. Mahabharata-Santi 337-6
15. Kural 816	16. Kiratarjuniya 1.8
17. Kural 787	

import, the Sanskrit text tells that a good friend has certain specific features, namely, avoiding the sinful deeds, directing to the performance of beneficial acts, screening the secrets, giving publicity to the virtues, and not deserting the friend in times of distress and danger.¹⁸ The passages in both the literatures¹⁹ declare adversity as the touchstone for testing the real nature of a friend.

Learning and its uses get a good treatment. Learning is the eye for the learned, while it afflicts the unlettered.²⁰ The Sanskrit works declare learning as an eye superior to the ordinary one.²¹ Learning is the precious and undecaying wealth.²² To the Sanskrit writers, it is an unsurpassed possession on the ground that it could not be carried away, it is inestimable and ever imperishable.²³ The writers in both literatures²⁴ declare that there is nothing like a foreign country to the learned.

Human endeavour is upheld as necessary to be put forth by all and that alone is the road to prosperity.²⁵ The Sanskrit passage asks the man to exhibit his personal endeavour, completely ignoring the powers of fate.²⁶ There may not be the result expected of this but much deliberation, when undertaken before starting the work, would surely lead to good results.²⁷ The Sanskrit passages say that several evils would have to be faced through thoughtless action.²⁸ It is again proper to do the work that is intended to be done without any hesitation and delay.²⁹ In a different tone, the Sanskrit passage tells us that what one intends to do shall not be spoken out, for others would prevent its fruition when they come to

---

18. Nitisataka 73

20. Kural 393

22. Kural 400

24. Kural 397 cf. Pancatantra 2.58

27. Pancatantra 2.137

28. Kirtarjuniya 2.30

19. Kural 796

21. Mahabharata-Santi 337-6

23.

25. Ibid 596

27. Kural 467

29. Kural 668

know of it.³⁰ For the same reason, a work that is left half done would lead to utter ruin like fire which is left half extinguished and an enemy not completely defeated.³¹ Debt that is not fully cleared is an additional instance given in this connection in Sanskrit work.³²

Ingratitude is declared to have no recompense, though any other kind of guilt has some kind of meeting it, avoiding the evil results.³³ The Sanskrit passage, with the slayer of Brahmin drunkard, thief and one who had swerved from his duty, mentioned as instances, seeks, as though to elaborate the sense of the Kural passage.³⁴

One who intends to be free from evil shall not commit it on another.³⁵ Hence what causes pain to other shall not be practised.³⁶ Such imports are common to both the texts. Evil will also result from bad company.³⁷

An analysis of the results of good and bad deeds reveals their nature through the case of the palanquin bearer and the person occupying the palanquin which are surely the results of bad and good deeds.³⁸ This is repeated in the Sanskrit texts.³⁹

Likewise, the Kural⁴⁰ and the Sanskrit text⁴¹ refer to the crocodile's strength in deep waters and its getting overpowered by a weak animal when it is out of water.

Finally, it may be said that according to the Kural one has to seek the feet of God in order to cross the series of birth and death.⁴² The Sanskrit text has clear support to this practice which must have been hoary in antiquity and like the passage in the Kural, states that the feet of the Lord have been worshipped by all other gods, Lakshmi, and sages.⁴³

-
30. Drstantasataka 38	31. Kural 674
32. Pancatantra 4.24	33. Kural 110
34. Pancatantra 4.11	35. Kural 206
36. Ibid. 316	37. Kiratarjuniya 3.14 cf Kural 460
38. Kural	39. 40. Kural 495
41. Subhasitayali 954	42. Kural 2, 10
43. Bhagavata 10.38.8; 40.28.	

Tirukkural and English Literature

Thiru. S. Viswanathan

One may as well subtitle this short paper 'A Negative Report'. for, strictly speaking, there is no evidence of any of the classic English writers' acquaintance, direct or indirect, with the Kural of Tiruvalluvar, let alone its influence on them. The only poet who seems to have known the Kural and written verses, and just a few of them at that, in adaptation of some Kural couplets, is not English but American; he is John Greenleaf Whittier the poet of the anti-slavery moment of the nineteenth century, and I shall no doubt try to make something of this straw of a fact, as you will see. But before that, it does seem worthwhile to ask why in spite of the well known English translation by the Rev. G.U. Pope, not to mention other English, Latin or modern languages translations, English men of letters either hardly had an opportunity to read the Kural or did not respond to it, as they could have. First I shall seek an answer to this question. Secondly, I shall make some observations about the parallelism and contrast between the long and rich tradition of the gnomic and related literature of maxims, apophthegms, 'sentences' and epigrams in Western literature on the one side and the ever-living monument of the Kural on the other. The Kural, by all odds, outdoes European maxim literature in matter and in manner. Third, I shall point out what standards of literary-critical judgements, current in English literary criticism would be applicable to our understanding and enjoyment of the excellences of the Kural, looked at not so much as a moral and philosophical work but as a literary masterpiece. And fourthly and finally, I shall acquaint you with Whittier's doing of a few verses of the Kural into English.

It is common knowledge that with the discovery of Sanskrit especially by Sir William Jones in late eighteenth century and the translation a little before that of the Gita into English by Wilkins, the fruitful and continuing process of the exposure of England and of the West to the philosophy and religion, culture and literature of India got under way. But naturally and inevitably, because of what may be called common Indo-European affinities the Europeans in general and the British in particular could more readily be receptive to and assimilate the common Indian heritage of Sanskrit and Hindu culture, and also, for quite different reasons, the impact of Persian and Urdu culture, than they could respond to the regional cultures and literatures, especially the Dravidian ones. The source-books and documents through which some knowledge of Indian literature, culture and thought was mediated to Englishmen, especially to the English poets and writers could be listed thus, confining oneself to English and excluding Portuguese. German and French sources: the papers and books of Sir William Jones, the publications of Sir William Ouseley in London in a series entitled *Oriental Collections* (corresponding to Jones' *Asiatic Miscellanies* published from Calcutta), Alexander Dow's *History of Hindustan* (London, 1768) with its important appendix on *Bedang Sastra*, Maurice's *Indian Antiquities or Dissertations of Hindostan* (London, 1800), Arnold H.L. Heeren's *Researches into the Politics, Intercourse, and Trade of the Principal Nations of Antiquity*, 3 vols., vol 3, *Asiatic Nations Indians* (1833), Hugh Murray, J Wilson, R.K. Greville, et al, *Historical and Descriptive Account of British India*, 3 vols (Edinburgh, 1832), and William Julius Mickle's essay 'Inquiry into the Religious Tenets and Philosophy of the Brahmins' appearing with the translation of Camoens in Chalmers' well known anthology of poetry. *English Poets*, vol 21 (London, 1810), pp. 713-733. There is scarcely a reference to the Kural in these. No wonder that Edna O'borne, de Meester and, most recently, John Holloway in their studies of Oriental influences on English Literature make no reference to the Kural.

Dow's book and Maurice's as well as the writings of Jones were known to the major British Romantic poets like Blake, Shelley Coleridge and Southey, at least one or more of these

books to each of these. H. H. Wilson's translations of the *Megaduta* of Kalidasa as *The Cloud-Messenger* and Dean Milman's translations of the *Mahabharata* and the *Ramayana* (1835) and Ralph Griffiths' translations of the *Gita*, the *Gita Govinda* and the *Laws of Manu* and some of the Vedic Hymns in 1852 introduced the Sanskrit classics in translation to a number of English readers. No wonder that Victorian poets like Matthew Arnold (this poet mainly through German and French sources) and Swinburne, not to mention French poets like Le Conte de Lisle (1818-'891), registered a significant response to Hindu philosophy and Sanskrit classics. The appendix on 'Bedang Sastra' in Dow's book contained a good account of *Manu Dharma Sastra*, long before the translation by Griffiths arrived on the scene. So the British, especially our law-makers knew our *Manu*, but not our *Valluvar*. Not only was the *Kural* a sealed book to British poets and creative writers but they were blissfully unaware of its existence, as were probably Yeats and Eliot in the twentieth century who bore an important relation to the Indian tradition. Moreover, quite simply, the *Kural* had no myths and legends to offer, the kind of grist that comes aptly to the mill of poetry. We know that our *Pencatantra* stories, the beast fables of Sanskrit, gained currency in the West through the medium of Arabic so early as in the pre-Christian era in the guise of Aesop's Fables and other tales, and these are behind Chaucer's *Pardoner's Tale* and Parnell's *The Hermit*. For instance, the Belgian poet Verhaeren could use as the theme of a poem of his Siva's burning of Madana. Nobody need blame any agency for the non-availability of the *Kural* to British and European writers. It was a historical inevitability, and the loss is surely the Britishers', and not that of the Tamils, if they did not read and respond to the *Kural*, if they were in no position to do so.

Such a sense of regret about what English literature has missed in the absence of the influence of the *Kural* on it would seem justified when we recognize the superiority of the *Kural* over the traditions of aphoristic or maxim literature in the classical and modern European languages. It is a marked superiority in point of range and amplitude of conception as well as of depth and of complexity of observation, in point of weight i-

ness of substance and of literary excellence, and above all in point of sincerity and authenticity of tone and feeling and of a system of structural organisation and division. The apophthegms or maxims in the Palatine section of the Greek Anthology, the maxims of Martial and of Seneca in Latin and their numerous progeny of Renaissance epigrammatists like More, Erasmus, Pankhurst, Lily and Buchanaa exemplify the European tradition of the epigram. The maxim did not become an adequate vehicle for moral concepts and observations even in the master-hands of Martial or Seneca. There is not a body of maxims by any single author in the West which can compare favourably with the *Kural*. The Greek maxim in general is remarkable only for its sententiousness or terseness, and the Latin epigram combines conciseness with point or an ingenious turn of thought. But almost every *Kural* couplet, on account of its conceptual and apperceptive content in the decade in which it occurs, acquires particularity or specificity like the Latin epigram while retaining its generality or abstractness as a maxim or proverb. It combines terseness not only with point or a witty turn of thought but with pithiness or substance. For a contrast, here is an example of a Greek epigram :

I lament on longer those who have left the sweet daylight;
but those who ever live in expectation of death.

Here is a Latin epigram by Martial in translation :

You wish to marry Priscus; I don't wonder, Paula, you are
wise. Priscus does not wish to marry you; he, too, is wise.

It will be bathetic to mention the maxims or gnomic verses in Old English or Anglo-Saxon, which are banality itself. But to avert possible misunderstanding, I must add that Old English or Anglo-Saxon poetry has its sophisticated masterpieces in poems like *Beowulf* and some other religious pieces. For that matter, a comparison of the *Kural* with the emblem literature of Renaissance period, that of Alciati in Italy or of Whitney or Quarles in England, will show how the effect which it takes the three parts of an emblem, the motto, the picture and the explanation in verse or in prose to achieve is communicated within the short span of the couplet in the *Kural*.

It is as one of the best examples of the 'poetry of statement', the poetry of 'assertion', distinguished by purity of diction and rhetorical finesse that the **Kural** will be approached by a reader with an English critical upbringing. Fortunately, today a student of English literature does not swear, as he used to do about two decades ago, carried away by the high tide of the now old 'new criticism' which has ebbed away that only oblique poetry as distinct from direct poetry like the **Kural**, only the poetry of imagistic suggestion and metaphoric embodiment is great poetry and the 'poetry of statement' at best second-rate. The sustained quality of point which distinguishes each **Kural** imbues it with a dramatic logic, and these two qualities joined to the authenticity of conviction and of experience behind the words carry a live in to the heart of the reader the truth of the poet's conception and the urgency of his moral vision and judgment. Bacon in his well known essays, *Civil and Moral*, does not quite accomplish this effect. (Bacon's total omission of anything like **Kamathu-p-pal**, the primary human emotions, which constitutes the third of the three sections of the **Kural**, is characteristic.) An analogy may be found in the English Metaphysical lyric of the seventeenth century at its best. But the Metaphysical lyric, though its hall-mark is also the quality of point, is not as short as a **kural** verse. Furthermore, the Metaphysical poet relies on the use of a great and heterogeneous variety of images and imagery, whereas Valluvar would seem to eschew imagery in general. The few exceptions only prove the rule, those telling images and comparisons which one can count on one's fingers. The heroic couplets of Pope and the Augustans may have the terseness of the **Kural**; but that is about all that is common between the two. In sum, Valluvar instructs through delighting and moves the reader through suggestion through statement rather than through suggestion through metaphor and image.

John Greenleaf Whittier the nineteenth-century Quaker American poet, absurdly popular in his time and now all but forgotten, has claims on our attention as one of those New English Transcendentalists who responded to the Indian tradition of thought and religion, and as the unique instance of a poet

writing in English and exhibiting marks of the influence of the **Kural**. He was a pioneer in the anti-slavery movement, the cause of prohibition and the idea and practice of civil disobedience or passive resistance like his compatriot Thoreau. It is characteristic of the blocking of the lines of communication between the **Kural** and English creative writing that Whittier who seems to have used a prose translation into English of the **Kural** by W. H. Drew should have got the name of Tiruvalluvar wrong as 'Tinnevaluva', perhaps owing to an error in transcription. The extracts chosen by Whittier are those which deal with the theme of gratitude and the heinousness of the sin of ungratefulness. I quote from the **Poetical Works of J.G. Whittier** in 4 vols., vol 2 (Boston and New York, 1892), pp. 314-315:

Giving and Taking (செய்ந்நன்றியறிதல்?)

I have attempted to put in English verse a prose translation of a poem by Tinnevaluva, a Hindoo poet of the third century of our era.

Who gives and hides the giving hand,
Nor counts on favor, fame, or praise
Shall find his smallest gift outweighs
The burden of sea and land.

Who gives to whom hath naught been given,
His gift in need, though small indeed
As is the grass-b'ade's wind-blown seed
Is large as earth and rich as heaven.

Forget it not, O man to whom
A gift shall fall, while yet on earth;
Yea, even to thy seven-fold birth
Recall it in the lives to come.

Who broods about a wrong in thought
Sins much; but greater sin is his
Who, fed and clothed with kindnesses,
Shall count the holy alms as nought.

Who dares to curse the hands that bless
 Shall know of sin the deadliest cost ;
 The patience of the heavens is lost
 Beholding man's unthankfulness.

For he who breaks all laws may still
 In Sivam's mercy be forgiven ;
 But none can save, in earth or heaven,
 The wretch who answers good with ill. (1877)

Western thinkers and historians of thought, in our century, have no doubt recognised the **Kural** as a treasure-house of moral philosophy. Albert Schweitzer is an instance in point. But as a literary influence the **Kural** has not so far been an operative force on English or European literature. Parallels to the sentiments of the **Kural**, which are nothing if not universal, are strewn all over English literature. But that is a different matter altogether. Nor indeed need one take refuge in speculations such as that the Celts of primitive Britain were Dravidians of sorts and that the spirit of the **Kural** could be found in Celtic or Welsh gnomic literature, if only because such notions have no basis in evidence and at any rate sound far-fetched.

MESSAGES

Sri M. Ananthasayanam Ayyengar,

Ex-Governor, Bihar State, (Now at Tirupati)

I am happy to see that a Symposium on Thirukkural was arranged by Dr. N. Subbu Reddiar in the Department of Tamil of Sri Venkateswara University and that it took place from the 6th to 8th Feb. 1974. Thirukkural stands in the position of Bhagavargita to the Tamil speaking population. All the four Purusharthas (and the fourth in an implicit form) well dealt with therein. Saint Thiruvalluvar is one of the great saints of South-India and his aphorisms have become so popular, that they are used as authorities. There is no one field of human activity which Saint Thiruvalluvar has not touched upon. The Symposium has been very well arranged and all aspects of the great work have been severally detailed and made subjects for Symposium. Thirukkural deals with agriculture, education, political science, law and justice and the concept of womanhood among others. In the field of religion and philosophy it has been equally great if not greater. Thirukkural and Bhagavat - vishayam have been chosen as one of the subjects for discussion. It is common knowledge that Sri Nammalvar as the vaishnava saint of South-India is the moola-purusha or founder of the Bhakti cult of South India and his works deal with subject of divinity.

Thirukkural has touched upon morality in abundance and has given guidance to the masses to lead a proper way of life. It is not sectarian in its outlook. Its aphorisms are consistent with all the existing religions as Saivism, Vaisnavism, Buddhism, Jainism, Islam and even Christianity. Thirukkural is above all not a theoretical work nor does it teach abstract morality. It is intended for day-to-day practice by the ordinary human being.

Sri Vemanayogi's aphorisms are equally prominent and popular in the Telugu country. A comparison between the two works will really do good for both the literatures. Likewise a comparison with other pieces of Tamil literature also and its place in Tamil literature was one of the subjects chosen for the Symposium.

I am glad that all sections of the community belonging to various religious denominations gladly took part in the Symposium and acknowledged the greatness of the work and its author. As far as I am aware Tirukkural has been translated into almost all important languages of the world.

I thank Dr. N. Subbu Reddiar for trying to make **Thirukural** more and more popular in the Andhra country and to diffuse its knowledge from Tirupati, the cultural centre of Andhra Pradesh.

Tirupati, (Sd.) M. Ananthasayanam Ayyengar
2-2-'74

Thiru. C. Subramaniam,

Union Minister for Scientific Development and Industries and Technology, New Delhi,

"Glad to learn that Sri Venkateswara University is arranging a Symposium on **Thirukkural** on February 6th 1974.

I wish the Symposium every success and send my good wishes."

— by telegram

Thiru V. R. Nedunchezhiyan,

Minister for Education, Fort St. George, Madras-9.

"I am glad to note that Sri Venkateswara University has come forward to hold a Symposium on **Thirukkural**. Saint Thiruvalluvar has conveyed his message to mankind on all spheres of life through his simple couplets. The value of his great work is now being realised throughout the world and the Symposium should bring to light the worthy greatness of **Thirukkural**. Let me send my good wishes to the University authorities for conducting this Symposium and I wish it all success."

Dr. M. Varadarajan,

Vice-Chancellor, Madurai University, Madurai.

I am glad to know that Sri Venkateswara University is organising a Symposium on Thirukkural. I hope all the important aspects of this unique ethical work will be brought out and the Post-graduate students and the research scholars of the University will take adequate interest in this study.

I wish the Symposium all success.

Thiru T. S. Avinashilingam Chettiar,

Sri Ramakrishna Mission Vidyalaya, Coimbatore.

Dear Dr. Subbu Reddiar,

I am extremely happy to learn that the Sri Venkateswara University is organising a Symposium on Thirukkural. I must congratulate your Vice-Chancellor Dr. Jaganatha Reddy and you on the initiative taken for this purpose. I see many distinguished friends like the Vice-Chancellor of the Madras University are taking part in the Symposium. I hope you will have a very successful Symposium.

Thirukkural gives a great message of manliness strength, courage and sustained endeavour for good causes which is the basis of the greatness of any man, community or nation. The greatness of our nation depends upon our appreciating and living on this message.

I wish the Symposium all success.

Dr. G. T. Gopalakrishna Naidu,

Ex-Health Officer, Tirumala, Ex-District Health Officer, Coimbatore.

My message to this Symposium is that there shall arise scholars who will shed light on Tiruvalluvar's life-history so that posterity may come to know under what circumstances Saint Tiruvalluvar wrote his poetry for up-lifting the country's morality.

The Secretary Tamil Sangam, Guntakal.

Indeed, it is verily a 'hall-mark' in the field of Tamil Research work to have this sort of grand and educative Symposium. We are sure that all the lovers of Tamil in general, and the lovers of Kural in particular would enjoy every item of it during these three days.

We also take this opportunity to extend our deep thanks and feelings to Sri Venkateswara University for its efforts in arranging this sort of Symposium on Thirukkural.

Thiru K. Venkatasamy Reddiar,

Has sent the following message in the form of a poem :

“ விண்ணோர்க்கும் மண்ணோர்க்கும் கண்ணோ யாவான்
வேங்கடத்தெழ் பெருமான் தன் அருள் மிகுந்த
தண்ணீர்கொல் கலைக்கழகத் தமிழ்த்தாய் நின்ற
தமிழ்த்துறையார் திருக்குறளின் கருத்தரங்கை
பண்ணுந் நடத்துகின்றார் பல்லோர் நல்லோர்
பரிந்ததனை பல்வகையும் சிந்திக் கின்றார்
எண்ணும் இப்பணிதான் மேலும் மேலும்
இனிதோங்க வேங்கடத்தான் அருளே செய்க.”

Message also have been received from the following well-wishers :

- (a) Thiru K. T. Thirunavukkarasu
(International Institute of Tamil Studies, Madras-20)
- (b) Dr. C. Balasubramanian
(Dept. of Tamil, Madras University)
- (c) Dr. Sp. Annamalai
(Post-Graduate Prof. of Tamil, Thiyagarajar College, Madurai)
- (d) Thiru S. Vaiyapuri
(Directorate of Rural Development, Madras)
- (e) Thiru A. K. Anandam Chetty,
(Treasurer, Thiruvalluvar Gold Medal Committee)

OTHER TAMIL PUBLICATIONS OF THE UNIVERSITY

1. Muttollayira Vilakkam. 7-00
2. Paranip-polivukal. 4-00

SELECT OPINIONS

"..... The justification for the present publication of Muttollayira Vilakkam is said to be to 'appraise the work as a source of history and sociology'. The merit of the publication lies in the arrangement of stanzas according to topics of motifs, the picturesque introductions and the catchy headings given to each stanza and the stress and emphasis made on the emotional contents of the stanzas given in foot notes and in the excellent get up and printing of the book".

—The Hindu.

".....The present publication is of great value to a scholar of the Tamil anthologies of the early period. The introduction in English gives useful information and establishes the need for an edition of this kind prepared on modern lines....."

—Dr. V. Varadachari
Reader in Sanskrit
S. V. University